ANACREONTIS

ET

SAPPHVS

CARMINA

GRAECE

RECENSVIT NOTISQVE ILLVSTRAVIT

PERPETVIS

EX OPTIMIS INTERPRETIBVS,

QVIBVS ET SVAS

ADIECIT

FREDERICVS GOTTLOB BORN

PHILOS. DOCTOR

ET PROFESSOR PVBL. IN VNIVERSIT. LITTER.

LIPSICA.

LIPSIAE

APVD HAVGIAM VIDVAM.

CIↃIↃCCLXXXIX.

VIRO

PERILLVSTRI ET GENEROSISSIMO,

HANS ERNESTO TEVBERO

SERENISSIMI DVCIS ATQVE ELECTORIS SAXONIAE

A CONSILIIS AVLICIS,

ET

IN CONSISTORIO SECRETO PRINCIPIS A RELATIONIBVS SECRETIS

PATRONO

SVMMO PIETATIS CVLTV

DEVENERANDO

VIR
PERILLVSTRIS ET GENEROSISSIME
PATRONE
SVMMA PIETATE DEVENERANDE!

Cui potiſſimum hanc qualemcumque Anacreontis et Sapphus editionem, a me adornatam, eſſe ſacram cuperem, is diu non fuit quaerendus. Neque enim, cui plus deberem, quemque magis in officio eſſet pio cultu proſequi, facile intelligebam, neque, quem iudicem earum rerum atque arbitrum deligerem et ſubtiliorem atque elegantiorem, et doctiorem grauioremque, ſi abs TE, VIR PERILLVSTRIS *et* GENEROSISSIME, *diſceſſiſſem, ſane quemquam noueram. Patere igitur,* PATRONE OPTIME, *vt, tot tantisque voluntatis* TVAE *gratio-*

ſiſſimae

ſiſſimae documentis eximiis multorumque officiorum religione maxima obſtrictus, PERILLVSTRI ac GENEROSISSIMO NOMINI TVO levidenſem hunc libellum pietate modeſtiſſima dem, donem, dicem, dedicem

PERILLVSTRIS

et

GENEROSISSIMI NOMINIS

TVI

Scribebam
in alma litterarum vniuerſitate
Lipſica
ipſis Idibus Majis
cIↃIↃCCLXXXIX.

cliens addictiſſimus
Fredericus Gottlob Born.

PRAEFATIO

AD

LECTOREM.

Vt in tanta copia atque abundantia exemplorum Anacreonticorum aliquod nouum pararem, eius quidem rei auctor mihi exſtitit redemtor opuſculi, vir honeſtiſſimus. Qui cum mihi conſilium aperiret, Anacreonticorum carminum nouam editionem eiusmodi concinnandi, quae, annotationibus inſtructa perpetuis ex optimorum interpretum commentariis, non modo lectionem poëtae redderet faciliorem tironibus, verum etiam rationem atque naturam graecae orationis vberius exponeret; non poteram non talem conditionem lubenter accipere.

Curaui itaque hoc negotium mihi demandatum, quantum fieri potuit, diligentiſſime, atque ita, vt in plerisque locis

Brun-

Brunckianum textum retinerem, exceptis paucis, in quibus aliorum librorum lectio ſubinde praeferenda videretur. Excerpſi etiam ex Stephani, Vrſini, Barneſii, Baxteri, Paui, Dorvillii, Fiſcheri, Schneideri, Zeunii, Degenii aliorumque doctiſſimorum hominum theſauris annotationes iuſta breuitate contractas, quibus et ſenſus illorum carminum magis erueretur, et graeca oratio ſtudioſis humanioris doctrinae plenior et dilucidior pateſceret. Paſſim etiam aliquid mearum obſeruationum inſerui. Adiunxi denique Sapphus, quae adhuc ſuperſunt, reliquias, ſeruato fere in omnibus eo ordine, qui in exemplis Brunckianis tenetur. Quam quidem, qualem illam cumque, opellam noſtram, vt lectores beneuoli aequi bonique conſulant, oro rogoque. Equidem, ſi hoc labore adoleſcentibus ingenuis non nihil attuliſſe memet vtilitatis intellexero, mecum praeclare actum putabo. Scripſi Lipſiae nundinis vernalibus, anno reparatae ſalutis cIↃIↃccLXXXIX.

DISSERTATIO
HISTORICA ET CRITICA
DE
VITA ET CARMINIBVS ANACREONTIS
ET
SAPPHVS.

CAPVT I.
DE
ANACREONTE.

Ac nobis quidem de iis, quae ad Anacreontem pertinent, diſputaturis primo de vita poëtae, deinde de religione et moribus, tum de ſcriptis illius, et quarto denique loco de variis eorum carminum tum editoribus, tum interpretibus erit exponendum.

I.
DE VITA ANACREONTIS.

Vitam Anacreontis deſcripſerunt Lilius Gregorius Gyraldus [1]), Io. Albert. Fabricius

1) Vir graecarum latinarumque litterarum ſui temporis doctiſſimus et puritate atque elegantia orationis latinae maxime

cius [2]), Gerh. Io. Voſſius [3]), Olaus Borrichius [4]), Ioſua Barneſius [5]), Willelmus Baxterus [6]), Io. Frider. Degenius [7]), Sam. Frider. Gunth. Wahlius [8]), et denique I. G. Briegerus [9]).

Natus eſt autem Anacreon Tei, quae fuit vrbs Ioniae, ſita in angulo, inſulas Chium Samumque interiacente, in ora maris Aegaei [10]). Hinc Horatius *epod.* XIV, 10. poëtam noſtrum vocat *Anacreonta Tejum*, et Aelianus *var. hiſt.* IX, 4. Ἀνακρέοντα τὸν Τήϊον, ejusque carmina ab

xime inſignis, in *hiſtoria poëtarum*, quae ineſt in ejus operibus, Baſileae 1580 editis, ſed recuſis et partim tabulis aeneis et nummis, partim comment. Io. Faes et animaduerſionibus Pauli Colomeſii, nec non indicibus illuſtratis ab Io. Ienſio, Lugd. Bat. 1696. fol.

2) in biblioth. gr. lib. II. cap. XV. §. 12. Vol. I.

3) in peculiari libro, qui eſt in ejus operibus, ſex tomis Amſtel. 1701. in folio editis.

4) in diſſertatt. acadd. de poëtis graecis, Francof. ad Moen. 1683. recuſis.

5) Qui vitam poëtae fuſius expoſuit in ejus editione Anacreontis, quae prodiit Cantabrigii 1705. in forma quadrata.

6) in praefatione praemiſſa exemplo ſuo Anacreontis, quod prodiit Londini 1695. et iterum 1710.

7) in diſſertatione praefixa verſioni ſuae carminum Anacreonticorum theodiſcae pag. 3—72.

8) in inſtitutione, quae eſt in fronte interpretationis ſuae odariorum Anacreont. pag. 32—69.

9) ante editionem ab ſe curatam, pag. VIII. ſeqq.

10) cf. Strabo lib. XIV. pag. 644. edit. Caſaub.

ab Ouidio *de arte am.* III, 320. et *Trist.* II, 364. *Musa Teia* appellantur. Quo vero anno natus sit, valde incertum est. Constat tamen, vixisse eum in aulis duorum nobilissimorum principum Graeciae, nempe Polycratis, Samiorum tyranni [11]) et Hipparchi, filii Pisistrati, qui summam tenebat Athenis potestatem [12]), ideoque circa Olymp. LXII. quibus temporibus floruerunt Solon, Croesus, Aesopus, Cyrus major, Tarquinius Superbus, et proinde annis circiter DLV ante aeram Christianorum. Est itaque poëta ex vetustissimis Graeciae scriptoribus, certe prior Pindaro atque Aeschylo [13]).

Iam quo patre vsus sit, non minus dubium est. Alii enim Scythinum quemdam, alii Eumelin, alii Parthenium, alii Aristocritum illi patrem tribuunt [14]). Mater fertur Eetia fuisse [15]). Sunt, qui cum Anna Fabri et Baxtero ex loco quodam Platonis [16]) colligant, Anacreontem ex familia Solo-

11) cf. Herodot. lib. III. cap. 121.

12) cf. Pausan. lib. I. cap. 2. Aelian. var. hist. VIII, 2. IX, 4. XII, 45. Strabo lib. XIV. pag. 638. edit. Casaub.

13) cf. Tanaqu. Faber in notis in Anacr. cap. 1. §. 1.

14) cf. Suidas in voce: Ἀνακρέων.

15) cf. Suidas l. c.

16) in Charmide. Vid. in opp. Platon. Tom. II. pag. 157.

Solonis fuiſſe; ſed hanc ſententiam curioſius examinauit Baylius [17]) docteque exploſit.

Quum puer eſſet admodum, accidit vt ciues Teii, quo inſolentiam effugerent Harpagi, Perſarum ſatrapae, qui tum Ioniae atque Aeolidis libertati interitum parabat, relicta vrbe patria, nouas ſedes quaererent, Abderamque, vetuſtiſſimum Thraciae oppidum ad Neſſum fluuium, migrarent [18]). Hic tantam vim ingenii dotumque praeſtantiam adoleſcens oſtendit, vt breui inclareſceret atque a Polycrate, Samiorum tyranno, Abderis Samum arceſſeretur [19]), apud quem in tanto honore eſſe coepit, tantaque gratia pollere, vt intima principis familiaritate vteretur, atque adeo ad publica negotia adhiberetur. Cum enim legati Oroetis, Sardorum ſatrapae, Samum veniſſent ad Polycratem, cui mandata ſua exponerent, venit etiam Anacreon in ſocietatem eos audiendi [20]). Quoniam vero haud ita multo poſt ex Oroetis inſidiis Polycrates occidebatur, inde manifeſtum eſt etiam, Anacreontem ad mortem vsque tyranni comi-

17) dans le Dictionaire hiſt. et crit. l'artic. *Anacreon.*

18) cf. Strabo lib. XIV. pag. 664. edit. Caſaub.

19) cf. Aelian. var. hiſt. IX, 4.

20) cf. Herodot. lib. III. cap. 121.

comitem Polycrati adhaesisse. Quod idem etiam Pausanias [21]) haud obscure videtur innuere.

Sed interfecto Polycrate poëta Samum reliquit. Quo vero fuga sese saluauerit, minus constat. Fortasse petiit Ephesum, quae erat itidem oppidum Ioniae. Nec vero minus metuendae erant Oroetis insidiae Ephesiis: inde facile potuit fieri, vt tum Anacreon componeret odarium, cuius initium est: *γονοῦμαί σ᾽, ἐλαφηβόλε, κ. λ.* quo Dianam, deam Ephesiorum tutelarem, ciuium nomine inuocaret, illiusque ciuibus oppidi precibus impetraret, quodque LVII. est [22]).

Iam vero Hipparchus, Atheniensium ille virtutum laudibus maxime celebratus princeps, cognita morte Polycratis, poëtae nauem misit *πεντηκόντερον*, hoc est quinquaginta remorum, adiunctis litteris humanissimis, quibus eum ad sese inuitaret, suamque illi domum munifice offerret [23]). Talem tamque egregiam conditionem non erat quod aspernaretur; quamobrem migrauit

21) Lib. I. cap. 2. vbi Pausanias dicit: *καὶ Πολυκράτει τυραννοῦντι Ἀνακρέων παρῆν.* Ex verbo *παρῆν* planum est, Polycrati perpetuo Anacreontem adhaesisse.

22) Ita censet Schneiderus *in den Anmerkungen über den Anacreon*, pag. 267.

23) cf. Plato in Hipparcho pag. 220. Tom. II. edit. Francof.

grauit Athenas, ibique non modo benigne receptus, ſed tanta vsque quaque voluntate atque amicitia tyranni vſus eſt, vt illi ab Hipparcho ſtatua poneretur in arce Athenienſium, iuxta Periclem, huiusque patrem Xanthippum, atque a Sapphus imagine proxima, quae formam referret hominis vinolenti cantantis [24]).

Poſt necem vero ab Harmodio et Ariſtogitone Hipparcho illatam noluit Athenis diutius commorari, ſed inde rurſus emigrauit. Quem vero locum ad degendam reliquam vitae partem delegerit, non poteſt certo definiri. Interim tamen eorum ſententia verum videtur attingere, qui Abderam cenſent poëtam ſeſe contuliſſe, tum quia Athenis commodius in Thraciam poterat quam in Ioniam venire; tum quoniam Abdera ei eſſe pro ſolo patrio debebat: erat enim ibi educatus et inſtitutus. Hic vitam duxit tranquillam ad ſummam ſeneƈtutem. Namque anno aetatis, vt nonnullis placet, quinto, ſecundum alios autem oƈtauo et oƈtogeſimo, hauſto acino vuae paſſae ſtrangulatus [25]), animam efflauit, Xerxe tum in Perſis impe-

24) cf. Pauſan. lib. I. cap. 25.

25) cf. Valer. Max. IX, 12. Plin. *hiſt. nat.* VII, 7. et Suidas in voc. οἰνοπότης.

imperante. Quamobrem a Luciano Samoſatenſi [26]) longaeuis hominibus adnumeratur.

II.

DE RELIGIONE ET MORIBVS ANACREONTIS.

Anacreontem vero, cum a Platone [27]) inter σοφοὺς, hoc eſt, homines doctos referatur, dubium non eſt, cognitione diuinarum rerum puriori fuiſſe ſaniorique inſtructum, quoad eius fieri poſſet in hominibus iſtius aetatis et in populis a luce ſalutaris Chriſtianorum doctrinae tam longe alienis. Itaque maxime etiam conſentaneum eſt, illum cum caeteris doctis hominibus illorum temporum hoc quoque habuiſſe commune, vt vnum, infinitum, ſummum ac praepotens numen ſtatueret, a quo omnia eſſent profecta, quod vniuerſum mundum creaſſet et fabricatus eſſet, quod omnia gubernaret, a cuiusque nutu cuncta penderent. Sed quia mos fuit iſtorum temporum, vt proprietates naturae infinitae homines disiungerent,

26) in μακροβίοις. Vid. Luciani opp. ex edit. Hemſterhuſii, Tom. II. pag. 475.

27) ſcilicet in Phaedro pag. 1214. edit. Francof.

rent, et vnamquamque earum ſingularem ὀυσίαν, id eſt eſſentiam, ſiue, vt noſtri philoſophi dicunt, ſubſtantiam facerent, factum eſt etiam, vt inde religio quaedam popularis exſiſteret, cuius oratione poëtae in carminibus vterentur. Sic Φύσις apud vatem noſtrum Odario II. nihil eſt aliud, niſi ſummus ille et optimus maximus rerum omnium conditor ac moderator, qui Odario XXXV, 2. ex more populi et poëtarum Ζεῦς vocatur, cuius attributa, velut ſapientiam, benignitatem, iuſtitiam, potentiam illo Odario II. docte poëta celebrat. Inſunt praeterea in his carminibus veſtigia haud obſcura perſuaſionis certioris cuiusdam de animorum corporibus ſolutorum perenni vita atque immortali, alteriusque eorum conditionis poſt mortem futurae, velut Odario IV, 7-10. et 16-18.

Atque hinc facile intelligitur, Anacreontem debere etiam hominem bene moratum cenſeri, hoc eſt eum, qui non modo recte de Deo ſtatueret, verum etiam vitam ſuam ad talem conditionem componeret et formaret, a vitiorumque contagione purum ſeſe atque intaminatum ſeruaret. Quodſi enim vitam conſpurcaſſet flagitiorum voluptatibus atque libidinum, qui, quaeſo, ad tantum, quod pauci admodum ſolent attingere, faſtigium aetatem potuiſſet producere?

quo-

quomodo duorum ſapientiſſimorum hominum, Polycratis atque Hipparchi, gratiam tantam, tamque eximiam vsque ad mortem eorum retinere? Ea enim illius apud vtrumque fuit auctoritas, vt ſaepenumero poſſet ferociorem animum Polycratis comprimere et mitigare [28]), Hipparchi autem eius, quem Aelianus [29]) *σοφώτατον* appellat, tam honorificum de ſe iudicium eſſet expertus, vt ſibi in tanta loci atque imaginum celebritate ſtatua ab eo poneretur.

Eo igitur magis mirandum eſt, fuiſſe doctos homines, et etiamnunc eſſe, qui mores poëtae grauiſſime notarent, eumque et intemperantiae et amatoriarum leuitatum temere inſimularent. In his potiſſimum fuit Franciſc. Robortellus [30]), Jo. Corn. Pauus [31]), et Jo. Georg. Sulzerus [32]). Quibus quidem quamquam ſatis reſponſum videtur a celeberrimo Degenio [33]); tamen non abs re eſſe

28) cf. Maxim. Tyrius diſſert XXI.

29) in *var. hiſt.* VIII. 2.

30) de critica p. 102.

31) paſſim in notis ſuis ad Anacreontem.

32) *in der allgemeinen Theorie der ſchönen Künſte*, artic. *Anacreon.*

33) in libro, qui inſcribitur: *über die Philoſophie des Anacreon* pag. 10. *ſqq.* et in praefat. verſioni Anacreontis theodiſcae praefixa pag. 9. ſqq.

eſſe duco, vtramque criminationem accuratius examinare et fuſius repellere.

Ac primo quidem ii, qui Anacreontem accuſant intemperantiae vinolentiaeque, plerumque ſolent prouocare ad poëtae cujusdam quoddam in vatem noſtrum epigramma, quod nobis ſeruauit Suidas [34]):

Ὦ ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων
σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

Ex hoc verbo *οἰνοπότης* effici enim volunt, nimium in potu vini poëtam fuiſſe. Adferunt etiam Naſonis aliquot loca [35]), quae idem confirmare videantur.

Sed noſtrorum quoque temporum poëtas ſaepenumero de vino loqui videmus, Veneremque et Bacchum in carminibus crepare, cum in tuguriis ſuis rerum omnium inopes atque indigi ad aquae potum frigent. Ecquis enim poëtarum mores atque ingenium e ſcriptis ſuis poterit metiri? Deinde illa omnia, quae de Baccho et Venere poetae ſolent in carminibus cantare, eo redeunt denique, vt doceant, vita nos frui tranquille atque hila-

34) in voc. οἰνοπότης.

35) v. c. *de arte am.* III, 330. vbi *Senex vinoſus* dicitur, itemque Triſt. II, 363.

Quid niſi cum multo Venerem confundere vino
Praecepit Lyrici Teïa Muſa ſenis?

hilariter debere, neque curarum et ſollicitudinum angoribus nos macerare, quo ad obeunda gerendaque negotia noſtra promtiores ſimus alacrioresque. Quod autem in Horatio [36]) aliisque vatibus numquam quisquam ſanus reprehendit, illud Anacreonti quoque eſſe opprobrio non poterit.

Iam vero ebrioſitatis vitium ac vinolentiae hominibus antiquiorum temporum minus in conſueto fuiſſe, inde patet, quod vino non niſi mixto vtebantur et aqua temperato, vti oſtendimus in notis ad odarium XXXVI, 10. quodque qui meracum bibebant, tam apud Graecos, quam apud Romanos, in hominibus guloſis et abiectis numerabantur; neque ſe vino ingurgitabant veteres, ſed modice bibebant, cuius rei in ipſis his carminibus Anacreonticis [37]) veſtigia haud dubia reperiuntur. Igitur tantum abeſt, vt in iis carminibus, quae Teio vati tribuuntur, vinolentiae notae atque indicia deprehendantur, ut ſummae potius frugalitatis ac temperantiae argumenta in iis clariſſima appareant; velut odario XLI, 11. [38]), vti iam Athenaeus

36) v. c. *Epod.* X, extr. *curam metumque Caeſaris rerum iuuat dulci Lyaeo ſoluere*, h. e. curas diſpellere, vt quiete viui tranquilleque poſſit.

37) cf. Odar. LXVI, 3.

38) coll. Odar. XXXVIII, 10. et LV, 3. ſqq.

naeus [39]) monuit. Ipſius enim Anacreontis potum, quando genio indulgeret, mixtum ex vna parte vini fuiſſe cum binis ternisue aquae, luculenter planum eſt ex Odar. LV, 1 — 4.

ἄγε δὴ, φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅπως ἄμυσιν
προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
κυάθοις — — —

Neque vero in verbo μεθύειν, quod ſaepius apud Anacreontem occurrit, quaeri aliquem praetextum criminandi poetam poſſe, vel tirones ſciunt, cum hoc verbum graecum, vti Hebraeorum שָׁכַר, notet *large*, hoc eſt *ad ſatietatem bibere*, ita vt *laetus* fias et *hilaris*.

Altera deinde macula, qua iidem viri docti ſeſe adſperſiſſe Anacreontem arbitrantur, cuiusque ſubinde haud obſcura eſſe in carminibus eius veſtigia putant [40]), eſt turpis amor atque obſcoenus puerorum et puellarum. Qua de cauſſa notiſſimum illud epigramma excitant Theocriti, quod in

39) Lib. X. pag. 429. edit. Caſaub.

40) Veluti Odar. XXVIII, XXII, XXIX, LXIII, LXVII.

in plerisque carminum Anacreonticorum exemplis legitur huiusmodi [41]):

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
σπουδᾷ, καὶ λέγ᾽, ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς
᾽Ανακρέοντος εἰκόν᾽ εἶδον ἐν Τέῳ,
τῶν πρόσθ᾽ εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν·
προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Ipſos etiam pueros nominant, quorum amore libidinoſe poëta exarſerit, ſcilicet Megiſtea, Cleobulum, Smerdin et Bathyllum. De Bathyllo [42]) diximus in annotationibus ad Odarium IX, 8. Smerdin, iuuenem Threïcium, qui fuit in deliciis Polycratis, cujusque pulcritudo fertur in formoſitate capillorum fuiſſe, etiam ab Anacreonte deamatum refert Maximus Tyrius [43]). Cleobulus, adoleſcens Ionius, poëtam dicitur oculorum ignibus faſcinaſſe. Megiſtes denique ab ſolo Leonide et Simonide [44]) in amaſiis Anacreontis numeratur.

Quae

41) Exſtat in editione Theocriti Reiskiana n. 16. pag. 292.

42) Horat. *epod.* XIV, 9.

43) Diſſertat. VIII. et X.

44) Leonidis epigramma hoc eſt:

ἴδ᾽, ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθης ᾽Ανακρέων
ὑπεσκέλισται, καὶ τὸ λῶπος ἕλκεται

ἰσά-

Quae quidem omnia, quamquam non carent ſpecie, potiusque videntur ſuſpicionem quandam illiciti amoris iniicere, haud equidem tamen dubita- [illegible] uerim,

ἐσάχρι γυίων· τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν
ὅμως φυλάσσει, θάτερον δ' ἀπώλεσεν·
Μελίσδεται δὲ τὴν χέλιν διακρέκων
ἤτοι Βάθυλλον, ἢ καλὸν Μεγιστέα·
φύλασσε, Βάκχε, τὸν γέροντα, μὴ πέσῃ.

Eſt et aliud huiusmodi epigramma Leonidis:

Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ
θάεο, δινωτοῦ στεπτὸν ὕπερθε λίθου·
Ὡς ὁ γέρων λίχνοισιν ἐν ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκὼς,
ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἕλκεται ἀμπεχόναν·
Δισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλὴξ,
ὤλεσεν· ἐν δ' ἑτέρᾳ ῥικνὸν ἄραρε πόδα·
μέλπει δ' ἠὲ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἠὲ Μεγιστᾶν,
αἰωρῶν παλάμᾳ τὰν δυσέρωτα χέλυν·
ἀλλὰ, πάτερ Διόνυσε, φύλασσέ μιν· οὐ γὰρ ἔοικεν
ἐκ Βάκχου πίπτειν Βακχιακὸν θέραπα.

vid. Anthol. gr. Steph. IV. pag. 367. ſq.

Sed Simonidis, quod Anthol. gr. Steph. III, pag. 276. legitur, eſt huiusmodi:

οὗτος Ἀνακρείοντα, τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσέων
ὑμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω·
ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων,
τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο.
Μοῦνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται· οὐχ ὅτι λείπων
Ἠέλιον, Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμῳ·
ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠϊθέοισι Μεγιστέα,
καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῆκα λέλοιπε πόθον·

μολ-

uerim, tam impuros atque impudicos libidines posse commode ab Anacreonte defendi. Mos enim erat temporibus illis, vt doctissimus quisque pueros mentis animique praestantia insignes secum duceret, vsuque eos et consuetudine sua erudiret et informaret. Sic ipsum Socratem nouimus pueri Alcibiadis familiaritate fuisse maxime delectatum. Quod itaque in tam seuero homine et sapiente factum videmus, vt casto generosorum adolescentium amore teneretur; cur hoc idem vitio vertemus poëtae, qui etiam in summa senectute iuuenile robur atque ingenium florentis aetatis fertur seruasse [45]). Neque enim ab ipso Anacreonte profecta puto odaria, quae ad inculpandum eum praui et flagitiosi amoris adlegantur [46]). Tanta enim in aliis carminibus ipsi tributis elucet verecundia, pudicitia tanta, in describendis rebus obscoenis, vt legenti queat nemini rubor elici. Sic, vt hoc vtar, odar. XLIX, 10. in Venere corporis pars ea, qua dea est, per maximam verecundiam ita depingitur:

ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι.

Iam

μολπῆς δ' οὐ λήθη μελιτερπέος· ἀλλ' ἔτι κεῖνο
βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν ἀΐδῃ.

45) Quo nomine etiam ab Aeliano *var. hist.* IX, 4. excusatur.

46) velut Odar. XXIX, 36. sqq. LXVII, 16. XXVIII, 31. 32.

Iam tradunt in feminis Eurypyles, Callicretes et Sapphus 47) poëtam fuiſſe amoribus correptum. Sed Sappho, quod fere conſtat 48), ante tempora Anacreontis vixit, et etiamſi aetatem vatis adhuc aliquantum attigerit, annis tamen eſſe prouectior debuit, quam vt Anacreontem poſſet ad ſui amorem incendere.

At vero Ciceronis quoque, ad quem item etiam Anacreontis oſores prouocant, iudicio 49) parum haberi fidem poſſe, dudum a viris doctis oſtenſum eſt 50): quippe cui ſummo viro haud raro accidit, vt aliquid humani pateretur; quod

ei

47) cf. Plato in Theag. pag. 243. edit. Francof.

48) vid. Pauſan. lib. I. cap. 25.

49) Locus eſt *Tuſc. quaeſt.* lib. IV, cap. 33. vbi, *vt muliebres,* inquit, *amores omittam, quibus maiorem licentiam natura conceſſit: quis aut de Ganymedis raptu dubitat, quid poëtae velint; aut non intelligit, quid apud Euripidem et loquatur et cupiat Laius? quid denique homines doctiſſimi et ſummi poëtae de ſe ipſis et carminibus edant, et cantibus? fortis vir in ſua republica cognitus, quae* de iuuenum amore *ſcripſit Alcaeus? Nam* Anacreontis quidem tota poëſis eſt amatoria. *Maxime vero omnium* flagraſſe amore *Rheginum Ibicum, apparet ex ſcriptis. Atque* horum omnium libidinoſos eſſe amores *videmus.*

50) ſcilicet ab Degenio *über die Philoſophie des Anacr.* pag. 10. ſqq. et in praefatione praefixa verſioni theodiſcae Anacreonticorum carminum pag. 9. ſqq.

ei egregie videmus in eius disputationibus contra Epicurum accidisse. Itaque etiam in hac caussa non tanta eius auctoritas erit, quam sequi temere debeamus.

Quae cum ita sint, quis erit, qui non videat, talibus tamque leuibus atque infirmis argumentis tribui quidquam minus posse, quin simul contra fidem, aequitatemque atque iustitiam grauissime impingere videare? Accedit, quod summae laudes maximarum grauissimarumque virtutum mire in homine exsplendescerent. Namque ea fuit in illo continentia, ea frugalitas, isque pecuniarum contemtus, vt, cum quinque talentis ab ipso Polycrate quondam fuisset donatus, ex cogitatione duas noctes integras fere somno careret, ideoque pecuniam tyranno restitueret, missis ad illum litteris, quibus ingenue testaretur: *μισῶ δωρεὰν, ἥτις ἀναγκάζει ἀγρυπνεῖν* [51]). Itaque verisimile non erit, eum, qui instrumenta libidinum tam fortiter neglexerit, libidinibus ipsis deditum fuisse.

Tanta porro in Anacreonte praestantia indolis fuit, tanta vis mentis animique, tanta videndi veri facultas, vt et exquisitiori litterarum cognitione et copia, et ingenii subtilitate atque acumi- ne,

51) vid. Stobaeus eclog. ethic. cap. 91.

ne, et pulcri ſenſus alacritate et promtitudine, et orationis, quae quaeri in poëtis veterum ſolebant, virtutibus polleret. Quamobrem Plato [52]) eum σοφὸν appellat, id eſt *doctum*, quod epithetum a Veteribus praecipue poëtis conſtat eſſe tributum [53]). Sic enim apud Ciceronem [54]) *Heſiodus doctus* appellatur, apud Naſonem [55]) *poëtae docti* dicuntur, et Horatius [56]) *praemia frontium doctarum* dicit. Id quod etiam ſumma, qua poëtam cohoneſtarunt, amicitia Polycratis atque Hipparchi maxime declarat, et, quem ei tribuerunt, inſignis honor, vti ſupra oſtendimus.

III.

DE CARMINIBVS ANACREONTIS.

Praeter elegias et iambos, hoc eſt Satyras, Anacreontem etiam ſcolia ſcripſiſſe, et carmina, quae

52) in Phaedro pag. 1214. edit. Francof.

53) vti oſtendimus in annotationibus ad Odarium XLIII, 16. et LI. 16. 23. cf. Heinſii *Iſag.* ad Heſiodi Ἔργα pag. 139. edit. Io. Clerici.

54) in Catilin. I, 15.

55) de arte amandi III, 551.

56) 1. od. I, 29.

quae ex metro, quo primus ea veſtiuit, Ἀνακρεόντεια dicantur, auctor eſt Suidas [57]). Fertur etiam epigrammata compoſuiſſe, quorum aliquot illi tributa in hoc exemplo adiecimus, quamquam, vt nobis videtur, falſo creduntur ab Anacreonte profecta. Quorum vero potiſſimum nomine inclaruit, ſunt carmina lyrica, vnde etiam nomen adeptus eſt ὁ Τήϊος μελῳδὸς [58]), ὁ τῶν μελῶν ποιητὴς [59]), et *Senex lyricus* [60]). Atque haec carmina quinque olim fuiſſe libris diuiſa, veterum vna et conſtans fama eſt [61]). Scholiaſtes certe Horatii is, quem Crucquius edidit, ad lib. I. Od. XXVII, 1. mentionem facit libri tertii carminum Anacreonticorum. Quae quidem, ſi non omnia, tamen maximam partem Horatii aetate adhuc ſuperfuiſſe, ex ipſis verbis Venuſini vatis [62]) manifeſtum eſt; quemadmodum Strabonis tempore [63]) odaria Anacreontis extitere, in quibus multa

57) in voc. Ἀνακρέων.

58) Strabo lib. XIV. pag. 638. edit. Caſaub.

59) Lucian. l. c.

60) Ouid. *Triſt.* II, 363.

61) cf. Dorville in vanno crit. pag. 178 — 193.

62) 4. Od. IX, 9. 10. *Nec, ſi quid olim luſit Anacreon, deleuit aetas.*

63) cf. Strabo lib. XIV. pag. 638. edit. Caſaub.

multa essent de laudibus Polycratis, quorum in iis, quae ad nos sub Anacreontis nomine peruenerunt, ne minimum potest vestigium reperiri. Itaque verisimile est, mature ea periisse, vel per temporum iniurias, vel, quod propius videtur ad verum accedere, propter superstitionem et stupiditatem sacerdotum graecorum, quorum fuit permagna auctoritas atque potentia in aula Constantinopolitana [64]), quique carmina amatoria igne fortasse exstirpanda curarunt.

Seculo demum post Christum natum decimo Constantinus Cephalas Anacreontis reliquias, vndique quaque studiose congestas, adiunctis aliis, quae homines lepidi et faceti, Anacreontem imitati, sequiore aetate luserant, collectioni suae graecorum epigrammatum inseruit. Quae quidem sylloge Odaria LIX. continet. Interiecto deinde longo tempore, nimirum seculo decimo sexto, Henricus Stephanus Anacreonticorum Odariorum LV. operarum formis descripta edidit, in quibus Odarium XI. in ligatura libri vetustioris conscriptum inuenerat, reliqua LIV. e duobus membranis in publicum emisit. Tum Iosuas Barnesius e codice Palatino, siue Vaticano nouam editionem adornauit: eamdemque membranam denuo

64) vid. Alcyonius de exsilio.

nuo perlustrauit, quamque in ea inuenerat, lectionis varietatem notauit et diuulgauit Dorvillius [65]), edidirque etiam plura odaria Anacreonti tributa [66]), quae in codice quodam manuscripto Anthologiae graecae repererat.

Verum ex omnibus hisce odariis perpauca sunt, quae signa in se genuinae originis habere atque ab ipso Anacreonte esse profecta videantur. Primo enim Anacreontem constat carmina sua dialecto Ionica composuisse: id quod efficitur tum ex patria vatis, quippe qui fuit ex Ionia oriundus, tum testimonio Suidae [68]), tum vero etiam iis versiculis Anacreontis, qui ab Athenaeo, Hephaestione aliisque laudantur, atque in quibus vestigia linguae Ionicae impressa perspicue reperiuntur. Sed in hisce omnibus carminibus, quae, a Constantino Cephala collecta, Henr. Stephanus primus edidit, si ab Odario XVII. et XXXVIII. (quorum illud a Gellio [69]), cuius aetate poetae carmina adhuc exstabant, hoc ab Hephaestione [70]) Anacreonti

65) scilicet ad Charitonem pag. 102, 196. et 386, etiam in Obseruat. miscell. Vol. II. pag. 4.

66) in vanno critica pag. 171.

68) loco citato.

69) Noct. Attic. XIX. cap. 9.

70) in enchirid, pag. 16. cf. Scholiast. in Aristoph. Plut. 302.

creonti tribuitur), et fortaſſe ab vno alteroue alio diſceſſeris, ne minimum quidem Ionicae orationis veſtigium apparet. Sunt porro multa verba in iis, quae Anacreontis temporibus nondum in vſu fuerunt, quod tum ignota eſſent, velut Odario XV, 10. verbum κυβεύειν, et Odario XXXVI, 2. ῥητόρων ἀνάγκαι. Multis etiam verbis eiusmodi ſignificatus tributi reperiuntur, qui poſtero dein tempore tributi iis videntur, vti Odar. XVIII, 14. verbum χαράσσειν pro τορεύειν et Odar. XLIX, 6. omnino pro ποιεῖν. Iam vero et aliae cauſſae, eaeque grauiſſimae, ſunt, quibus facile poſſis planum facere, quae ab Anacreonte profecta hucusque credita a plerisque ſunt, carmina maximam partem ſpuria ac ſuppoſititia eſſe, de quibus ſingulis valde ſubtiliter atque acute diſputat Ampliſſimus Fiſcherus in praefatione alterius editionis Anacreontis ab ſeſe in vulgus emiſſi.

Nihilominus tamen in hac collectione inſunt paſſim odaria, quae tanto ſunt lepore ornata, venuſtate tanta, vt commode poſſint Teiorum vate digna iudicari [71]), quemadmodum peculiaribus libellis copioſe oſtendit Ludov. Chriſt. Crellius

71) velut Odaria II. III, IV. IX. XXVIII. XXIX. XXXIII, XLIII. LIII.

lius [72]). Et facile esse poterit, vt ab Anacreontis ingenio illa primordia sua ducantur [73]).

IV.

DE VARIIS ANACREONTICORVM CARMINVM ET EDITORIBVS ET INTERPRETIBVS.

I.

De editionibus Anacreontis.

Primus igitur haec odaria Anacreontia e duobus membranis edidit Henr. Stephanus Lutetiis Parisiorum anno 1554. quaternis. Atque haec editio, quae odaria quinquaginta quinque continet, valde rara est. Subiunxit his odariis alia quaedam et Anacreontis et Alcaei carmina, duoque item odaria Sapphus. Ad calcem adiectae sunt variae observationes criticae, et versio triginta odarum ab ipso Stephano confecta. Repetita deinceps haec editio est anno 1556. a Guil. Morellio et Rob. Stephano, auctaque tertio Sapphus odario

et

72) in differt. de eo, quod in Anacreonte venustum est, quae prodierunt Lipsiae ineunte hoc seculo nostro.

73) cf. Wahl in differtatione praemissa versioni suae Anacreontis theodiscae pag. 73 — 101.

et noua verſione latina omnium odarum Anacreontis, auctore Helia Andrea.

Idem hoc Henr. Stephani exemplum redditum eſt fere immutatum, tum in eiusdem poëtis Lyricis, qui tertium prodiere anno 1586 ſedenis; tum in Aemilii Porti ſylloge poëtarum lyricorum, Genevae anno 1614. octonis; tum in exemplo Eichardi Lubini, Roſtochii 1597. quaternis; tum Fr. Herm. Flayderi, Tubingae 1622; tum Tanaqu. Fabri, Salmurii anno 1660 et 1680 duodenis, et Dacieriae cum verſione Francogallica et notis, Lutetiis Pariſiorum anno 1682. duodenis; tum vero etiam Longopetraei cum notis, iisdem Lutetiis anno 1680. duodenis; tum denique Cantabrigiae in Britannis cum notis Stephani anno 1684. duodenis.

Stephanianum textum primus ex ingenio mutauit Willielm. Baxterus, Londini 1695 et 1710 duodenis. Inſunt quoque huic exemplo duo odaria Sapphus, et Theocriti Anacreonticum in mortuum Adonim.

Tum Ioſ. Barneſius Stephanianum textum, e codice Palatino multis in locis mutatum, operarum formis deſcribendum curauit Cantabrigiae anno 1705 duodenis: quae quidem editio bis repetita eſt, primum anno 1721 et deinde 1733.

Poſt

Post Barnesium Mich. Metarius haec carmina cum notis variorum edidit Londini anno 1725 quaternis. Quae quidem editio, quia centum tantum exemplaria formis descripta sunt, admodum rara est, repetita tamen anno 1740.

Nouam vero editionem Anacreontis parauit graece et latine cum notis Io. Corn. de Pauw, diuulgatam Traiecti ad Rhenum anno 1732. quaternis.

Tum Ioseph. Trappius Anacreontem edidit Londini anno 1733, quam editionem docte explorauit Dorvillius in vanno critica pag. 69. et 557.

Etiam Io. Lamy haec carmina Anacreontia Florentiae in vsum seminarii emisit anno 1742. Quo exemplo solus textus continetur cum versione latina.

Iam eadem odaria ex recensione Willielmi Baxteri, cum eiusdem, Henr. Stephani et Tanaqu. Fabri notis in vulgus emisit Io. Frid. Fischerus Lipsiae 1754. octonis, et iterum 1776.

Codicem Vaticanum tabulis aeneis incisum publici iuris fecit Spaletti, abbas, Romae anno 1781. Atque hoc exemplar peculiaribus formis descriptum prodiit in eadem vrbe anno 1784 [74]), in-

74) cf. Gothaische gelehrte Zeitungen vom Jahr 1785. 64stes Stück, pag. 520.

Qui de industria Anacreontem vel emendarunt vel illustrarunt, sunt:

1. Willielm. Canterus in lectionibus nouis (Antverpiae 1571. 8.) II, 13. V, 7.
2. Io. Clericus in bibliotheque choisie Tom. XI. pag. 335 — 346. et Journal de Trev. anni 1702. pag. 96. et 97.
3. Lamb. Bos in animaduersionibus ad scriptores quosdam graecos (Franeqverae 1715. 8.) cap. 18 — 20.
4. Ge. Arnaldus in animaduersionibus criticis ad aliquos scriptores graecos (Amstelod. 1730. 8.) pag. 1 — 48.
5. Dorvillius in vanno critica in inanes Io. Corn. Pauonis paleas (Amstelod. 1737. 8. maj.) pag. 557 — 576.
6. Valckenaerius in lectionibus Ammon. lib. II. cap. 14.
7. Petr. Wesselingius in obseruatt. var. (Amstelod. 1727. 8.) lib. I. cap. 16.
8. Io. Pearson in verisimilib. crit. (Lugd. Bat. 1752. 8.) lib. I.
9. Klotz in miscell. crit. pag. 1. sqq.
10. Io. Gottlob Schneiderus in Anmerkungen über den Anacreon, Leipzig 1770. 8.
11. Io. Car. Zeunius in animaduerss. ad Anacreontem, Lipsiae 1775. 8.

12. Auguſt Chriſtian Borheck in Vorleſungen über einige Anacreontiſche Lieder, 1 — 9. Stück, Magdeburg 1778 — 1781.

13. Grimms Anmerkungen über einige Lieder des Anacreon, Duisburg 1778.

14. Ioh. Frid. Degen über die Philoſophie des Anacreons, Erlang. 8. et in annotationibus ad calcem editionis Anacreontis graecae et theodiſcae adiectis, item in notis editionis graecae textui ſubſtratis.

15. Sam. Frid. Günth. Wahl in annotationibus verſioni Anacreontis theodiſcae adnexis.

Praeterea fuerunt multi, qui haec Anacreontia carmina recentioribus linguis veſtita ederent, e quibus ſufficit, vt tantum potiores adferamus.

1. In Britannis Anacreontis odas, praeter Cowleyum, angloſaxonice vertit Addiſonus, Londini 1735. ſedenis.

2. In Italis, praeter Saluini et Regnierii, verſio exſtat recentior ſic inſcripta: Le ode di Anacreonte, da varii illuſtri poëti nella Italiana favella tradotte, Milano 1731. 4to.

3. In Francogallis, praeter Gaconium et Foſſeum, noua prodiit verſio, ita inſcripta: Imitation des odes d' Anacreon, avec des remarques, par Mr. de S*** à Berlin 1754. 12.

4. In

4. In theodiscis est, post Goetzii versionem, quae 1746. prodiit et repetita est 1760 Lipsiae octonis, et alia anonymi cuiusdam, quam emisit 1770. duodenis. Tum vero etiam peculiarem versionem Anacreontis parauit Sam. Frid. Gunth. Wahlius, cui titulum fecit: Lieder der Liebe von Sappho und Anacreon, Erfurti 1783. octonis. Omnium praestantissimam habemus a Io. Fr. Degenio, qui eam Onolsbaci 1782. primam diuulgauit, sed deinde emendatiorem notisque philosophicis instructam et graeco textu auctam recudendam curauit Altebürgi 1787. octonis.

CAP. II.

DE

VITA SAPPHVS POËTRIAE.

Patria Sapphus fuit Mitylene [76]), vrbs Lesbi insulae, ab Aeolibus habitatae. Vixit ea circa Olymp.

76) cf. Suidas in voc. Σαπφώ, et Athenaeus XIII, 8. Nominant alii quidem Eressum, item etiam Lesbi oppidum; sed sine dubio alia fuit Eressia Sappho, alia Mitylenaea, vti pluribus euincere studuit Wahlius in institutione versioni Sapphus et Anacreontis theodiscae praemissa, Lectione I.

Olymp. XLII.[77]) ideoque circiter annis ſexcentis ante Chriſtum natum, quibus temporibus et Alyattes, Croeſi pater, rex Lydorum, et Lucius Tarquinius Priſcus Romanorum, et Dracon Athenienſium legislator, floruerunt. Pater fertur Scamandronymus fuiſſe[78]). Matrem habuit Clidem ſiue Cloidem[79]). Habuit ea tres fratres, Charaxum, Larychum et Eurigium[80]). Ac Charaxus quidem permagnam mercaturam vini fecit cum Aegyptiis. Is cum quondam in itinere capi ſe illecebris atque lenociniis cuiusdam proſtibuli paſſus eſſet, cui nomen Dorica fuit[81]), ita vt permagnum ſumtum in meretricem impenderet, Sappho irata fratris amorem verſibus admodum perſtrinxit[82]). In ſummo aetatis flore poëtria nupſit cuidam Cercolae in Andro inſula, homini ditiſſimo, ex quo filiam peperit, cui ex matre nomen impoſuit Cloidis; quae mature illi pariter eſt cum marito morte erepta. Forma eius medio-

77) vid. Athenaeus l. c.

78) cf. Aelian. var. hiſt. XII, 19.

79) cf. Suidas loco cit.

80) cf. Suidas l. c.

81) cf. Athenaeus libro X. Ab Herodoto Rhodopis appellatur. vid. Suidas in voc. Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.

82) cf. Athen. l. c.

diocris fuit, neque ſplendida, neque inuenuſta [83]). Tanto magis ingenii laude excelluit, ob eamque rem ab omnibus omnium temporum hominibus doctis multum fuit celebrata. Quam quidem laudem ea fertur commaculaſſe turpi obſcoenaque libidine: in primis autem inſano Phaonis, adoleſcentis Leſbii amore capta dicitur. Qui cum, vt eius amplexus effugeret, in Siciliam ſeſe contutuliſſet, Sappho traditur eo ſecuta; vt autem intellexiſſet, illuſam eſſe ſe ab illo deſertamque, eo tandem illam audaciae proceſſiſſe, vt animum deſponderet, et de Leucate promontorio in mare ſe praecipitaret [84]).

Carmina Sapphus periere omnia, exceptis pauciſſimis fragmentis, quae in nonnullis exemplis odarum Anacreontiarum impreſſa exſtant, a Io. Chriſti. Wolfio autem ſeparatim Hamburgi 1733. quaternis ſunt in vulgus emiſſa; qui etiam vitam Sapphus et indices adiecit [85]).

83) cf. Ouid. Heroid. XV, 31. ſqq.

84) Hanc fabulam exploſit Wahlius l. c. pag. 20 — 26. Fertur etiam Sappho potiſſimum veſano ſui ſexus amore arſiſſe, et in puellis ab ea deamatis nominantur Atthis, Teleſippa, Megara, Gyrinne, Anactoria, Gorgo et Andromeda. De qua re vid. idem Wahlius eodem loco pag. 16 — 20.

85) vid. Io. Alb. Fabricius in biblioth. gr. lib. II, cap. 15. pag. 563.

[illegible]

ANACREONTIS

CARMINA.

Anacreons Lieder griechisch mit einem vollst[…] griech. deutschen Wortregister für Schul. Berl[…] [illegible] 1789.

Anacreontis Carmina graece e recensi[…] Guilhel. Baxteri cur[…] Joh Frie[…] Fischerus. Lipsiae 1754

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ
ΩΙΔΑΙ *).

ODARIVM I.

εἰς λύραν **).

ARGVMENTVM.

Poëta hoc odario docet, ſe non eſſe ad ſublimitatem epici carminis ab natura dotibus ornatum, ſed pronum ferri potius ad lyrici generis tenuitatem.

Θέλω

*) Sic titulum ſcripſit Brunckius aliique. Fiſcherus et plerique inſcriptionem fecerunt: Ἀνακρέοντος Τηΐου μέλη. Quod idem eſt. Nam μέλη et ᾠδαὶ ſunt carmina, quae ad lyram componuntur. Conſtantinus Cephalas, cuius curae debemus, quidquid Anacreonticorum carminum nobis ſupereſt, titulum fecit: Ἀνακρέοντος Τηΐου συμποσιακὰ ἡμιάμβια· et ſic etiam Barneſius e codice Vaticano edidit. Sunt autem συμποσιακὰ carmina conuiualia, propterea ſic dicta, vel quod in conuiuiis decantarentur, vel quod res aptas conuiuiis et conuenientes continerent. Sed ἡμιάμβια dicuntur, quatenus ex jambis conſtant, non integris illis quidem et ſenariis, verum dimidiis et trimetris.

ODARIVM I.

**) Hoc odarium, quaſi quaedam praefatio, praemiſſa reliquis, commode εἰς λύραν

 a re-

Θέλω λέγειν Ἀτρεῖδας,
θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·

a recentioribus grammaticis eſt inſcriptum. Mallem ut reliquorum titulorum eadem cum ſuo cujusque carmine conuenientia eſſet.

v. 1. θέλω eſt praeſens pro imperfecto ἤθελον.

λέγειν h. l. idem eſt ac v. 2. ᾄδειν, quod eſt *aſſa voce canere.* Sic etiam infra odar. XVI, 1. σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης. Ita apud Homer. ἔπειν et ἐνέπειν permutantur; v. c. Odyſſ. I, 1. ἄνδρα μοι ἔνεπε κ. λ. Sed Iliad. I, 1. eſt μῆνιν ἄειδε, Θεὰ κ. λ. Id quod imitati poëtae Latinorum ſaepenumero vti ſolent verbo *dicere* pro *canere.* Sic Horat. I. od. XXXII, 3. Barbiton, *dic* carmen. Virgil. Aen. *Dic* mihi, Muſa, virum etc. cf. Broukhuſ. ad Tibull. II, 5. 11. vbi hic noſter locus excitatur.

Ἀτρεῖδας. Ἀτρεῖδαι, *filii Atrei*, ſunt Menelaus et Agamemnon, duces exercitus Trojani. Sed h. l. ponuntur pro *bello Trojano*, et tandem poëtice pro *carmine epico* et ſublimi.

v. 2. δὲ h. l. ponitur pro καὶ, vt odar. IV, 14. *Geſtiebam canere Atridas, geſtiebam* etiam *Cadmum canere.*

Κάδμον. Cadmus intelligitur Mileſius, Agenoris regis filius et Europae frater et conditor Thebarum, qui primus fertur artem aeris conflandi inueniſſe, et quem nonnulli putant vixiſſe circa tempora Gedeonis. Atque hic non debet confundi cum Cadmo Phoenice, inuentore litterarum, vid. Tanaqu. Faber in notis Anacr. ad h. l. Hoc vero loco *Cadmus* poetice ponitur pro *bello Thebano*, quod geſtum eſt a Polynice, Oedipi et Iocaſtae filio et Cadmi nepote, contra Eteoclem fratrem annis triginta ſeptem ante bellum Trojanum. Sed h. l. generatim eſt *carmen epicum.* Igitur ſenſus eſt: *geſtiebam carmen epicum pangere.* Atque hoc idem fecit Ouidius Amor. III. 12. 15. quem locum laudat Barneſius.

ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.

ἤμειψα

v. 3. ἁ artic. dorice pro ἡ, vti infra odar. XL, 13. ἁ δ' εἶπεν.

βάρβιτος est lyra major septichordis eburnea, h. e. cujus cornua sunt facta ex ebore. ideoque sono graui, cujusque inuentorem alii Anacreontem perhibent, alii ex Musis vel Melpomenen vel Polymniam. vid. Fischerus ad h. l. Sed *lyra* minor fuit et proinde sono acuto. Sed βάρβιτος et λύρα nonnumquam inter se permutantur, tum apud Graecos, vt in hoc ipso odario v. 6. et 11., tum apud Latinos, v. g. Ouid. Heroid. XV, 200. et Horat. 1. Od. I, extr. Omnino lyra quatuor partibus absoluitur, quae sunt I.) νεῦρα siue χορδαὶ, lat. *nerui*, et *intestina*. Etiam gloss. gr. lat. explicant per ἔντερον *chorda, tendicula*, siue *tendines*: nam tendines ad neruos adhibentur. vid. Ouid. Amor. I, 8. 16. de arte am. II, 494. Metam. V, 118. II.) χελώνη, lat. *testudo, der Resonanzboden*, quoniam testudine efficitur: nam χέλυς est *testudo*. III.) κέρατα et ζυγὸς, *cornua* et *jugum*. IV.) πλῆκτρον, lat. *pecten*. Hesychius exponit: τὸ τῆς κιθάρας ἐν ᾧ κρούουσι τὰς χορδάς. vid. Perizon. ad Aelian. var. hist. III, 32. ibique figurae.

v. 4. Ἔρωτα μοῦνον, *Amorem solum*. Singularis hoc loco accipiendus est pro plurali numero, Ἔρωτας· quod patet ex v. 9. Sed Ἔρωτες sunt *Venus, Cupido, Charites* et *Jocus*, cf. Hesiod. Theog. 195. *sqq*. Inde *lyra* dicitur *jocosa* et *imbellis* apud Horat. 4. Odar. III, 69. et 1. Od. VI, 10.

ἠχεῖ, *resonat*, h. l. idem est, quod v. 12. ᾄδει *canit*. Proprie ἠχεῖν est Latinorum *tinnire*, quod verbum de sono metalli vsurpatur. Sed transfertur deinde etiam ad alias res, ad vocem, ad tubam, et in primis ad lyram, vti ostendit Lamb. Bos in animaduerss. pag. 76. Sic etiam Latinorum *sonare* et *sonus* de cujuscumque generis instrumentis dicitur, quae fidibus sunt et neruis instructa. v. c. apud Horat. 2. Od. XIII, 26.

ἤμειψα νεῦρα πρώην,
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,
κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.
χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
ἥρωες·

v. 5. ἤμειψα, *mutaui*, h. e. *alia intendi fila.* Hesych. ἤλασσα· quod ab ἐλαύνειν, agitare, stimulare. Est enim ἀμείβειν *mutare*, *permutare.* Solebant autem veteres pro diuersa carminis materia fides immutare. cf. infra Odar. LXII, 1. et 2.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου
Φονίης ἄνευθε χορδῆς.

νεῦρα *fides.* νεῦρον enim proprie *neruus* est *in arcu*, sed deinde etiam ponitur pro *chorda.*

πρώην, *nuper*, *ante.*

v. 6. λύρην ἅπασαν, h. e. *reliquas lyrae partes praeter neruos*, quemadmodum Barnesius interpretatur, velut cornua, jugum, plectra.

καὶ, *omnino.* Sensus est: *Mutaui nuper omnes omnino lyrae partes*, *sumsi aliam lyram.*

v. 7. ᾖδον, *canebam ego certamina Herculis.* ᾄδειν dicitur de omnibus instrumentis musicis, quibus vox jungitur.

v. 8. ἄθλους Ἡρακλέους, etiam ἔργα Ἡρακλέα. Labores Herculis descripsit accuratius Pausanias V, 10. Labores Herculis carminibus epicis materiam dedisse, docet Harlesius in Anthol. lat. poët. ad Claud. in Ruf. I, 285. Caeterum labores Herculis aeri incisi conspici possunt apud Winckelmann. *monumenti inediti* Vol. I. tab. 64. et 65. vid. Degen in ind. Anacr. ἆθλος proprie est *certamen*, *pugna*, deinde *labor.* Sed ἆθλον est 1.) praemium certaminis, 2.) quodque praemium.

v. 9. Ἔρωτας. vid. quae ad v. 4. notauimus.

ἀντεφώνει, *resonabat.* Verbum ἀντιφωνεῖν, uti ἀντηχεῖν, de quouis vocis genere usurpatur.

v. 10. χαίροιτε, *valete.* Hesych. ἐστὶ καὶ τῶν ἀπαλλασσομένων τοῖς προσηγορεύ-

ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
μόνους Ἔρωτας ᾄδει.

ODA-

ρεύουσιν. Graeci verbo χαίρειν vtuntur de iis, quibuscum sibi nil quidquam amplius esse negotii volunt, quosue plane non curant. Sic apud Aeschin. dial. II, 38. ἐᾷν χαίρειν, et Xenoph. Cyrop. VII. pag. 435. edit. Hutchinf. in 4to. cf. Fischer in ind. Aeschin. Inde illustratur locus Cic. ad Div. VII, 33. Multam *salutem* foro etc.

Caeterum hunc locum imitatus est Ouidius Amor. II. I. 35.

- - - Heroum clara valete
Nomina: non apta est gratia
vestra mihi.

Et ibid. I, 1. 32.

Ferrea cum vestris bella valete
modis.

λοιπὸν, *jam*, *posthac*. Phavorinus: ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο, καὶ ἀντὶ τοῦ ἤδη. Et hinc intelligi potest Matth. XXVI, 45. et Marci XIV, 41. vbi καθεύδετε τὸ λοιπὸν, vel *postea* dormite, vel *nunc* exponi potest, prout vel imperatiue, vel interrogatiue sumitur.

v. 11. ἥρωες etiam ἡμίθεοι dicuntur, qui cum nati hominibus fuissent, tamen praeclare factis ita alios antecelluissent, vt post mortem in deorum numerum referrentur. Isti heroës desierunt Trojano bello ac Thebano. cf. Hesiod. Ἐργ. 156.

ἡ λύρη h. l. cum τῷ βαρβίτῳ permutatur. cf. quae supra ad v. 4. notavimus.

v. 12. Ἔρωτας. vid. quae ad v. 4. diximus.

Totum hoc odarium imitatus est Horatius lib. I. od. VI. non quoad verba quidem, sed ratione argumenti atque oeconomiae. Etiam Ouidius Amor. I. eleg. I. ab initio et fine. Nam v. 5. sqq. dicit:

Arma graui numero violentaque bella parabam
Edere, materia conueniente modis.
Par erat inferior versus: risisse Cupido
Dicitur atque vnum surripuisse pedem etc.

In nostris popularibus *Gleimius* dexterrime hanc oden imitatus est in den *Liedern nach dem Anacreon*, *Frankfurt* 1775. 8v.

ODA-

ODARIVM II.

εἰς γυναῖκας.

ARGVMENTVM.

Doctae laudes mulierum.

Φύσις κέρατα ταύροις
ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγωοῖς,
λέουσι χάσμ' ὀδόντων,

τοῖς

ODARIVM II.

Hoc odarium contra reprehensiones Paui, qui censet illud Anacreonte indignum, optime defendit *Zeune* in animaduerss. ad Anacr. p. 2. sq.

v. 1. φύσις est *natura naturans* et formans, hoc est deus, cujus sapientia et benignitas in distribuendis donis ostenditur.

κέρατα, *cornua* hoc loco tauris tribuuntur propterea, quod iis vtuntur tamquam armis, ad sese defendendum. Caeterum de prosodia huius vocis vid. Fischer ad h. l. et d'Arnaud in lectt. crit. pag. 216.

v. 2. ὁπλὰς, *vngulas*, proprie equorum, deinde vero aliorum etiam quadrupedum. Hesych. μόνυχας ἵππων καὶ ἑτέρων ζώων.

v. 3. ποδωκίην, velocitatem pedum. ποδώκης et ποδώκυς est ταχὺς τοῖς ποσί. Hesych. ποδωκίη· ἡ τῶν ποδῶν ταχύτης.

v. 4. χάσμα, *hiatus patulus*, proprie terrae, deinde *rictus, ein Rachen*, vt h. l. Hesych. χάσμα· στόμα. Imitatus est h. l. Silius Italic. III, 34. ad quem locum vid. Drackenborg, qui ibi nostrum locum laudat. Etiam Claudian. in Rufin. II, 252. *vacuo, qualis discedit, hiatu impatiens leo.*

ὀδόντων poëtice pro στόματος, vti Stephanus interpretatur, quia dente maxime timendus est leo.

v. 5.

τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα.
γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν·

τί

v. 5. νηκτὸν, *facultas natandi*, pro νηκτικὸν, a νήχομαι, nato.

v. 6. πέτασθαι, *facultas volandi*, uti infra odar. XXIV, 4. δραμεῖν. Infinitiuus fine articulo ponitur hic pro substantivo. cf. Lamb. Bos animadverss. pag. 79.

v. 7. φρόνημα non est *prudentia* hoc loco, vti Stephano videtur, nec simpliciter *virtus, animus excelsus, fortitudo*, quomodo cum Pauo Heskin ad Bionis Fragm. VIII, Harlesius in anthol. graeca poët. pag. 5. et Degen in ind. Anacr. pag. 215. interpretantur; sed potius *scientia et sollertia tractandi arma et iis commode vtendi, adjuta ab animo et corpore*, vti cum Barnesio et Baxtero Fischerus recte explicat. Id quod intelligitur ex v. 10. ἀντ' ἀσπίδων ἁπάντων· quae quidem verba innuere videntur, esse quoddam vocabulum antegressum, quod scientiam arma tractandi denotet. cf. Zeune animadv. ad Anacr. pag. 3. *sq.* etiam Degen in notis ad calcem edit. gr. lat. adjectis pag. 214.

v. 8. γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν. Haec verba verti debent: *non habuit, quod daret foeminis, quo corpus defenderent.* Namque virtutes omnes, quas poëta hactenus in animalibus depraedicauerat, erant in iis, quibus vim a se depellerent corpusque suum defenderent. Inde patet conjecturae vanitas Lennepii, qui ad Coluth. pag. 107. sic emendat: οὐκέτ' εἶχεν, τί ἂν διδῶσι, ita vt verba κάλλος ἀντ' ἀσπίδων naturae sint respondentis. Quam quidem emendationem scite explosit Hindenburgius in Specim. pag. 17. cf. Fischer. ad h. l. itemque Brunck.

Jam vero hunc locum imitatus est Xenophon *Cyrop.* II, pag. 140. edit. Hutchinsoni, qui hunc versum Anacreontis in notis suis adscripsit.

v. 9.

τί οὖν δίδωσι; κάλλος.
ἀντ' ἀσπίδων ἁπασῶν,
ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

ODARIVM III.

εἰς Ἔρωτα.

ARGVMENTVM.

Sub dio oberrans noctu hiemisque vi compulsus Cupido hospitium poëtae quaerit, ab eoque recipitur.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,

ςρέφε-

v. 9. *κάλλος* h. l. propria notione est *pulcritudo*, vti adiectiuum *καλὴ* v. 13. *pulcra puella*. cf. Odar. VIII, 10.

v. 10. *ἀντ' ἐγχέων*, *pro hastis*. Hesych. ἔγχος· δόρυ. Inde ἐγχειρίδιον hasta.

ἀσπὶς, *clypeus*, *scutum*.

v. 12. et 13. Sensus est: formosa foemina et ferrum et ignem vincit.

ODARIVM III.

Venustatem hujus odarii plenius exposuit Degen in libello, cui titulum fecit: *Ueber die Philosophie des Anacreon*, pag. 34 — 44. Vel ipse Pauus hocce odarium mellitum et vere elegans appellat.

v. 1. *μεσονυκτίοις*. Est haec vox solis poëtis consueta, vti a Thoma Magistro, Phrynichio et Phauorino monitum est,

στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,

μερό-

est, licet illa semel apud Aristotelem legatur. Attici dicunt *μεσούσης νυκτὸς*, siue *ἡ μέσης νυκτός·* in N. T. et LXX. *νὺξ μέση*.

ὥραις plur. accipi debet pro *singul. ὥρᾳ*, ita vt *μεσονυκτίοις ὥραις* idem sit, quod *ἐν μέσῳ νυκτῶν* apud Xenoph. *Cyrop.* V, 3. 19. vid. Hindenburg. ad Xenoph. *Memor. Socr.* IV, 3. 4. et Fischer. ad h. l.

ὥρα proprie est *tempus*, deinde *certum anni*, *diei*, *aetatis* etc. *tempus*, vt *pueritia*, *iuuentus* etc.

v. 2. *στρέφεται*, *se vertit*, siue *vertitur*. Ita Ouid. Trist. I, 3. 2. Versa*que erat ab axe suo Arctos* etc. Potest etiam reddi: *vertit axes*, quae verba de eadem re occurrunt apud Lucan. Pharſ. II, 237. Theocrit. Idyl. XXIV, 11. *Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν Ἄρκτος*, *vertit ad occasum*.

Ἄρκτος Vrsa, est vel *μικρὰ minor*, vel *μεγάλη major*, siue Cynosura, sidus fulgentissimum, quod se nocte media ad occasum vertit, et est in septemtrionibus constans stellis viginti vna. cf. Hygini *Astron.* III, 1. pag. 418. sq. edit. Munckeri et Aratus *Phaenom.* 27 sq.

v. 3. *κατὰ* h. l. est *circa*, *ad*, *sub*. *κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου*, metri caussa positum est pro *κατὰ τὴν χεῖρα τοῦ Βοώτου*, *ad dextram Bootae*.

Βοώτης est sidus prope Vrsam. Dicitur quoque *Ἀρκτόφυλαξ*, h. e. *custos Vrsae*, quia Vrsam quasi insequi videtur. Sic enim Aratus *Phaenom.* 92. *Ἀρκτόφυλαξ, τὸν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην.* cf. Ouid. Fast. III, 405. Etiam *custos Erymanthidos* appellatur, Ouid. Trist. I, 4. 1. Est quoque insignis locus de hoc sidere apud Ciceronem de nat. deor. II, 42. sub fin.

Arctophylax *vulgo qui dicitur esse* Bootes:
quod quasi temone adjunctam prae se quatit Arctum.

Hesych. *Βοώτης· ὁ Ὠρίων, ἢ δὲ Ἀρκτόφυλαξ.* Bootes autem constat ex stellis quatuordecim, quae vero

non

μερόπων δὲ φῦλα πάντα
κέαται κόπῳ δαμέντα,
τότ' Ἔρως ἐπιςαθεὶς μεῦ
θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.

τίς,

non omnes sub adspectum cadunt. vid. Hygin. l. c.

Est igitur in his versibus astronomica descriptio noctis mediae. cf. Degen in *annot. ad hoc odarium* addita theodiscae versioni Anacr. pag. 77.

v. 4. μερόπων φῦλα πάντα, *omnes homines.* Nam φῦλον, *gens*, eleganter abundat. Sic Hesiod. Ἐργ. 90. φῦλα ἀνθρώπων. et v. 199. φῦλα ἀθανάτων pro ἀθάνατοι. Theogn. 591. φῦλα γυναικῶν etc. 702. φῦλα Θεῶν. Orph. Argon. 52. φῦλα ἀνθρώπων.

μέροπες, a μείρω diuido et ὄψ vox, cantus, sunt *homines*, quia vtuntur voce articulata. Hesych. μέροπες ἄνθρωποι, διὰ τὸ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα, ἤγουν τὴν φωνήν. Sed φωνὴ μεμερισμένη est *vox articulata.*

v. 5. κέαται Ionice pro κεῖνται. vid. Io. Ge. Trendelenburg *Anfangsgründe der griechischen Sprache, zweyte Ausgabe (Leipzig 1788. in 8.)* pag. 220. n. 7.

κόπῳ δαμέντα, *homines fessi laboribus, defatigati.* Nam δαμάειν est *supprimere, defatigare.* Hesych. δαμάζειν, ὑποτάσσειν. Et κόπος, vti πόνος de labore dicitur corpus defatigante. Sic etiam κάματος, a κάμνω fatigo, deficio, apud Homer. vsurpatur v. c. Iliad. X, 471. οἱ δὲ εὗδον καμάτῳ ἀδδηκότες, quod idem est atque hoc loco κόπῳ δαμέντα. Porro Odyss. VI, 2. de Vlysse: ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος.

v. 6. Ἔρως est *Cupido*, quod ex iis patet, quae illi infra v. 17. attribuuntur: φέροντα τόξον πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.

ἐπιςαθεὶς particip. aor. I. pass. h. l. pro part. aor. I. med. ἐπιςάς, *praeter opinionem, subito adstabat.* Nam ἐφίςημι dicitur de iis, qui alios opprimunt subito, qui superueniunt aliis.

v. 7. θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας, *pulsauit fores*, quod v. 8. est θύρας ἀράσσειν. Vocabulum

ὀχεὺς

τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
κατὰ μεῦ σχίσεις ὀνείρους.
ὁ δ' Ἔρως, ἄνοιγε, φησί,
βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι.

βρέχο-

ὀχεὺς vel *de militibus* dicitur, et est *lorum*, quo equus sub mento constringitur; vel *de januis*, vt h. l. et est *repagulum*, *obex*, *pessulus*. In januis veterum erant pessuli lignei, qui audirentur, cum quis pulsaret fores. Est igitur venuste dictum ὀχεῖς θυρέων pro θύρας. cf. Degen *über die Philosophie des Anacreon* pag. 38. vid. Homer. Odyss XXI, 47.

κόπτειν proprie, vti h. l, dicitur de iis, qui intromitti cupiunt, vti ψοφεῖν dicuntur, qui exituri manu fores percutiunt. vid. Bach ad Xenoph. Sympos. pag. 118. Caeterum ὀχῆας jonice pro ὀχέας.

v. 8. ἔφην. ἔφη ponitur, cum quis ipsa alterius verba adfert; sed εἶπε, cum tantum sensus verborum indicatur.

ἀράσσειν, *pulsare*, *tundere*, quod v. 7. κόπτειν. Hesych. ἀράσσων· κρούων. cf. Schol. ad Theocrit. Idyll. II, 6.

v. 9. κατὰ μεῦ σχίσεις est Tmesis pro κατασχίσεις, et ponitur futur. pro praes. quod frequens est poëtis, v. c. Eurip. in Hippol. Coronato v. 353. οἴμοι, τί λέξεις, τέκνον; ὥς μ' ἀπώλεσας. σχίζειν ὀνείρους autem poëtice dicitur, *abrumpere somnia*, velut Sil. Ital. XV, 48. *abrumpere somnos*, ad quem locum vid. Drackenb. qui hunc Anacreontis versum ibi excitat. Caeterum lectio cod. Vatic. κατὰ — σχίζεις ingenio linguae graecae aduersatur.

v. 10. ἄνοιγε. ἀνοίγειν est verbum proprium in hac re. cf. v. 16. Sic etiam Matth. XXV, 11. ἄνοιξον, et Matth. VII, 8. τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται.

v. 11. βρέφος, *puer*, vti Ouidius Cupidinem appellat, fragm. de remed. amor. 11. et ex Ponto III, 3. 65. Sic etiam apud Mosch. I, 11. δόλιον βρέφος vocatur.

μὴ φόβησαι, *bono sis animo*, cf. Luc. I, 13. μὴ φοβοῦ. φοβοῦμαι, *terreo me*, h. e. timeo. cf. infra XXIX, 16.

v. 12.

βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον
κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας
ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μὲν
ἐσορῶ, φέροντα τόξον,
πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.

παρὰ

v. 12. βρέχομαι, vti v. 26. *madeo, madidus sum.*

ἀσέληνος νὺξ, *nox illunis:* Sil. Ital. XV, 619. et Drackenb. ad illum locum.

v. 13. κατὰ h. l. *per*, et *tempus* notat, cum alias de *loco* vsurpetur.

πεπλάνημαι praeterit. pass. h. l. pro praet. med. quod notionem habet praesentis, *erro.* πλανᾷν, et apud Homerum πλάζειν, est facere vt quis erret, h. e. *decipere.* πλανᾶσθαι in med. se errare facere, iubere se errare, i. e. *errare.*

v. 14. ἐλέησα, *commotus sum. Ich ward gerührt.*

v. 15. ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας est Tmesis, pro ἀνάψας δ' εὐθὺ λύχνον, vti supra v. 9. κατὰ μεῦ σχίσεις. cf. infra v. 29.

εὐθὺ pro εὐθέως, *statim, continuo*, Hesych. παραχρῆμα. Sic etiam ταχὺ saepenumero ponitur pro ταχέως.

λύχνος est *lucerna, lampas, candela.* λύχνον ἅπτειν dicitur etiam apud Theophrast. cap. 19. et Luc. VIII, 16. XV, 8. Etiamnunc Graecos in cubiculis vti lampadibus, docet Degen in notis ad edit. Anacr. gr. lat. pag. 216.

v. 17. ἐσορῶ, *compos.* pro *simpl.* ὁρῶ.

βρέφος φέροντα est Synesis; subaudi Ἔρωτα. Sic Aristoph. in Plut. 292. τέκνα ἐπαναβοῶντες. Plura ex veterum tum Graecorum tum Romanorum scriptoribus collegit Drackenborg ad Sil. Ital. X, 307. Neque enim opus erit, vt cum Stephano, quem Schneiderus l. c. pag. 139. et Zeune animaduerss. pag. 5. secuti sunt, legamus φέρων δέ.

v. 18. πτέρυγας, *alas.* Hinc a Latinis poëtis *Cupido* dicitur

prae-

παρὰ δ' ἱςίην καθίξας,
παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.

ὁ δ',

praepes et *volucris*. Ouid. Heroid. VIII, 98. Idem etiam de arte am. II, 19. de Cupidine dicit: *habet* geminas, *quibus auolet*, alas. Sed *alae* Cupidinis a poëtis dicuntur *aureae*. cf. Heinſius ad Ouid. Amor. I, 2. 41. Alas in notis eſſe, quibus dignoſcatur Cupido, patet ex Colutho v. 256.

φαρέτρην. Ouid. Metam. I, 468. *Cupido* dicitur *ſagittifer*. Apud Achill. Tat. lib. II. pag. 73. verba ſunt Cupidinis: σχῆμα ϛρατιωτικὸν, τόξον καὶ φάρετραν καὶ βέλη· ἀνδρεῖα πάντα. Caeterum verbum φέρειν τῷ τόξον quidem et τῷ φαρέτρην conuenire, ſed minus τῷ πτέρυγας, quisque facile videbit.

v. 19. ἱϛίην ion. pro ἱϛίαν. Proprie ἱϛία fuit *ara Veſtae* in Prytaneo, in qua perpetuus ignis aleretur. Sed deinde *focus*, ſiue inſtrumentum, vaſculum, quo ignis ad calefaciendum conderetur, *eine Kohlenpfanne*. Et ſic h. l. Etiamnunc apud hodiernos et Graecos et Orientis populos ejusmodi focos ſiue vannos in vſu eſſe docet Guy in der *litter. Reiſe nach Griechenland* I. *Th*. 4. *Br*. cf. Degen in notis l. c. pag. 216.

καθίξας dorice pro καθίσας. cf. Trendelenburg *Anfangsgr. der griechiſch. Sprache* pag. 213. n. 6. Sed καθίζεσθαι proprie, ut h. l., eſt *collocare*.

v. 20. παλάμη lat. *palma*, quod inde factum eſt, *die innere, hohle Hand*. Nam ea parte manus ſolemus calefacere.

v. 21. ἀνέθαλπον compoſ. pro ſimpl. θάλπειν eſt *fouere*, *calefacere*. χαίτη proprie eſt *iuba*, *die Mähne*. Heſych. χαίτη· ἡ ἐπὶ τοῦ τραχήλου θρίξ. cf. Aelian. var. hiſt. XII., 46. Deinde de *comis* dicitur et *hominum*, *die Locke*, vt h. l. et odar. XXII, 3. et *arborum*.

v. 22. ἀποθλίβειν, *exprimere*, *ſiccare*. Nam θλίβειν eſt premere,

ὑγρὸν

ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
τόδε τόξον ἐς τί μοι νῦν
βλά-

ὑγρὸν non ad ὕδωρ, sed ad χαίτη referri debet. Sensus est: *exprimebam e comis vim aquae.* Imitatus est hunc locum Ouidius Heroid. XVIII, 104. *Madidam siccaui imbre comam*, it. de arte am. III, 324. *madidas expressi imbre comas.* ὑγρὸς est *madidus*, *humidus.*

v. 23. κρύος et κρυμὸς est *frigus fere magnum.* Hesych. κρύος· ῥίγος, ψύχος. Ei opponitur θάλπος Axioch. 3. 11. etiam καῦμα. Anton. Liberal. Metam. 23. extr.

μεθῆκε, subaudi ἑαυτόν, activ. pro med. Sic Latini dicunt *remittere* pro *se remittere.* Sensus est: *quum frigus remisisset.*

v. 24. πειράσωμεν τόδε τόξον, *tendamus arcum.*

φέρε, *age.* Quae vox ostendit lectionem nostram praeferendam esse lectioni πειράσωμαι, quam habet cod. Vatic. cf. Fischer. ad h. l.

v. 25. ἐς τί, *in quantum.* Sic Baxterus reposuit pro vulgato ἐςί. Sed Stephanus mutauit εἴ τι, *num quid*; quam emendationem praeferunt Barnesius, Fischerus, Zeune animadvers. in Anacr. pag. 6. Fischerus quidem ita debere legi censet ob versum 31. Sed cum sensus parum discrepet, siue ἐς τί legas, siue εἴ τι, adsentior Schneidero in *Anmerk. über den Anacr.* pag. XLII. qui ἐς τί adsensu suo comprobat, propterea, quod manu librarii facilius potuit ἐς τί coalescere in ἐςὶ, quam εἴ τι. Neque etiam huic emendationi officiet v. 31. κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐςι· h. e. *neruus saluus est.* Sensus est: *Haud scio, an ex imbre neruus vitium ceperit; age ergo exploremus, in quantum laesus sit.* Sed κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐςι, sed *ne minimum quidem detrimenti accepit.* cf. Homer. Iliad. V, 465. ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς. Theocrit. Idyll. V, 37. ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί προθέρπει. Iuuenal. Sat. XIV, 318. in quantum *sitis atque fames et frigora poscunt.* Quae loca Baxterus laudat.

v. 26.

βλάβεται βραχεῖσα νευρή·
τανύει δὲ, καί με τύπτει
μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος,

ἀνὰ

v. 26. βλάβεται poëtice pro βλάπτεται. Hefych. βλάβεται· βλάπτεται.

βραχεῖσα, *madefacta.* Vid. fupra ad v. 12.

νευρή, *neruus,* quo arcus intenditur, *die Sehne.* Ouid. Metam. I, 155. *Flectentem cornua* neruo *adducto.* Verte: *an laesus sit imbre neruus.*

v. 27. τανύει, *tendit*, dorice pro τείνει. Hefych. τανύει· ἐκτείνει, ἕλκει, τείνει.

τύπτειν, *percutere, ferire,*

v. 28. ἧπαρ, eft *jecur*, *hepar.* Hanc partem corporis praecipue fedem amoris effe veteres cenfebant. Sic Mofch. I, 17. ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται. Sed σπλάγχνα funt ἧπαρ, vti Hefych. interpretatur. cf. Theocrit. Idyl. XI, 16. vbi Cupido dicitur ferire jecur ejus, qui amore capitur. Ejusmodi homines amore correpti habere dicuntur *jecur vlcerofum* apud Horat. I. od. XXV, 16. *Cum tibi feruens amor et libido, Quae folet patres furiare equorum, Saeuiet circa* jecur vlcerofum. Veteres folebant fingulis perturbationibus animi omnino fingulas corporis partes fedem tribuere, velut frontem et genas pudicitiae ac verecundiae, oculos prudentiae, nafum irae, et fimilia. μέσον ἧπαρ eft *cor ipfum.* Saepenumero μέσος redundat.

οἶστρος, *afilio, tabanus, eine Bremfe.* Gloff. vett. οἶστρος· ὁ μύωψ. Atque haec propria notio etiam h. l. obtinet. Deinde etiam eft *furor*, fiue ftimulus, quo quis agitatur. Sic de *amore* Coluth. v. 95. οἶστρος φιλότητος. Et verbum οἰστρᾷν, quod Ariftoph. Plut. 43. de tauris vfurpatur, apud Theocrit. VI, 28. de effectionibus vehementioris amoris dicitur:

— — — ἐκ δὲ θαλάσσης
οἰστρεῖ, παπταίνουσα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.

vid. Ammonius, Hefychius et Phauorinus in verbo οἶστρος. cf. Lennep ad Coluth. pag. 59.

ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων,
ξένε δ', εἶπε, συγχάρηθι,
κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐςι,
σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

59. sqq. et de la Cerda ad Virgil. *Georg.* III, 148.

v. 29. ἅλλεσθαι, *exſilire*, eſt verbum proprium ſaltantium. cf. Pollux III, 151.

ἀνὰ δὲ ἅλλεται καχάζων. Tmeſis pro ἅλλεται ἀνακαχάζων. vid. ſupra.

καχάζων pro καγχάζων. Sed καγχάζειν eſt *cachinnari*, quod inde factum eſt.

v. 30. ξένος, 1) *peregrinus*, 2) *hoſpes*, *Wirth*, vt h. l.

συγχάρηθι, *gratulare mihi.* Nam συγχαίρεσθαι proprie eſt *gratulari*, vt Luc. XV, 9. Sic etiam apud Iul. Caeſ. de B. G. I, 30. verbum *gratulari* Metaphraſt. gr. reddit συγχαίρεσθαι. Differt ab ἐπιχαίρειν, quod eſt *gaudere de alterius malis*, ſed συγχαίρειν, *laetari de rebus ſecundis aliorum.* cf. Ammon. de different. verbor. pag. 57. edit. Valckenaer.

v. 31. κέρας, 1) *cornu*, 2) ob ſimilitudinem *arcus*, vt h. l. vnde Latini *cornu* ſaepius ponunt pro *arcu*, cf. Heinſ. ad Ouid. Heroid. IV, 39. κέρατα proprie ſunt *extremae arcus partes*, quae a poëtis latinis *capita* dicuntur. Sic Virg. Aen. XI, 860. *donec curuata coirent inter ſe capita.*

ἀβλαβὲς μέν ἐςι, *saluus eſt.*

v. 32. καρδίην (ſubaudi κατὰ) πονήσεις, *corde dolebis.* Degen vertit commode: *Du wirſt Herzweh fühlen.* Ita et Latini *laborare* ponunt, v. c. Horat. I. od. XVII, 9. I, XXVII, 19. Infra odar. XL, 14. 15, actiue vſurpatur, pro *cruciare*, *vrere.*

ODA-

ODARIVM IV.

εἰς ἑαυτόν.

ARGVMENTVM.

Ex breuitate vitae nimia, quam eleganter depingit, docet poëta, vsura vitae concessa jucunde defruendum esse.

⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ — —

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις

ϛορέ-

ODARIVM IV.

Contra Pauum, qui hoc odarium inepte vult diuidi in duo, quorum prius εἰς ἑαυτὸν inscribatur, posterius autem a versu vndecimo, εἰς Ἔρωτα δουλεύοντα, disputat Zeune in *animaduerss. ad Anacreont.* pag. 6.

v. 1. μύρσιναι, et attice μύῤῥιναι, τέρειναι sunt idem quod κλάδοι μύῤῥινοι, *rami, folia myrtacea*, quibus veteres ob suauem odorem vtebantur, myrto et loto incubantes, cum bibebant. Nectebant enim in conuiuiis coronas ex ejusmodi foliis. cf. Horat. I. Od. IV. 9. Nam μύρτος, *myrtus*, Aegyptiaca, in arboribus fuit fragrantissimis et optime olentibus, vti docet Theophrast. de plant. lib. VI, cap. vlt.

τέρην est *tener*, *mollis*, *qui facile atteritur*, *zart*, a τέρειν, vnde Latin. *terere*. Hesych. τέρην· ἁπαλός. *Folia myrtacea tenera*, siue *mollia*.

v. 2. ποίαις pro πόαις. πόα est *herba*, *gramen*.

λώτινος, ex *loto* factus. Sed λωτὸς, *lotus*, est planta Aegyptiaca, vel *syluestris*, vel *satiua*, h. l. *satiua*, cujus odor suauissimus est, e cujus frondibus et foliis nectebantur coronae, quas λωτίας vocabant. cf. Athenaeus lib. XV, cap. 6. et Suidas sub voce λωτός. Ex trunco *loti* conficiebantur tibiae: inde λωτὸς saepenumero pro αὐλός. cf. Heinsius ad Sil. Italic. XI, 432. et Tanaqu. Faber in *notis in Anacr.* ad h. l. De *myrto* et *loto* cf.

στορέσας θέλω προπίνειν·
ὁ δὲ Ἔρως χιτῶνα δήσας

ὑπὲρ

Salmaſ. *Exercitt. Plin.* pag. 728 ſqq.

v. 3. στορέσας, vel *actiuum* pro *medio* στορεσάμενος, ſubintellecto ἐμαυτὸν, vt in κλίνειν, ἀνακύπτειν, ἀπορίπτειν et aliis; vel, quod Baxtero placet, *actiuum* pro *paſſiuo* more Atticorum. Igitur verti poteſt vel *fuſus* in herba, vt Ouid. Metam. III, 425. vel *reclinatus*, vti Horat. 2. Od. III, 8. vel *ſtratus*, quemadmodum idem Horat. 1. od. I, 22. Infra odar. LII, 16. eſt χυθεῖσαν. στορεῖν eſt *ſternere*, quod proprie de lecto vſurpatur. cf. Homer. Iliad. XXIV, 645. et 648. Caeterum ex hoc ſtramenti genere Anacreonti nil quidquam moleſtiae naſci potuiſſe, quod nonnulli interpretes metuebant, oſtendit Arnaldus *var. Conject.* pag. 101. ex Ouid. Metam. IV, 314. cf. Schneider ad h. l.

προπίνειν, proprie eſt *vinum*, quod in patina vel phiala eſt, *ſummis labris delibare*, illudque *aliis bibendum dare.* cf. Heinſius ad Sil. Italic. XI, 301. Athenaeus lib. XI, cap. 14. προπίνειν· τῷ ἑτέρῳ πρὸ ἑαυτοῦ δοῦναι πιεῖν. Et Heſych. τιμᾶν διὰ τοῦ οἴνου. Erat enim ſignum honoris, quem aliis tribuebant. Sed h. l. *compoſ.* pro *ſimpl.* πιεῖν, *potare*, *vino ſe beare*, vt Horatius l. c. loquitur. Sic etiam eſt infra odar. IX, 29. et LVII, 3. Ita etiam πρόποσις apud Aelian. var. hiſt. XII, 1. Baxtero emphaſis ineſſe h. l. verbo προπίνειν videbatur. cf. Harleſ. in anthol. gr. poët. pag. 8.

v. 4. Ἔρως, *Cupido.*

χιτὼν, *tunica*, erat veſtimenti genus, conſtans ex duobus fruſtis panni albi, verſus collum exſecatis, et in lateribus fibulis colligatis. cf. Ferrarius *de re veſtiaria Tom.* I. *lib.* III, *cap.* 6. Fibulae tunicarum dicebantur περόναι, et erant vel aurea, vel papyracea, quibus tunica in humeris praecingebatur; quod potiſſimum a ſeruis fiebat in conuiuiis miniſtrantibus. cf. Spanhem. ad Callim. hymn. in Apoll. v. 32. pag. 64. et 65. Plin. hiſt. nat. XIII, 11. et Dorville in vanno

crit.

5. ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
μέθυ μοι διακονείτω. 3 mir den Becher reichen
τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα

βίοτος

crit. pag. 243. Baxterus ad h. l. rem illustrat ex Iuuenal. Sat. IV, 24. Igitur verti debet: *tunica religata in humeris fibula e papyro*, siue papyracea.

δήσας, a δέω, *ligo, vincio*. Sic infra odar. XXX, 2. de Musis Cupidinem coronis florum vincientibus.

v. 5. αὐχὴν, *ceruix*.

πάπυρος, frutex Aegypti, in palustribus et Nili stagnis nascebatur; etiam in vicinio Syracusarum haud procul a Cyane fonte inueniebatur. cf. Caylus *Abhandlungen zur Geschichte und Kunst*, 1. *Band*, *pag*. 214. sqq. Ex papyro fiebant quondam stragula et vestimenta seruorum. cf. Plin. hist. nat. XIII, 11. cf. Fischer ad h. l.

v. 6. μέθυ, proprie *merum*. Sed apud poëtas deinde etiam ponitur pro οἶνος, *vinum*. Hesych. μέθυ· οἶνος.

διακονεῖν, proprie de seruis dicitur, et est *ministrare cibum* et *potum* conuiuantibus. Hinc ejusmodi serui dicebantur διακονοῦντες παῖδες, Theophrast. charact. II, 5. etiam δοῦλοι διακονοῦντες, ibid. cap. XII, lat. *serui ministrantes*, siue *ministratores*. cf. Pignorius *de seruis* pag. 100. et 130. Sic etiam διακονία et διακονεῖν Matth. IV, 11. et Luc. X, 40. Itaque reddatur: *Cupido mihi pocula ministret*, siue *Cupido mihi ministret bibere*.

v. 7. τροχὸς, *rota curulis*. Hoc loco vero idem est, quod χρόνος βιότου, h. e. *tempus vitae*; de quo vsu hujus vocabuli vid. Alberti *obseruatt. ad N. T.* pag. 949. Est sane elegans et venusta celeritatis vitae nostrae descriptio, metaphora ducta a rotis curruum in certaminibus. Sic Seneca in Herc. fur. *properat cursu vita citato volucrique die rota praecipitis vertitur anni*. Et Horat. 2. od. XVI, 22. cf. Harles. in notis *ad Anthol. gr. poët*. pag. 8.

οἷα, pro οἷον. vid. infra ad odar. V, 12. Solet enim Anacreon frequenter vti *neutro plur.* pro *aduerbio*. Hesych. οἷα· ὥσπερ, καθάπερ.

v. 8.

βίοτος τρέχει κυλισθείς·
ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
κόνις, ὀςέων λυθέντων.
τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;

τί

v. 8. βίοτος, *vita*, voc. poët. Hunc locum imitatus eſt Sil. Italic. VI, 221. *per varios* praeceps voluitur *caſus*.

κυλισθεὶς referri debet non ad βίοτος, ſed ad τροχός. Nam a rota circumacta ſumitur comparatio. Igitur ordo verborum hic eſt: βίοτος τρέχει οἷα τροχὸς ἅρματος κυλισθείς. κυλίειν eſt *voluere*. Pauw et Medenbach in *amoenitt. litt.* pag. 49. verſum 7. et 8. per transpoſitionem ſic legunt: βίοτος τρέχει γὰρ οἷα ἅρματος κυλισθείς. Sed temere, vti Schneiderus pag. 132. oſtendit.

v. 9. ὀλίγη δὲ κεισόμεθα κόνις. cf. Ouid. Metam. VIII, 496. Exiguus cinis jacebimus. it. Pont. III, 2. 26. et Horat. 2. od. VII, 16. *Nos vbi decidimus, quo Tullus diues et Ancus puluis et vmbra ſumus*. cf. Heinſius ad Ouid. de arte am. III, 21.

κεῖσθαι, vti Latinorum *jacere*, proprie *de mortuis* vſurpatur. cf. Euripid. Phoeniſſ. v. 1288. Theocrit. Idyl. XXIII, 44. Aelian. var. hiſt. V, 17. VIII, 19. et Abreſch *lection. Thucyd.* pag. 236.

v. 11. τί σε κ. λ. Poëta venuſte nunc amicum alloquitur abſentem. cf. *Schneider* l. c. p. 133.

δεῖ, *opus eſt*. cf. *Obſeruatt. miſcell.* lib. III, p. 245. Schneiderus, qui putat h. l. abundare, vertit: *decet*, et prouocat ad Ariſtoph. Nub. 960. πρῶτον μὲν ἔδει φωνὴν παιδὸς γρύξαντος μηδὲν ἀκοῦσαι.

λίθος eſt *lapis ſepulcralis, cippus*, qui alias vocatur ςήλη. Cadauera et ſepulcra ipſa antiquiſſimis temporibus adſperſa fuiſſe odoribus, et vnguentis illita, docet Kirchmannus *de funeribus veterum Romanorum, lib.* IV. *cap.* 2. cf. *Heyne Sammlung antiquariſcher Auſſätze* 1. *Th.* p. 62. vid. Anthol. gr. edit. Stephan. lib. II, cap. 46. pag. 270. et Theophraſt. char. cap. XXII.

μυρί-

τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
15. πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.

πρὶν

μυρίζειν, a μύρον, *vnguentum*, eſt *vnguentis imbuere*. vid. infra ad odar. IX, 3. Senſus eſt: *Me vinum potius vngas, inquam, me mortuo; lapidem meum ſepulcralem*.

v. 12. γῇ h. l. eſt *tumulus, ſepulcrum*.

μάταια, *neutrum* plur. pro *aduerb*. vt ſupra v. 7. οἷα pro οἷον et odar. V, 5. ἁβρὰ pro ἁβρῶς. μάταιον eſt quod *fruſtra* fit, a μάτην *fruſtra*.

χέειν. Solebant veteres in tumulum effundere lactem, vinum, aquam et ſanguinem Diis inferis et manibus; quae ſacrificia dicebantur χοαί. Quamobrem Anacreon verbo χέειν vtitur. Heſych. χοαί· θυσίαι. Sic Virgil. Aen. III, 301. ſeq.

Solemnes tum forte dapes, et triſtia dona,
Ante vrbem in luco falſi Simoëntis ad vndam
Libabat cineri Andromache, manesque vocabat
Hectoreum ad tumulum. -- --

v. 13. μᾶλλον pro μᾶλλον δέ, *immo*.

v. 14. μύρισον. Vngebant ſe veteres et capiti coronas imponebant in conuiuiis. cf. infra odar. V. Horat. 2. od. XIII. et VII. Ouid. Heroid. XXI, 161. vid. Ioſeph. Lanzonius de coronis et vnguentis veterum, Ferrarae 1715. in 4to.

ῥόδοις δὲ. H. l. δὲ idem eſt atque καὶ, vti ſupra odar. I, 2.

κρᾶτα, *caput*. Heſych. κρᾶτα· κεφαλή. Eſt verbum poëticum. Homer. odyſſ. IX, 92. ἂψ δὲ Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυπτόμενος γελάασκεν. Caeterum κρᾶτα in maſculino genere ab Homero et Sophocle dici, et Barneſius oſtendit, et Tanaqu. Faber ad h. l. κρὰς, κρατὸς, *caput*.

v. 15. πύκασον, ſubaudi στεφάνῳ, *impedi caput*. Heſych. πύκασον· πύκνου, στεφάνου. πυκάζειν eſt 1) *denſare*,

πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν
ὑπὸ νερτέρων χορείας,
σκεδάσαι θέλω μέριμνας.

ODA-

ſare, 2) tegere, contegere, 3) ornare.

ἑταίρη, puella, virgo.

v. 16. πρὶν ἐκεῖσε. Ita emendauit Brunckius, quum in codicibus fuiſſet: πρὶν, Ἔρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν, ac ſi orationem poëta verteret ad Cupidinem. Quod ſatis frigide. Inde Baxterus fecerat: πρὶν, ἐρῶ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν. Sed latinograecum ἐρῶ σε iſtud; amabo te, minus conuenit aetati Anacreontis. Adde, quod Brunckiana emendatio ſequenti verſu, ὑπὸ νερτέρων χορείας, quae verba illud ἐκεῖσε explicant, admodum commendari videtur. cf. Brunck. ad h. l. et Degen in notis edit. Anacr. graeco-theodiſcae adiectis pag. 218.

v. 17. ὑπὸ eſt h. l. ad. Ita etiam ὑπὸ cum accuſ. odar. XVIII, 16. et cum dat. odar. VI, 4. XXXIX, 21. Sic etiam Latini vtuntur praepoſitione ſub. Virgil. Aen. IV, 660. Succurrit ſub vmbras.

νερτέρων, per Aphaereſin pro ἐνερτέρων. Sic odar. XXI, 7. 'πικαίει pro ἐπικαίει. XXXIII, 5. 'πὶ pro ἐπὶ. LV, 12. 'ναβῆναι pro ἀναβῆναι. ἐνέρτερος eſt inferior, ab ἔνερος mortuus, quod ex ἐν, in, et ἔρα, terra.

χορείας. Poëta intelligit choreas, quae in Elyſiis a felicium animorum coetu exercebantur, ex opinione veterum. cf. Tibull. I, 3. et ibi Brouckhuſ. Virg. Aen. VI, 644. Pindar. Olymp. II, 128. Valer. Flacc. I, 843. Quo quidem commento voluerunt docere, animos corporibus ſolutos, ab omni cura et ſollicitudine vacuos, perpetua frui tranquillitate ac felicitate.

v. 18. μέριμναι ſunt curae edaces apud Horat. 2. od. XI, 17. ſiue ſollicitudines mordaces apud eundem 1. od. XVIII, 4.

σκεδάσαι θέλω μέριμνας. Senſus eſt: volo vino curas depellere. cf. Tibull. I, 16. 1. Heſych.

ODARIVM V.

εἰς ῥόδον.

ARGVMENTVM.

Poëta laudes celebrat rosarum.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων
μίξωμεν Διονύσῳ·

τὸ

fych. σκεδάζειν· κατάγειν, h. e. *depellere*. Homer. Odyff. VIII, 149. σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ. Moris erat apud Aegyptios, vt in conuiuiis loculum adferrent cum lignea cadaueris effigie, quem fingulis conuiuatoribus oftenderent, additis his verbis: ἐς τοῦτον ὁρέων, πίνε δὲ καὶ τέρπευ· ἔσεαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος, vt narrat Herodotus lib. II, cap. 78.

Caeterum venuftatem huius odarii vberius expofuit Degen *über die Philofophie des Anacreons*, pag. 23. fqq. et 54. fqq. idemque *in praefat.* praefixa *verfioni Anacr. theodifcae* pag. 57. fqq.

ODARIVM V.

v. 1. τὸ τῶν Ἐρώτων, fubaudi ἄνθος. Nam *rofa* facra erat Baccho, Cupidini, et Amoribus. Hinc ea dicitur Ἔρωτος ἄνθος, odar. LII, 15. et v. 43. φυτὸν Λυαίου. Ex rofis fiebant etiam corollae, quibus Bacchus et Amores cingerentur.

Ἔρωτες, *Amores*, funt Venus, Cupido, Gratiae fiue Charites, et Iocus.

v. 2. μίξωμεν Διονύσῳ. Codex Vatic. legit τῷ Διονύσῳ· vitiofe. Pro μίξωμεν Baxterus emendat ἀναμίξομεν· quod non erat neceffe. Nam verfus eft Pherecraticus.

Διόνυσος eft *Bacchus*, vini deus; fed h. l. fynecdochice *vinum*. Suidas: Διόνυσος· ὁ Σεμέλης· παρὰ τὸ διανύειν ἑκάστοις τὸν ἄγριον βίον ζῶσιν· ἢ παρὰ τὸ διανύειν ἕκαστα τοῖς τὸν ἄγριον βίον ζῶ-

σιν.

τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
τὸ ῥόδον φέριστον ἄνθος,
ῥόδον εἴαρος μέλημα.

ῥόδα

σιν. Sensus ergo est: *iubeamus huc ferri vina et flores amoenae rosae*, vti Horat. 2. od. III, 13. siue: *potemus tempora redimiti rosis.* Quod idem etiam versibus sequentibus 3. 4. et 5. declaratur. Ex hilaritate enim solemus nonnumquam eamdem rem saepius repetere.

v. 3. ῥόδον καλλίφυλλον est *flos amoenae rosae.* καλλίφυλλος, quod verbum desideratur in Stephani thes. gr. ling. est a φύλλον, *folium.* Sed ῥόδον h. l. ponitur pro στέφανον, siue στεφανίσκον ῥοδινὸν, *corona ex rosis nexa.* cf. odar. VI, 1.

v. 4. κρόταφοι sunt *tempora*, *die Schläfe*, quae alias, sed rarius, dicuntur κόρσαι apud Homer. v. c. Iliad. V, 584. cf. infra odar. VI, 1. et XLII, 6.

ἁρμόζειν et ἁρμόττειν est h. l. *aptare*, ab αἴρειν, *aptare.* Sic Pindar. Isthm. VII, 54. χαίτας στεφάνοις ἁρμόζειν. vid. Degen in *ind. Anacr.*

v. 5. ἁβρὰ, vti odar. VI, 3. *aduerbialiter* pro ἁβρῶς, *molliter*, *delicate*, *dulce.* vid. quae supra ad odar. IV, 7. notauimus.

γελᾷν, *ridere*, h. l. est *jocari liberius*, *hilarem esse.*

v. 6. Hic versus a multis grammaticis et emendatus est, et explicatus. Brunkius ex conjectura Lennepii ad Coluth. pag. 7. hunc versum reposuit: τὸ ῥόδον φέριστον ἄνθος, cum in codd. fuisset: ῥόδον, ὦ φέριστον ἄνθος. Quae quidem lectio et nobis quoque elegantia sua videbatur maxime commendari. Sed φέριστον ἄνθος est *flos amoenissimus.*

v. 7. εἴαρος, ionice pro ἔαρος. ἔαρ est *ver.*

μέλημα, a μέλει, est *cura.* Barnesius vertit *alumnus*, siue *alumna.* Sed haec significatio non potest doceri. Potius

cum

ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνὰ,
ῥόδα, τοῖς ὁ παῖς Κυθήρης
σέφεται καλοὺς ἰούλους
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
σεφώμεθ' σὺν λυρίζων

παρὰ

cum Baxtero vertendum duco *amor*, *deliciae*, *voluptas*, *desiderium*. Nam μέλημα et μέριμνα, vt Latinorum *cura* saepenumero ponitur pro eo, cujus curam habemus, quodue cupimus. Sic *cura* apud Virgil. Ecl. I, 58. Tibull. IV, 11. quae loca laudat Degen in ind. Anacr. Hesych. μέλημα· οὗ τινος ἄν τις φροντίζοι; ἀγάπημα. Corollae veris nectebantur e rosis. vid. infra odar. LII, 1. σεφανήφορος ἔαρ et v. 15. ῥόδον εἴαρος ἄνθος.

v. 8. θεοῖσι, hoc est, *Baccho* et *Musis*, quarum corollae nectebantur ex rosis. cf. infra odar. LII, 10. 43.

τερπνὸς, a τέρπειν *oblectare*, est proprie *hilaris*, *laetus*, v. c. odar. XVIII, 6. deinde *jucundus*, vt odar. XVIII, 3. tertio denique *carus*, *dilectus*, vt h. l. Infra odar. LII, 10. exponitur per χαρίεν. Hesych. τερπνὰ· ἡδέα.

v. 9. ὁ παῖς Κυθήρης, hoc est, *Cupido*, et propterea *rosa* dicitur Ἔρωτος ἄνθος. Κυθήρη est *Venus*, ita dicta a Cythera insula, vbi sanctissime colebatur.

v. 10. ἴουλος, proprie est *lanugo*, das *Milchhaar*. Hesych. ἴουλοι· αἱ πρῶται τῶν τριχῶν ἐκφύσεις. et Gloss. vet. Ἴουλος ὁ χνοῦς τῶν γενείων. Deinde etiam est capillus, vti h. l. commode de mollibus Cupidinis capillis dicitur.

v. 11. χάριτες, *Gratiae* siue *Charites* erant Liberi filiae et comites Veneris, a quibus proficisci credebatur, quidquid in natura venustum et pulcrum est; et fuerunt numero tres, scilicet *Aglaia*, *Thalia* et *Euphrosyne*. Eas vere ineunte choreas ducere, Horatius fingit I. od. IV, 6. 7. vbi vid. Iani.

συγχορεύειν est saltare.

v. 12. σεφώμεθα. Poëta orationem conuertit ad quendam

dam

παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
μετα κούρης βαθυκόλπου
ῥοδίνοισι ςεφανίσκοις
πεπυκασμένος, χορεύσω.

---

dam amicum. Senſus eſt: *Impediamus igitur tempora.*

λυρίζων. Ita recte legi ex Paui coniectura debere, oſtendit Zeune *animadv. ad Anacr.* p. 8. λυρίζειν eſt fidibus canere.

v. 13. σηκὸς proprie eſt *ſeptum ouium*; ſed quia apud veteres ſimulacrum Dei, cui templum ſacratum erat, in medio collocabatur, quoniamque locus ille paullo erat editior, et vndique circumſeptus, inde etiam pro ea parte aedium ſumebant, in qua Dei ſimulacrum collocabatur, vt docet Tanaqu. Faber ad h. l. Tertio denique notat *templum* ipſum, vt h. l. Ergo παρὰ σοῖς σηκοῖς eſt *propter templum tuum.* Illam triplicem notionem huius vocis etiam Heſychius indicat, qui σηκὸς exponit 1) μάντρη h. e. *ouile*, 2) ναὸς *templum*, et 3) ἐντότερος τόπος τοῦ ἱεροῦ. vid. Valckenaer. in lectt. Ammon. lib. II, cap. 19. pag. 153. ſqq.

v. 14. βαθύκολπος, a κόλπος, *ſinus*, et βαθὺς, *profundus*, eſt foemina, cui ſunt *mammae grandiuſculae*, quaeque propterea profundum ſinum habet. Nam βαθὺ in compoſitis *multum*, *valde*, *admodum* denotat. cf. Spanhem. ad Callim. hymn. in Apoll. v. 65. et in hymn. in Cerer. v. 114. Sed hoc loco idem eſt, ac *formoſa puella.* Solent enim poëtae partem pulcritudinis ponere, vt totam pulcritudinem indicent. Sic odar. VI, 7. κούρη καλλιδανόσφυρος. Verbum βαθύκολπος eſt etiam apud Homer. hymn. in Vener. v. 258. Iliad. XVIII, 339. et Orph. hymn. XLIII, 2. LIX, 2.

v. 15. ῥοδίνοισι ςεφανίσκοις πεπυκασμένος, idem eſt, quod ςεφάνοις ἐςεμμένος, *coronis pulcre redimitus.* cf. ſupra odar. IV, 15.

v. 16. πυκάζειν proprie eſt *denſare*; eſt enim πυκνὸς, *denſus*, *ſpiſſus.*

ODA

ODARIVM VI.

κῶμος. *)

ARGVMENTVM.

Hoc odario continetur imago hilaritatis atque laetitiae ad Graecorum mores expressa.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
ῥοδίνους συναρμόσαντες,

με-

ODARIVM VI.

Adsentior Schneidero, qui in annott. theodiscis ad Anacr. pag. 90. hocce carmen censet compositum esse in sacris Bacchanalibus; eandemque sententiam fouet Degenius in annot. editioni graecotheodiscae adjectis p. 220.

*) In editionibus Stephani et Pauli titulus hujus odarii legitur: εἰς τὸ αὐτὸ, quasi illo laudes contineantur rosarum, de quibus ne verbulum quidem in eo occurrit. Praestat igitur, quae in Barnesii editione est, inscriptio, κῶμος, tamquam argumento carminis propior et conuenientior. Erat autem κῶμος conuiuium nocturnum, plenum impudicis et jocis et cantilenis, in quo etiam saltationes ab honestate remotae fiebant, et vino nimium indulgebatur. Et hoc sensu v. 16. hujus odarii ponitur. Deinde κῶμος etiam 2) dicitur Deus comessationis, qui specie fingebatur iuuenis ebrii cum capite grauato et face. Tertio denique loco κῶμος est *hymnus*, seu *cantilena comessantium*, vt h. l. Hesych. κῶμοι· ἀσελῆ ᾄσματα. Notionem hujus vocis vberius exposuerunt Lamb. Bos et Alberti ad Rom. XIII, 13. et Schwarzius in *disp. de comessationibus*, Altorfii 1744 ed. itemque Harles. in Anthol. gr. ad Bion. Idyll. I, 97. pag. 121.

v. 1. κροτάφοισι. cf. supra ad odar. V, 4.

v. 2. συναρμόσαντες, *comp.* pro *simpl.* ἁρμόσαντες. cf.

μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες·
ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας
πλοκάμοις φέρουσα θύρσους
χλι-

cf. quae ſupra ad odar. V, 15. notauimus.

v. 3. μεθύομεν idem eſt, quod ſupra odar. V, 5. πίνωμεν. μεθύειν (a μέθυ vinum, vid. ſupra ad odar. IV, 6.) eſt *large bibere, ſich ſatt trinken.*

ἁβρὰ, *aduerbialiter* pro ἁβρῶς, vt ſupra odar. V, 5. cf. ad odar. IV, 7. Sed ἁβρὰ γελῶντες, *dulce ridentes*, eſt hoc loco *libere iocantes.*

v. 4. ὑπὸ, h. l. *ad*, vti odar. XLII, 16. XXXIX, 21. et cum *accuſ.* ſupra odar. IV, 17. cf. Heſiod. in ſcut. Herc. 281. De hac notione τοῦ ὑπὸ plenius egit Graeuius in lectionib. Heſiod. pag. 95. et Faber ad Luciani Timon. cap. 3. pag. 880. edit. Reitzii.

βαρβίτῳ. Vid. quae ſupra notauimus ad odar. I, 3.

κούρα pro κούρη, quod idem poëtice pro κόρη, puella.

v. 5. et 6. κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας πλοκάμοις, eſt Tmeſis pro καταβρέμοντας κισσοῖσι πλοκάμοις. vid. ſupra odar. III, 9. 15. 29.

πλόκαμος, a πλέκειν, *nectere*, eſt *nexus, plexus:* κισσὸς autem eſt *hedera*; ſed h. l. *ſubſtantiuum* poëtice ponitur pro *adjectiuo*, κίσσινος; *hederaceus*, vt γυνὴ μαζὸς apud Homer. Iliad. XXIV, 58. pro γυναικεῖος μαζός. Sunt ergo κισσοὶ πλόκαμοι, *nexus hederacei*, vel ſimpliciter *hedera*, quatenus *plexa* eſt. Non itaque eſt, quod cum Zeunio animadv. ad Anacr. pag. emendes κισσινοῖς· neque vt cum Stephano, Fabro aliisque legatur vna voce κατακίσσοισι· nam κατάκισσος eſt *hedera tectus, obductus hedera;* neque vero etiam θύρσοι conuenient cum κατακίσσοισι πλοκάμοις. Namque θύρσος eſt *haſta*, ſiue *virga* vel hedera, vel pampinis circumplicata; baculi, quorum cuſpides tectae ſunt hedera. Tales baculos et Bacchus et Bacchantes, et comeſſantes tum mares, tum foeminae geſtabant. Et Heſych. θύρ-

χλιδανόσφυρος χορεύει.
ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος,

στομά-

θύρσος· ῥάβδος, βακτηρία, Βακχική. Verum h. l. θύρσος est ſimpliciter *haſta.*

βρέμοντας. βρέμειν, est *fremere, rauſcheln, ſäuſeln.* θύρσοι autem dicuntur h. l. apte καταβρέμοντες, eo quod *hedera*, cujus frondibus thyrſi erant contectae, vel leuiſſime concuſſa ſonitum edit. cf. Fiſcher ad h. l. et Schneider l. c. p. 93. Itaque non opus eſt, vt pro βρέμοντας cum Barneſio legatur βρύοντας, h. e. *diſfluentes*, *abundantes*, *onuſtos*. Nam βρύειν eſt *plenum eſſe*, et proprie de fontibus dicitur. Sed ea notio ab hoc loco plane aliena eſt. Iam veteres Graeci in ſaltationibus comeſſationum manu tenebant *thyrſos*, h. e. baculos hedera circumplicatos. Quem morem etiamnum in hodiernis Graecis in ſaltatione Arnaudica obſeruari, oſtendit Guy *in der litterar. Reiſe nach Griechenl.* 13*tem Brief.* Sed quomodo θύρσος et νάρθηξ inter ſeſe differant, infra ad odar. XXXVIII, 5. docebimus.

v. 7. χλιδανόσφυρος proprie eſt *plantas habens delicatas et molles*, *pedibus praeditus tenellis.* Deinde omnino eſt *pulcher*, cum pars pulcritudinis pro tota pulcritudine dicatur. Sic εὔσφυρος Heſych. interpretatur καλλίσφυρος· ἀπὸ μέρους, καλή. κούρη χλιδανόσφυρος eſt ergo *puella venuſta*, formoſa. χλιδανὸς apud Atticos idem eſt, quod τρυφὴ apud caeteros Graecos. cf. Moeris Atticiſta in τρυφερόσφυρος. Sed poëta hac voce vtitur ob verbum ſequens χορεύει, ad pedum venuſtatem indicandam, qui maxime conſpiciuntur in ſaltando. Erat omnino magna pars formoſitatis virgineae in teneritate pedum, vti oſtendit Franc. Iunius *de pictura veterum* lib. III, 5. 35.

χορεύει, *choreas ducit.* Quod idem de Venere dicit Horat. I. od. IV, 5.

v. 8. ἁβροχαίτης, non tam *cui ſunt comae molles*, quam *is, cui ſunt comae comtae*; et opponitur crinibus hirtis et nul-

la

στομάτων ἁδὺ πνεόντων
κατὰ πηκτίδων ἀθύρει,
προχέων λίγειαν ὀμφάν.
ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας

μετὰ

la lege jacentibus. Deinde etiam est idem ac *formosus*, *pulcher*, *honestus*. cf. Schneider l. c. pag. 94. et Fischer ad h. l.

v. 9. Versus vndecimus, vti recte Pauus monet, a librariis transpositus est: debet enim conjungi cum hoc nono, ad hunc ordinem:

στομάτων ἁδὺ πνεόντων
προχέων λίγειαν ὀμφάν
κατὰ πηκτίδων ἀθύρει.

Similis locus est infra odar. IX, 3—5.

στομάτων ἁδὺ πνεόντων, *ore suaue spirante*, siue *bene olente*, est plur. pro sing. Sed στομάτων ἁδὺ πνεόντων προχέειν λίγειαν ὀμφὰν est *dulce, suaue canere.*

ἁδὺ dorice pro ἡδὺ, *dulce, suaue.*

v. 10. κατὰ πηκτίδων, est plur. pro sing. πηκτὶς, siue μαγαδὶς, est organon psallisticum intentum neruis viginti; et species fuit τῆς σαμβύκης. vid. Athenaeus XIV, 9.

ἀθύρειν proprie est *ludere, vt solent pueri*, veluti pila et id genus aliis. cf. Aelian. var. hist. XIII, 46. Deinde generatim notat *ludere*, *se oblectare*, vt h. l. κατὰ πηκτίδος ἀθύρειν, *digitis magadin pulsare.* Hesych. ἀθύρει· παίζει.

v. 11. λιγὺς. Hesych. ἡδὺς, *suaue.*

ὀμφὴ proprie est vox diuinitus emissa, seu responsum a Deo datum consulentibus. Hesych. ὀμφή· φήμη Θεοῦ. Sed h. l. est *vox* in genere.

v. 12. χρυσοχαίτας, ionice pro χρυσοχαίτης, est *is cui sunt comae flauentes*, vt est apud Ouid. Heroid. V, 122. deinde idem est ac *formosus*, *pulcher*. vid. supra ad odar. V, 14. Poëtae enim Cupidini flauam comam tribuebant, quod ea in pulcritudinis parte habebatur. Sic apud Ouid. remed. am. v. 39. *aureus* Amor dicitur, et Moschus I, 12. ei εὐπλόκαμον κάρανον attribuit, quod Harlesius vertit: caput pulcris ein-

μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου
καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
κῶμον μέτεισι χαίρων.

cincinnis instructum. Talem comam Homerus ἑανθὴν appellat Iliad. I, 397. Odyss. V, 285. Infra est Odar. XXIX, 5. ἡλιώσας. cf. Ouid. Amor. III, 367.

v. 13. Λυαῖος est Bacchus, a λύειν ita dictus, eo quod curis liberet.

v. 14. Κυθήρης. vid. supra ad Odar. V, 9.

v. 15. ἐπήρατος, ex ἐπὶ et ἐράω, amo, est *gratus, iucundus.* Hesych. ἐπήρατον· ἐπέραστον. Pindar. Olymp. V, 98. κλέος ἐπήρατον. cf. Abresch in Obseruatt. miscell. VI, 463.

γεραιοῖς. Contra Lennepium, qui pro γεραιοῖς legendum censet γ' ἐρασταῖς, quod senes putat haud moueri comessationibus et saltationibus, vid. Fischerus, qui ex Odar. XXXVIII, 2. 11. LII, 11—13. et Horat. 2. od. XI, iis esse in primis delectatos ostendit.

v. 16. μετεῖναι non est *sequi*, vti Barnesius, neque *aggredi* et *superuenire*, quemadmodum Zeune *animaduerss. ad Anacr.* pag. 11. vertit, sed vel *interesse*, vel *obire.* Namque Cupidinem, Venerem et Bacchum comessationibus interesse putatos fuisse, pluribus locis demonstrauit Schwarzius in diss. de comessationibus pag. 19.

κῶμος est h. l. *peruigilium*, siue *comessatio.* vid. quae ad v. 1. notauimus, et Schneiderus l. c. pag. XXXIII.

ODARIVM VII.

εἰς Ἔρωτα.

ARGVMENTVM.

Poëta docet, eum, qui amore ſit ſeſe capi paſſus, eſſe fortem debere et magno animo, vt, quae tamquam comites indiuidui amori adhaerent, anxietates et perturbationes animi queat perferre.

Ὑακινθίνη με ῥάβδῳ

χαλε-

ODARIVM VII.

v. 1 — 3. Ita Brunckius textum reſtituit, cum antea in libris legeretur:

ὑακινθίνη με ῥάβδῳ,
χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων
ἐκέλευε συντροχάζειν,

ſic vt χαλεπῶς referretur vel ad βαδίζων, et ſenſus eſſet: *Cupido aegre incedens iuſſit me vna ſecum ire*; vel ad ἐκέλευε, quod h. l. poteſtatem feriendi haberet, et pro βαδίζων legeretur ῥαπίζων, et verteretur, *Cupido increpuit me virga hyacinthina.* Quae quidem poſterior ratio quamquam priori commodior videtur, tamen faciliorem planioremque ſenſum parit Brunckiana emendatio. Tunc enim verborum ordo hic eſt conſtruendus: χαλεπὸς Ἔρως ῥαπίζων με ῥάβδῳ ὑακινθίνῃ ἐκέλευε συντροχάζειν.

ὑακινθίνης ῥάβδος non eſt *baculus coloris hyacinthini*, ſiue *purpurei*, vti cum Barneſio Doruillius in obſſ. miſcell. Vol. II, pag. 366. interpretatur; ſed *ſceptrum hyacinthinum*, ſeu *ſcapus hyacinthi*; et ineſt iocus quidam Cupidinis in ea re. Pari modo de Cupidine Ouidius de Pont. III, 3. 14. dicit: *tenet ſceptra acerna*, ad quem locum cf. Heinſius. Flos autem hyacinthi ſacer erat Cupidini, cf. Horat. 3. od. X, 14. Et quemadmodum Apollini ῥάβδος δάφνης a poëtis tribuitur, ſic Cupidini ῥάβδον ὑακινθίνην Anacreon tribuit. Infra

χαλεπὸς Ἔρως ῥαπίζων
ἐκέλευε συντροχάζειν,
διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
5. ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
τροχάοντα τεῖρεν ἱδρώς

Infra Odar. XLII, 5. occurrunt σεφανίσκοι ὑακίνθων.

v. 2. χαλεπὸς, est *acer*, *saeuus*, *crudelis*. Hesych. χαλεπὸν· δύσεργον, σκληρὸν, δεινόν. cf. Tibull. II, 6. 15. IV, 2. 6. Horat. 1. od. XIX, 1.

ῥαπίζειν est *virga caedere*. Hesych. ῥαπίζει· σκώπτει, ἀλοᾷ, παίζει μάστιγι, τύπτει.

v. 3. συντροχάζειν, compos. pro simpl. τροχάζειν, quod v. 6. est. Suidas: τροχάζειν· διατρέχειν. vid. infra Odar. XLIV, 1.

v. 4. ὀξὺς eleganter h. l. de torrente est *rapidus*, *celer*, *vehemens*. Sic vtuntur Latini fere verbo *acer*. Hesych. ὀξὺς· ταχύς. cf. Fischerus ad h. l.

ἄναυρος proprie est *torrens*, siue fluuius, qui ab imbribus et pluuiis in valles ruit. Scholiast. ad Apoll. Rhod. I, 9. ἄναυροι οἱ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι ποταμοὶ καλοῦνται. Caeterum de notione vocis ἄναυρος copiose disputat Loescherus in *Stromateo* pag. 420 sqq. quem locum Schneiderus excerpsit l. c. pag. 289 sqq. cf. Harles. ad Anthol. gr. poët. pag. 136. et Fischerus ad h. l.

v. 5. ξυλόχων. Subaudi τόπων, vel ὕλων. ξύλοχος est *arboribus consitus*. ὕλαι ξύλοχοι sunt itaque *fruticeta*, *syluae*; et quia *fruticeta*, siue *syluae* in montibus sunt, etiam *montes*, vti h. l. quod patet e contrario φαράγγων· nam φάραγξ est *vallis*, neutiquam vero, quod Barnesio placebat et Degenio in ind. *Anacr. praecipitium*. Hesych. ξύλοχος· σύνδενδρος τόπος καὶ ξυλώδης. cf. Homer. *Iliad.* V, 162. et XI, 415.

v. 6. τεῖρεν ἱδρώς, *molestiam mihi sudor facessiuit*. Ita ex lectione ἱδρὼς, quae in codice Palatino est, recte conjecit Doruillius *obseruatt. miscell.* Vol. II. Tom. III. pag. 364. et ad

κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
ἀνέβαινε κἂν ἀπέσβην.
ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
...ἁπα-

ad Charit. pag. 381. cum in libris esset πεῖρεν ὕδρος, *momordit me hydra.* τείρειν est *conficere, adfligere.* Hesych. τείρει· καταπονεῖ. Sic etiam de sudore Homerus *Iliad.* V, 796. ἱδρώς μιν ἔτειρεν, et XXI, 51. τεῖρε γὰρ ἱδρὼς φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ. Etiam Brunckius tuetur nostram lectionem. cf. Zeune *animadv. ad Anacr.* pag. 13.

v. 7. κραδίη poët. pro καρδία, h. l. idem est ac ψυχή, *anima*, h. e. *vita.* κραδίη ῥινὸς ἄχρις ἀνέβαινε, *anima nares vsque adscendit*, i. e. animus me fere linquebat, scilicet per vehementem ex currendo anhelationem, quae potissimum sese exserit in naribus. cf. Faber in not. ad h. l.

ῥίν, *nares*, indicat vehementem animi commotionem, Homer. Odyss. XXIV, 317. Inde Theocritus Idyll. I, 18. ῥίνα facit sedem irae. Etiam Persius *Sat.* V, 91. *ira cadat naso.*

v. 8. ἀνέβαινε κραδίη, *animus linquebat, animus me linquebat.* Idem est, quod alias dicitur λειποψυχεῖν et λειποθυμεῖν.

κἂν *et tantum non*, siue *fere, propemodum, bey einem Haar.* Hesych. κἂν· καὶ δή. *atque adeo.*

ἀπέσβην, *quin mortuus essem*, ἀποσβέννυμι est *exstinguo*, ἀποσβέννυμαι *exstinguor*, hoc est *morior.* Timaeus gloss. Plat. ἀπέσβη· τέθνηκεν.

v. 9. μέτωπον est *frons.*

σείων h. l. idem est, quod ῥιπίζων, ἀναψύχων, *refrigerans, demulcens, fachelnd.* Hanc interpretationem res ipsa postulat, et etiam nunc videmus hoc idem fieri iis, qui animi deliquio tentantur. Atque etiam de moribundo Adonide Bion, *Idyll.* I, 85. ὃς δ' ὄπισθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν. Ad quem locum vid. Heskin. Quoniam vero haec significatio a consuetudine aliquantum recedit, Brunckius suspicatur, scriptum olim fuisse σαίνων. Nam σείειν proprie est *mouere, quassare.* Sed

ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπε·
σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

ODARIVM VIII.

ARGVMENTVM.

Venuſtum poëtae ſomnium ex ebrietate ſomnium capientis.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων

Sed Cupido dicitur frontem Anacreontis *alis demulcere*, quo recreetur et animum colligat. Atque ex hoc verſu patet, rectius v. 6. legi τεῖρεν ἱδρὼς, quam πεῖρεν ὑδρός. cf. Schneider l. c. pag. 305. ſq. et Zeune *animadv. ad Anacr.* pag. 13. Sed poteſt σείων, etiam ſenſu proprio accipi, ita vt μέτωπον pro *capite* ſumatur, et ita vertatur: *Cupido quaſſans caput tum alis mollibus*; quod ſignum eſſet indignationis. Sic apud Homerum ſaepius κινήσας κάρη occurrit; et Latini verbo *quaſſare* ita vtuntur. cf. Lucret. II, 1163. Virgil. Aen. VII, 291.

v. 10. πτεροῖσιν. Subaudi σύν.

v. 11. γὰρ eſt particula indignantis. Senſus eſt: *Quem ex ſolo curſu anhelantem fere animus deſtituit, quid tibi fiet, ex amoris ſollicitudinibus laboranti? deſine itaque amare. Non potes perferre amoris aerumnas.*

ODARIVM VIII.

v. 1. διὰ νυκτὸς, *noctu*. Sic etiam eſt Actor. V, 19. Dicitur etiam διὰ νύκτα, *munere, dono noctis*, v. c. Homer. Iliad. VII, 510. vbi Pſeudodidymus monet, poſitum eſſe pro διὰ νυκτός.

ἐγκαθεύδειν, *indormire*.

ἁλιπορφύροις τάπησι
γεγανυμένος Λυαίῳ,
ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,

μετὰ

v. 2. ἁλιπόρφυρος est *purpureus, conchyliatus, infectus flore purpurae*, siue *succo conchae marinae*. Hesych. ἁλιπόρφυρα· ἁλούργη, τοῦτ' ἔστιν, ἐκ θαλασσίας πορφύρας. Dicitur etiam ἁλουργοφής, quae tria verba sunt synonyma. De ἁλούργη vid. Arnauld in *animaduerss. in scriptores graecos* pag. 234—236. cf. Hemsterhuf. ad Polluc. pag. 1192. not. 9.

τάπης et τάπις, est *peristroma conchyliatum*, siue *tapeta conchyliata*, eine *Decke* oder *Matratze aus Wolle, die mit Purpur gefärbt ist*. Cic. Philip. II, 27. Plaut. Pseudol. I, 2, 14. Hesych. τάπησι· ποικίλοις στρώμασιν. In ejusmodi tapetis homines diuites solebant cubare. cf. Aristoph. Plut. 542. vbi egeni homines dicuntur φορμὸν ἔχειν ἀντὶ ταπήδων. Sed Anacreontem, qui in aulis degebat principum Polycratis et Hipparchi, dubium non est, commoditatibus atque deliciis vsum fuisse diuitum. cf. supra Odar. IV, 1. 2. vbi in myrto fusus et loto vino sese beari dicit cupere.

v. 3. γεγανυμένος Λυαίῳ est *hilaris Baccho*, siue *hilaris factus vino*. Nam Λυαῖος h. l. synecdochice ponitur pro *vino*. vid. supra ad Odar. VI, 13.

γάνυμαι et γανύομαι est *laetor*, *in voluptate sum animi*, quae oritur ex vino et aliis rebus, quae sensus suauiter adficiunt. Hesych. γανύμενος· χαίρων. et γάνυται· χαίρει, εὐφραίνεται.

v. 4. ἄκροισι ταρσοῖς, *suspenso gradu*, *suspensis pedibus*, *auf den Zeehen*. Nam ἄκρον est *summum*, *apex*. Et ταρσος, subaudi τοῦ ποδός, est *planta pedis*.

v. 5. δρόμον ἐκτανύειν ὠκὺν est *celeriter currere*. Hunc graecismum imitatus est Virgilius Aen. XII, 909. *auidos extendere cursus*. De verbo τανύειν pro τείνειν vide, quae

supra

μετὰ παρθένων ἀθύρων.
ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
ἁπαλώτεροι Λυαίου,
δακέθυμά μοι λέγοντες,
διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
φύγον

supra ad Odar. III, 27. notavimus.

v. 6. ἀθύρειν h. l. est *se oblectare*; μετὰ παρθένων, *cum puellis.* De verbo ἀθύρειν supra diximus ad Odar. VI, 10.

v. 7. ἐπεκερτόμουν, *dicta in me iaciebant.* ἐπικερτομεῖν, a κέαρ *cor* et τέμνειν *secare*, est *illudere*, *deridere*, *höhnen*, *verspotten.* Hesych. ἐπικερτομῶν· ἐπισκώπτων.

v. 8. παῖδες ἁπαλώτεροι Λυαίου sunt *pueri longe venustissimi.* Fingitur enim Bacchus a Graecorum Romanorumque poëtis iuuenis pulcherrimus ac tenerrimus. Euripides in Bacchis 353. vocat eum δεινῇ μορφὸν, quod fere est idem, quod Ouid. Metam. IV, 17. sqq. *virgineum caput* et *puer formosissimus.*

v. 9. δακέθυμα, subaudi ῥήματα. δακέθυμος autem proprie est *animum mordens*, a δάκνω *mordeo* et θυμὸς *animus.* δακέθυμα sunt ergo dicta, quae mordent, neque tamen prohiberi possunt alteri; cuiusmodi dicta apud Homer. Iliad. I, 539. dicuntur κερτόμια, *quae cor secant*, et Odyss. IX, 185. θυμοδακὴς μῦθος. δακέθυμα λέγειν est *iacere dicta*, *dictis mordere.*

v. 10. καλαὶ sunt *virgines*, quatenus sunt formosae. cf. Arnald. animaduerss. in script. graec. pag. 9. Vid. quae supra ad Odar. II, 9. 11.

v. 11. ἐθέλοντα, *in animo habentem*, *eo intentum*, *vt* etc.

φιλῆσαι, *osculari.* Parce vtebantur osculis veteres Graeci et Romani, eo quod oscula in notis ponebant propriis ac praecipuis amoris coniugalis. cf. Theocrit. Idyll. XXVII, 7. et Ouidius ait:

Oscu-

φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

Oscula qui sumsit, si non et caetera sumsit,
Haec quoque, quae data sunt, perdere dignus erit.

Inde rara apparent osculorum vestigia in odariis Anacreontis, si ab hoc et odario XXVIII, 25. discesseris. Wahlius in notis ad Anacreontis carmina theodisce ab se versa pag. 244. poëtam hic de osculis et lusibus simul loqui, atque ad ludum illum respicere, quem χυτρίνδα appellabant, quique etiamnunc in Graecis in vsu est, vti Guy narrat in *litterar. Reise nach Griechenland Th.* 1. *Br.* 5. Scilicet pueri et puellae inuicem sese osculantes alterius alter aurem prehendit. cf. Meursius in *Graecia ludibunda* pag. 41. sqq. Loca scriptorum veterum de hoc ludi genere sunt Theocrit. Idyll. V, 132—135. Tibull. II, 5. Cic. ad Div. XVI, 17.

v. 12. φύγον, more Ionum, qui solent augmentum abiicere, pro ἔφυγον.

ἐξ ὕπνου με, subaudi ἐγειρομένον, *e somno excitatum me reliquerunt.* ὕπνος et ὄνειρος est *somnus*, der *Schlaf;* sed ὄναρ et ὄνειρον *somnium*, ein *Traum.* Contra ea vero ἐνύπνιον est quodque visum per quietem. Ergo ἐξ ὕπνου hic ponitur pro ἐξ ἐνυπνίου.

πάντες non solum ad παρθένους *puellas* referri debet, quod Degenio ad h. l. videtur, sed etiam ad παῖδας *pueros.* Sensus est ergo: *Et puellae, quibuscum ludebam, et pueri delicati, qui mihi inuidia amoris puellarum tacti, maledicebant* etc.

v. 13. μεμονωμένος, *solus relictus.* Sic 1 Tim. V, 5. de vidua: ἡ ὄντως χήρα καὶ μεμονωμένη ἤλπικεν ἐπὶ τὸν Θεόν. μονόω est *desero, destituo, relinquo.*

ὁ τλήμων, *ego miser*, a τλάω, *perfero, tolero.*

ODA-

ODARIVM IX.

εἰς περιςεράν *).

ARGVMENTVM.

Venusta sermocinatio columbae ad mandata Anacreontis curanda iter facientis cum quodam in via ipsam de consilio itineris et negotiis gerendis percontante.

Ἐρασμίη πέλεια,

πόθεν,

ODARIVM IX.

Pauus hoc odarium esse non putat posse ab Anacreonte profectum, tum quia is non hymnos scripserit, quales ei v. 12. tribuantur, tum vero etiam quod summam arrogantiam ac vanitatem poëta ostensurus sit, si ipse fingat, sibi pro paruo hymno columbam vendidisse Venerem. Sed voce ὕμνος nonnumquam *carmen omnino* denotari, infra ad v. 12. notabimus. Neque vero vanitatis atque arrogantiae incusandus poëta erit, eo quod sese ipse laudet, cum hoc et aliis poëtis in vsu sit; v. c. Horat. 3. od. XXX. vid. Borheck *Klosterberg. Vorlesungen* pag. 66.

*) Columbae sacrae erant Veneri, quemadmodum aquila Ioui, et pauo Iunoni. cf. Athenaeus IX, 11.

v. 1. ἐρασμίη, *dulcis*, *suauis*, est vox blandientis. *O mea columbella.*

πέλεια et πέλειας proprie est *columba agrestis minor, pulla agrestis.* Id quod etiam illustrari potest ex sequentibus v. 22. sqq. Ea est colore nigro. cf. Perizon. ad Aelian. var. hist. I, 15. et Aristot. hist. anim. V, 13. Deinde etiam πέλεια saepenumero ponitur pro περιςερὰ, h. e. *columba in genere*; v. c. Aelian. var. hist. IX, 2. Hesych. πέλεια· περιςερά.

Veteres vtebantur columbis pro tabellariis. Cum enim cito aliquid ac diligenter domum nuntiari vellent, peregre secum auferebant columbas, quae

πόθεν, πόθεν πέτασαι;
πόθεν μύρων τοσούτων,
ἐπ' ἠέρος θέουσα,

πνέεις

quae pullos haberet. Quando autem venissent in locum propositum, solebant collo columbae vel alis aut pedibus alligare, quae tum ob prolis et pristinae sedis amorem remearet, vnde certior fieret familia saluos et incolumes eo peruenisse, quo fuerant profecti. cf. Aelian. in *var. hist.* IX, 2. et ibi not. Kuhnii, itemque Casaub. ad Athen. XI, 11. extr. Atque hunc morem hodieque apud Tyrios, Tripolitanos et alios illius tractus vigere, monet Wahlius l. c. pag. 249. et Degen *Anmerkungen* pag. 224.

v. 2. πόθεν. Hoc πόθεν ter positum animo mirantis maxime congruere monet Schneiderus in *Anmerk. über den Anacr.* pag. 340. vbi similem locum Aristoph. *Thesmoph.* 775. adfert, etiam laudat Dorvillium ad Charit. pag. 200.

πέτασαι, a πέταμαι *volo.* Brunck cum Pauo mauult scribi πετᾶσαι a πετάομαι.

v. 3. μῦρον, *vnguentum, Salbe,* et plur. μῦρα sunt odores vnguentis exhalati, *Salbendüfte.* Proprie μῦρον est vnguentum e variis odoribus mixtum; vti simplex vnguentum ἔλαιον dicitur. Vid. Spanhem. ad Callim. hymn. in Apoll. v. 39. Sed deinde de omni vnguenti genere dicitur. Caeterum vnguenta hodieque sunt in populis Asiaticis genus elegantiae, verum etiam symbolum amoris.

τοσούτων Baxterus h. l. dici leporis caussa putat pro τοιούτων. Sed, vt Fischerus recte judicat, planum est, hominem non tam pretium et suauitatem, quam copiam vnguentorum admirari. Id quod vel verbum ψεκάζεις etiam satis docet. Sensus est: *A quo ita delibuta es vnguentis, vt tu, quamuis alte volans, tamen hic videare iis spirare, ita vt ea etiam destillent.*

v. 4. θέειν ἐπ' ἠέρος, *volare;* sed h. l. quod e contextu apparet, *alte volare.*

v. 5.

πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ;
Ἀνακρέων μ᾽ ἔμεμψε
πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
κρατοῦντα καὶ τύραννον.

πέπρα-

v. 5. πνέειν est *odorem spirare, olere.*

ψεκάζειν, *destillare, rorare, träufeln*, a ψεκὰς, *stilla, stiria.* Hesych. ψεκάζων· σταγῶν.

v. 6. τίς εἶ. Haec est vera lectio, non εἶς· quod, vti Brunckius monet, pro εἶ in poësi non adhibetur, nisi sequente vocali, ad vitandum hiatum. Caeterum de varietate lectionis in hoc loco vid. Fischerus ad h. l. qui ibi etiam ostendit, triplicem inesse v. 2 — 6. columbae propositam interrogationem, quarum ad quamque eam apte respondere: ad primam v. 7 — 10. ad secundam v. 11. et 12: ad tertiam denique v. 13 — 34.

v. 8. πρὸς παῖδα, *ad amasium.* Est hic locus ex iis, qui haud obscure paederastiam poëtae innuere videntur; quemadmodum etiam Odar. X, 10. XVII, 16. XXII. XXIX.

πρὸς Βάθυλλον. Bathyllus fuit adolescens Samius, quem et Polycrates deperibat, et Anacreon. cf. Barnesii vita Anacreontis §. 15. Inde poëta eum vocat τὸν ἑταῖρον Odar. XXIX, 1. Est autem nomen Βάθυλλος deminutiuum a Βαθοκλῆς, quemadmodum Ἥρυλλος ab Ἡρακλῆς, Ἀρίστυλλος ab Ἀριστοκλῆς, Θράσυλλος a Θρασοκλῆς. cf. Barnesii not. ad h. l. et Perizonii annott. histor. cap. 3.

v. 9. ἄρτι, apud Atticos denotat *nuper, modo*; sed hic et alibi est *nunc, iam*, et hoc sensu soli praesenti iungitur. cf. Scholiast. ad Aristoph. *Nubes* 1148. et Harles in *indice* ad *Anthol. gr. poët.* Hesych. ἄρτι· νῦν.

τῶν ἁπάντων. Polycratis maxime et Anacreontis.

v. 10. κρατοῦντα, *dominum, qui amore sui omnes incendit.*

Ita

πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη,
λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον.
ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
διακονῶ τοσαῦτα·
καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου
ἐπιςολὰς κομίζω·
καί φησιν εὐθέως με

ἐλευ-

Ita enim Bathyllum poëta appellat, propter miram ejus formositatem. κρατεῖν vero est *imperare*, *vincere*. Sic infra Odar. LVI, 5. Cupido Θεῶν δυνάςης vocatur.

τύραννος idem est, quod βασιλεύς. cf. Fulleri miscell. I, 12.

v. 11. πέπρακε, a πιπράσκω, *vendo*.

ἡ Κυθήρη. vid. quae supra ad Odar. V, 9. notauimus.

v. 12. ὕμνος proprie est *carmen*, *quo canuntur dei alicuius deaeue laudes*. Sed denotat deinde etiam *carmen omnis generis*, vti h. l. pro *carmine lyrico* ponitur. Sic apud Theocrit. *Idyl.* I, 61. vbi pro carmine de morte Daphnidis vsurpatur; αἴκα μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείδης. Porro apud Orpheum *Argonaut.* 573. laudes demortuorum ὕμνοι dicuntur. cf. Scholiast. ad Sophoclis *Electr.* 383. et Arnaldi animaduers. pag. 6. sq.

v. 14. διακονῶ, *ministro*. vid. quae supra ad Odar. IV, 6. attulimus.

τοσαῦτα referri debet ad ea, quae versibus 7. et 8. dicta sunt; *tantis in rebus ego ministro Anacreonti*, *illa et tanta ei ministro*, *in tantis rebus opera mea versatur*.

v. 15. ὁρᾷς, *vide*. Sic Henr. Stephanus reposuit pro οἵας *tales*. Quam quidem emendationem iure superuacaneam Fischerus censet, quem vide ad h. l.

v. 16. ἐπιςολὰς, *plur.* pro *sing.* ἐπιςολὴν, vti etiam apud Iustin. est *epistolae* pro *epistola*. vid. Berneggeri *index in Iustin.*

v. 17. εὐθέως *breui*.

v. 18.

ἐλευθέρην ποιήσειν·
ἐγὼ δὲ, κἢν ἀφῇ με,
δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,
καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον,
ἀφαρπάσασα χειρῶν

'Ανα-

v. 18. ἐλευθέρην ποιήσειν, *libertati donaturum esse.*

v. 19. κῆν pro κᾂν, et hoc pro καὶ ἐὰν, *etiamsi.*

v. 20. μένειν παρά τινι, h. l. vt alias παραμένειν, de seruis vsurpatur, qui dominum suum non deserunt. *Manere, perseuerare.* cf. Odar. XXX, 8.

v. 21. δεῖ, *opus est.*

v. 22. ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς, pro κατ' ὄρη τε καὶ ἀγρούς, per Zeugma. Nam praepositio non raro adiicitur verbo posteriori, cum tamen etiam ad prius pertineat. Sic infra Odar. XXXIII, 5. ἢ Νεῖλον, ἢ ἐπὶ Μέμφιν. Euripid. in Phoeniss. 290. μέλλων πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος Μαντεῖα σεμνὰ Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας. Zosim. II, 6. ἤματι μηδ' ἐπὶ νυκτί. cf. van Stavern ad Corn. Nep. XV, 2. 4.

v. 23. καὶ δένδρεσιν. Subaudi ἐν. Nonnulli cum Pauo pro καὶ δένδρεσιν legunt κἂν (hoc est καὶ ἐν) δένδρεσιν, vti Odar. XXXIV, 6. vel καὶ 'ν. Sed solet non raro praepositio ἐν omitti. cf. Hesiod. Ἐργ. 18.

καθίζειν, subintellige ἐμαυτὸν, *activ.* pro *med.* καθίζεσθαι. Sic Odar. XXII, 2. κάθισον, sc. σεαυτόν. cf. Clark ad Homer. Iliad. II, 191.

v. 24. τι contemtim adhibetur a columba. cf. Fischer ad h. l. et Schneider l. c. pag. 345.

v. 26. ἀφαρπάζειν proprie est *abripere*, h. e. vi alteri auferre, sed h. l. est *capere.*

χει-

Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
πιεῖν δ' ἐμοὶ δίδωσι
τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
πιοῦσα δ' ἂν χορεύω,
καὶ δεσπότην ἐμοῖσι

πτε-

χειρῶν. *plur.* pro *sing.* χειρός.

v. 27. αὐτοῦ, *domini.* More Atticorum αὐτὸς ponitur pro *domino.* cf. Fischer in *ind. Theophr.* et Bach ad *Xenoph. Oecon.* pag. 14.

v. 29. προπίνει, idem est ac πίνει, vti iam supra ad Odar. IV, 3. monuimus. cf. Taylor ad Demosth. orat. P. II. pag. 337. Proprie est προπίνειν, *poculum praebere, poculo prouocare.*

v. 30. ἂν χορεύω, *soleo saltare*; *possum, si placet, saltare.* Nam particula ἂν juncta *praesenti indicatiui* reddi debet per *soleo*, vti Brunck ad h. l. obseruauit. Vulgaris lectio est χορεύσω, quod Zeune animaduerss. ad Anacr. pag. 19. accipit pro modo potentiali Aoristi, quod ipsa particula ἂν efficiat, hoc sensu: *vbi bibi, possum, si videtur, saltare.* Sed hoc non est necesse. Potest enim, si quis vulgarem lectionem tueatur, accipi futuro pro praesenti, vt solet de re actionem continentem indicante. vid. quae supra ad Odar. III, 9. diximus. cf. Schneider l. c. pag. 348 sq. et Graevius in *lectt. Hesiod.* ad Ἐργ. v. 185. pag. 24.

v. 31. δεσπότην pro Ἀνακρέοντα. Δεσπότης proprie est is, qui suo vnius arbitrio res quasque domi suae gubernat. In primis ii, qui imperio vnius cujusdam dei sese commiserunt, hunc deum suum vocabant δεσπότην. cf. Ioseph. Antiqu. Iud. V, 1. 13.

ἐμοῖσι. ita bene ex coniectura Henr. Stephani, cum in libris esset vitiose: Ἀνακρέοντα. Minus audiendus est Arnaldus, qui *animadv. ad Scriptt. gr.* pag. 8. emendat: καὶ αὐτὸν Ἀνακρέοντα.

v. 32.

πτεροῖσι συσκιάζω·
κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
ἔχεις ἅπαντ'· ἄπελθε.
λαλιςέραν μ' ἔθηκας,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

ODA-

v. 32. συσκιάζω, *obumbro.* Ita habet cod. Vatic. Quod ſane doctius. In reliquis libris eſt συγκαλύπτω.

v. 33. κοιμωμένη, *cubans.* Hoc verbum differt a καθεύδειν· quod ex ſequente verſu patet.

v. 34. τῷ βαρβίτῳ. vid. ſupra ad Odar. I, 3.

v. 35. ἔχεις ἅπαντα, *noſti omnia, rem ipſam; noli mihi amplius eſſe moleſtus.* cf. Dorvil. *Vann. crit.* pag. 64.

ἄπελθε, *abi.* Quo verbo etiam Latini ita vtuntur, v. c. Terent. Adel. II, 2. 12. *Abi*, neſcis ineſcare homines, et IV, 2. 25. *abi*, virum te judico, it. *Phorm.* I, 29. *abi ſis* etc. Inepte Pauus corrigit: ἀπέλθω.

v. 36. λαλιςέραν, *loquaciorem.* λάλος etiam de hirundine infra Odar. XII, 2. dicitur. Sic Ouid. Amor. III, 5. 22. et Metam. II, 247. *coruix garrula* eſt, et Triſt. II, 89. *cornix loquax.*

ἔθηκας ponitur h. l. pro ἐποίησας, vti hebr. שׂוּם pro עָשָׂה. Sic Theocrit. Idyll. XXIV, 107. ἀοιδὸν ἔθηκε κ. λ. *cantorem eum fecit.* it. Aelian. var. hiſt. XIII, 6. init.

v. 37. καὶ, *vel* cornice. Elegantior lectio vulgari τῆς. κορώνης. Veteres *cornicem* tempeſtatis nuntiam putabant, et cantu ſuo mala portendere. cf. Virgil. Eclog. I, 18.

Saepe ſiniſtra caua praedixit ab ilice cornix.

et Eclog. IX, 15.

Ante ſiniſtra caua monuiſſet ab ilice cornix.

Inde a Graecis dicitur λακέρυζα Heſiod. Εργ. 745. et lat. *garrula.* Caeterum de hoc odario et artificio illius legatur Rammlerus in *Einleitung in die ſchönen Wiſſenſchaften, Th.* 2. *pag.* 41.

ODARIVM X.

εἰς Ἔρωτα κήρινον.

ARGVMENTVM.

Poëta Cupidinem cereum emit ab adolescente dorico.

Ἔρωτα κήρινόν τις
νεηνίης ἐπώλει·
ἐγὼ δὲ οἱ παραςὰς,
πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ

τὸ

41. Herderus *über die neuere deutsche Litteratur*, I. *Sammlung* pag. 343.

ODARIVM X.

Pauus Anacreonti hoc odarium derogat, eo quod male cohaereant versus 11. et 15. Putat enim παντορέκτα v. 11. non posse conciliari cum πύρωσον v. 15. qua de caussa, illud παντορέκτα mutat in παντοφλέκτα. Sed cum παντορέκτα fere idem denotet, quod παντοφλέκτα ex mente Paui innuit, sane non erit, quod de his versibus male cohaerentibus queramur.

v. 1. Ἔρωτα κήρινον, *signum Cupidinis cereum*, vti patet ex versu 5. et 18. Nam erant Athenis fictores cerarii, qui sigilla deorum ex cera confiсta maxime in gratiam pauperum venderent. Erant enim valde pretiosa et rara signa deorum aenea. vid. Schneider l. c. pag. 71. sq.

v. 2. ἐπώλει, h. e. *vendere volebat, venale habebat*. Nam verba actiua saepenumero tantum conatum denotant.

v. 3. οἱ pro αὐτῷ.

παραςὰς, *derepente superueniens*, vt vertit Barnesius.

v. 4. πόσου pro ἀντὶ πόσου τιμήματος. vid. Lamb. Bos *Ellips. gr.* sub τίμημα.

σοὶ, pro παρὰ σοι, ad τὸ τευχθὲν referri debet, non ad ἐκπρίωμαι, vti Faber et Brunck censet. Nam Anacreon putauit, iuuenem illum esse cera-

τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι;
ὁ δὲ εἶπε δωριάζων·
λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῇς
ὅμως ἵν' ἐκμάθῃς νιν,
οὐκ εἰμὶ καροτέχνας·

ἀλλ'

cerarium, qui ipſe finxiſſet ſignum Cupidinis. σοὶ τὸ τευχθὲν ergo eſt *ſignum a te factum.* Senſus eſt: *Quanti mihi vendere vis hoc ſignum, quod eſſe puto abs te factum.* cf. Fiſcher ad h. l. et Zeune *animaduerſſ. ad Anacr.* pag. 21. it. Schneider l. c. pag. 72. qui etiam locum adfert ex Ariſtoph. *Irene* v. 1260.

v. 5. τὸ τευχθὲν, pro τυχθέν.

ἐκπρίωμαι. *Compoſ.* pro *ſimpl.* πρίωμαι. Sic infra v. 8. ἐκμανθάνειν pro μανθάνειν.

v. 6. δωριάζων, *dorice loquens, lingua dorica vtens.* Sic βοιωτιάζειν, *boeotice loqui.* Nam verba, quae deſinunt in αζω, vel *frequentatiua* ſunt, vt τροχάζω, *curſito;* vel *imitatiua,* velut δωριάζω, *loquor ad morem Dorum,* κράζω *corni inſtar clamo,* κρὰ, κρά.

v. 7. λάβ' ἀυτὸν, *cape illum.* λαμβάνειν verbum proprium eſſe de iis, qui aliquid emunt, Fiſcherus ad h. l. docet, qui laudat locum Theophr. *charact.* XVIII, 3.

ὁππόσου. cf. ſupra ad v. 4. Pauus dorice mutat ὁππόσῳ.

λῇς dorice pro θέλεις, vel potius a dorico verbo λάω et λῶ, vnde etiam λάηται pro βούληται, λῆμα et λῆσις pro βούλημα et βούλησις. vid. Koen. ad Gregor. pag. 115, it. Schneider l. c. pag. XXVI. et Harleſ. ind. ad Anthol. gr. poët. etiam Scholiaſt. Thucyd. I, 12. et Scholiaſt. Callim. ad *hymn. in Dian.* v. 19. Phavorinus: λῇς· ἀντὶ τοῦ ἐθέλειν, λέγουσι Δοριεῖς.

v. 8. ἐκμάθῃς, *compoſit.* pro *ſimpl.* vid. ſupra ad v. 5. Pendet a particula ἂν· *at ſcito; at vt ne te celem quidquam.*

νιν, *ipſum.*

v. 9. καροτέχνας. Ita Barneſius pro κηροτέχνης, quoniam iuuenis dorice locutus ſit. Sed κηροτέχνης, quod

ἀλλ᾽ οὔ τι λῶ συνοικεῖν
Ἔρωτι παντορέκτᾳ.
δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
Ἔρως, σὺ δ᾽ εὐθέως με
πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

abest in Thesauro Stephani, idem est ac κηροπλάστης, *cerarius*, qui signa fingit formatque e cera.

v. 10. συνοικεῖν hoc est συγκαθεύδειν, *vna dormire*. Quod patet ex v. 13. σύνευνον.

v. 11. παντορέκτης est *ad omnia procliuis*, *qui animos hominum inflammat amore Veneris.* Venit enim ab ὀρέγομαι, appeto, cupio. Pauus corrigit παντοφλέκτα· contra quem vid. Trillerus *obseruatt. crit.* pag. 6. sq.

v. 13. δραχμῆς, *pro vna drachma*, est genit. pretii. Δραχμὴ est pars Minae centesima. Sed Mina efficiebat partem sexagesimam Talenti Attici, fere ad tres Ludouicios aureos. Δραχμὴ continebat sex obolos; ergo ad nostram rationem quatuor fere grossos. cf. Plin. hist. nat. XXI, 43.

σύνευνον, *concubinum*. Nam σύνευνος est, qui vno eodemque cubili vtitur, *amicus, amasius* sensu inhonesto. Sed dicit καλὸν, quia illum supra vocauerat παντορέκτα, *qui amorem instillat animo.*

v. 15. πύρωσόν με, *incende me*; *fac, vt calescam amore*; *fac vt amem*.

v. 16. κατὰ h. l. est *in*.

φλὸξ, *flamma*.

τακέω est liquesco, a τήκω, liquefacio. Dedicatis iam imaginibus deorum animas adesse, veteres credebant.

ODA-

ODARIVM XI.

εἰς ἑαυτόν.

ARGVMENTVM.

Senem, quo propius a morte absit, eo magis frui vita debere.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·
Ἀνακρέων, γέρων εἶ,
λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
κόμας μὲν οὐκ ἔτ' οὔσας,
ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.

ἐγὼ

ODARIVM XI.

v. 1. γυναῖκες, *foeminae, mulieres*, siue virgines sint, siue nuptae. cf. supra Odar. II, 8.

v. 2. γέρων, *senex*. Sed senectus est extrema pars humanae vitae, inde ab anno LXII.

v. 3. ἔσοπτρον, *speculum*. Rara vox. Est quidem in N. T. 1 Cor. XIII, 12. Iac. I, 23. Sed haud scio, an apud bene Graecos vspiam occurrat, si ab hoc loco et Odar. XX, 5. discesseris. Attici vti solent vocabulo κάτοπτρον et ἔνοπτρον. cf. Spanheim. ad Callim. pag. 543. et Schneider l. c. pag. 78. sq. Specula veterum erant laminae argenteae, aureae, aeneae, metallicae.

λάβε ἔσοπτρον, *consule speculum*.

ἄθρει κόμας, *contempla comas*. Nam ἄθρειν est *contemplare*. Hesych. ἄθρει· βλέπε, ὅρα, νοεῖ, εἶδε.

v. 4. οὔσας, particip. pro infinit. εἶναι. cf. Trendelenburg *Anfangsgr. der gr. Spr.* pag. 196.

v. 5. ψιλὸν, *caluum*. Hesych. ψιλόν· ἄτριχον. Turpe habebatur caluum caput apud veteres, vti docet Iunius *de pictura veterum* lib. III. cap. 9. §. 6. Sensus est: *intuere caput in speculo, caluum est.*

ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον
οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,

ὅσῳ

μέτωπον. Subaudi κράνιον.

v. 6. κόμας proprie pertinet ad εἰσὶν, sed refertur ad οἶδα v. 7. Ordo verborum est: Ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα, εἴτ' εἰσὶν κόμαι, εἴτ' ἀπῆλθον. Ac de hac constructione vid. Lud. Küsterus *ad Aristoph.* Plur. 35. et Taylor in *indice Attico ad Lysiae orationes.* Id quod notandum est contra Barnesium, qui κόμας pro accusatiuo absolute accepit, ita vt sensus esset: *quod attinet ad comas.* Caeterum hic locus comparari potest cum Horat. 1. odar. XXVI, 3.

v. 7. ἀπῆλθον, *an comae abierint.* ἀπέρχεσθαι est *fugere*, et dicitur de genis plenioribus, de forma venustiori et similibus: *Genae fugiunt, forma fugit.*

v. 8. οὐκ οἶδα, *non curo*, tamquam ad bene beateque viuendum inutilia.

τοῦτο δ' οἶδα. *hoc scio, quia curo.*

v. 9. μᾶλλον. Subaudi ante τοσούτῳ· opponitur enim ὅσῳ v. 11. cf. Lamb. Bos ellips. gr. Etiam Latini dicunt, *quo*, *quanto*, pro *quo magis*, *quanto magis.* cf. Fischerus ad h. l.

v. 10. τὸ τερπνά. Ita corrigit Barnesius, quod etiam Brunck rectius reposuit, cum vulgaris lectio esset τὰ τερπνά. Sed τερπνὰ παίζειν est *compotare* et *ludere*, siue *amori ludum dare.* cf. Horat. 3. od. XII, 1. Id quod planum est ex Odar. XIII, 9. quod contra Lennep. ad Coluth. II, 15. notandum est, qui mauult v. 9. legi γέρασε pro γέροντι· nam senes existimat non amplius delectari compotatione et amoribus. Zeune *anim. ad Anacr.* pag. 23. sq. τερπνὰ aduerbialiter accipit pro τερπνῶς, vti infra Odar. LII, 24. ἄτακτα παίζειν, h. e. ἀτάκτως, ludendo leges naturae et modestiae

ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης.

ODARIVM XII.

εἰς χελιδόνα.

ARGVMENTVM.

Poëta accusat hirundinem, eo quod ex dulcibus somniis amatoriis ab ea excitetur.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί, κωτίλη χελιδών;

τὰ

ſtiae violare, et ex laſciuia vim caſtis puellis inferre.

v. 11. τὰ Μοίρης pro Μοῖρα, *mors, fatum.* Nam Graeci ſolent neutr. artic. plur. cum genitiuo juncto vti pro nominatiuo. Sic Demoſth. *orat. pro corona* cap. 8. τὰ τῆς εἰρήνης pro εἰρήνη. Aelian. var. hiſt. XII, 1. τὰ τῆς ὥρας, h. e. *pulcritudo.* Thucyd. II, 60. τὰ τῆς ὀργῆς, h. e. *ira.* Ita etiam infra Odar. XV, 1. τὰ Γύγεω, h. e. *Gyges.* Senſus eſt: *Bene noui, quo propius mors immineat, eo magis conuenire ſeni, vitae ſuauitate frui, metumque mortis vitae commodis lenire.* cf. Cic. de ſenect. 13. ſqq.

Caeterum de natiua ſimplicitate et pulcritudine hujus odarii vid. Schneider l. c. pag. 77. ſqq. et XXVII.

ODARIVM XII.

v. 1. ποιήσω, ſubaudi ἵνα. τί θέλεις ἵνα ποιήσω σοι; *quid tibi vis vt faciam?* Eadem verba ſunt Luc. XVIII, 41.

v. 2. κωτίλη. Elegantior ſcriptura, et ſine dubio vera, ex Proclo, Scholiaſte Heſiodi, ad Ἐργ. 373. pag. 86. edit. Heinſii, qui dicit: καὶ γὰρ τὴν χελιδόνα, κωτίλλειν λέγει,

ὡς

τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ

τὴν

ὡς ἔστι παρὰ Ἀνακρέοντι κωτίλη χελιδών. cf. Fischer ad h. l. it. Thom. Creech ad Lucret. III, 6. et Valckenaer ad Theocrit. Adoniaz. pag. 379. et Brunck ad h. l. Codex Vatic. habet λάλευ et reliqui libri λάλη. Sed 1) vetustiores Graeci dicunt λάλος in genere foeminino etiam, non λάλη. 2) Dulcior item sonus κωτίλη, quam λάλη. 3) Κωτίλη est verbum exquisitum; vnde facile potuit fieri, vt a librariis verbum notius substitueretur. 4) Denique veteres grammatici et glossographi vocabulum κωτίλη explicant per λάλη, non contra λάλη per κωτίλη. Inde manifestum est, scripturam λάλη esse glossema. cf. Degen ad h. l.

v. 3. ταρσὰ et ταῤῥοὶ, proprie *crates*, in quibus casei siccantur, ein *Käſekorb*. Hesych. ταῤῥοὶ· τὰ ἀγγεῖα, τῶν τυρῶν· et ταῤῥός· πλέγμα καλάμινον ἐφ' οὗ τοὺς τυροὺς ξηραίνουσι. Deinde ταρσοὶ et ταῤῥοὶ propter similitudinem *alae* dicuntur *auium*, vt h. l. Sed haec significatio est rarior. Phauorinus: ταρσός· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πτέρυγος ὀρνέων ἡ λέξις αὕτη κεῖται.

κοῦφος leuis, non ponderosus. τὰ ταρσὰ τὰ κοῦφα h. l. sunt *alae veloces*, *rapidae*, *celeres*.

v. 4. ψαλίξω. Subaudi ἵνα, quemadmodum v. 1. ψαλίζειν proprie est *forſice abſcindere*, *deſecare*: ψαλὶς enim est *forfex*. Deinde simpliciter denotat abscindere, vti h. l. Nam verba formae saepenumero ponuntur pro verbis generis. Sic v. 7. ἐκθερίζειν.

λαβὼν, *continuo*, *ſtatim*, *illico*. Nam Graeci vtuntur participiis φέρων, ἰὼν et λαβὼν ad indicandum vehementiorem appetitum, et tum aduerbialiter verti debent.

v. 5. ἔνδοθέν σευ. Deest articulus, pro τὴν ἔνδοθέν σου.

v. 6.

τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
τί μευ καλῶν ὀνείρων
ὑπορθρίαισι φωναῖς,
ἀφήρπασας Βάθυλλον.

ODA-

v. 6. ὁ Τηρεὺς, *Tereus*, rex Thraciae, vitiauit Philomelam, vxoris sororem, eique, ne posset illud flagitium prodere, linguam eripuit; sed Philomela deinde mutata est in hirundinem. cf. Pausan. lib. I. cap. 41. extr. Ouid. *Metam.* VI, 556 sqq. Philomela autem, siue, vti ab aliis vocatur, Progne, filia fuit Pandionis, Atheniensium regis. Inde apud Hesiod. Ἐργ. 568. dicitur χελιδὼν Πανδίονος, hoc est, παῖς Πανδίονος. cf. infra Odar. XX, 3.

v. 7. ἐκεῖνος, *iste*, δεικτικῶς, et in contemtum.

ἐκθερίξω. Subaudi ἵνα, vti v. 1. et 4. ἐκθερίζειν, a θέρος *messis*, proprie est *demetere*: deinde in genere notat *auferre*, *eripere*, *abscindere*, vt h. l. vid. supra ad v. 4. De hoc verbo copiose exponit Stoeber ad Thom. Mag. edit. nov. pag. 449.

v. 8. καλῶν ὀνείρων referri debet ad ἀφήρπασας v. 10. Sed καλὰ ὄνειρα sunt *dulcia somnia*. Potest etiam τὸ καλῶν per Hypallagen transferri ad Βάθυλλον, *somnia de formoso Bathyllo*. Sed prior interpretatio praestat.

v. 9. ὑπόρθριος, ex ὑπὸ *sub* et ὄρθρος *diluculum*, est *tempus antelucanum*. Deest haec vox in Stephani thesauro. Thom. Mag. ἔστι δὲ ὄρθρος, ὁ πρὸ τοῦ λυχνυγοῦς καιρὸς, ἐν ᾧ ἔτι λύχνῳ δύναταί τις χρῆσθαι. Inde apud Hesiodum hirundo dicitur ὀρθρογόη χελιδών. cf. Theocrit. XIV, 39. Aelian. var. hist. XII, 20.

v. 10. Βάθυλλον. vid. quae supra ad Odar. IX, 8. notauimus. cf. Palairet *obss.* N. T. pag. 181.

Caeterum de hoc odario conferatur Alciphron *lib.* III, ep.

ODARIVM XIII.

εἰς ἑαυτόν *).

ARGVMENTVM.

Poëta potu sese ac saltatione maxime delectari profitetur.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
ἐν οὔρεσιν βοῶντα

λέγου-

ep. 10. itemque Ramleri imitationem in *lyrischer Blumenlese*, pag. 4.

ODARIVM XIII.

*) εἰς ἑαυτόν. In codice Vaticano inscriptum est: εἰς Ἄττιν. Male. Nam argumentum odarii docet, Anacreontem loqui. Zeune l. c. pag. 25. mauult inscribi: εἰς μανίαν.

v. 1. οἱ μὲν — οἱ δὲ — *alii — alii.*

καλὴν, *amicam.* Amator vocatur καλὸς, *amicus*, vid. supra ad Odar. VIII, 10.

Κυβήβη, alias Κυβέλη, *Cybele*, a Cybele, monte in Phrygia, Dea Phrygia, magna deorum mater, Terra. cf. Berckel ad *Stephan. Byzantin.* sub hac voce.

v. 2. Ἄττιν. Attis erat iuuenis Phrygius formosissimus, qui propter amorem Cybeles, cuius sacerdos fuit, furore percitus montibus inerrauit. cf. Ouid. *Metam.* X, 86. sqq. et *Fastor.* IV, 223.

ἡμίθηλυν. Θῆλυς est foemineus: ἡμίθηλυς, *semimas, semiuir*, siue *euiratus.* cf. Heins. ad Ouid. Heroid. IV, 48. Sic Attis bene dicitur: nam illi iussu Cybeles genitalia desecta sunt. Atque inde ἀττίνημι. vid. Arnob. *contra gent. lib.* VIII. cf. Euseb. *praepar. Euang. lib.* II. *cap.* 4. et Obseruatt. miscell. Vol. X. pag. 420.

v. 3. βοῶντα. βοᾷν est *clamare, clamore requirere.* Richard. Bentleius in epistola ad

Fran-

λέγουσιν ἐκμανῆναι·
οἱ δὲ Κλάρου παρ᾽ ὄχθαις
δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλον πιόντες ὕδωρ

Franciscum Sacon, interpretem Franco-gallicum Anacreontis, legendum putat βοῶσαν, ita vt sensus sit: *Sunt, qui dicant, formosam Cybeben insaniisse, inclamantem in montibus pulcherrimum Attin.* Putat enim Cybelen, propterea quod spreta esset ab Attide, quem deperiret, ira percitam insaniisse. Verum non Cybelem, sed Attidem captum furore fuisse, omnes veterum, si ab Sallustio et Iuliano Apostata in orat. V. discesseris. Deinde etiam articulus Attidis nomini adiectus planum facit, Ἄττιν esse subiectum orationis.

v. 4. ἐκμανῆναι, *compos.* pro *simpl.* μανῆναι.

v. 5. Κλάρος proprie fuit oppidum Colophoniorum in Ionia, iuxta quam lacus erat et fons sacer Apollini, cuius potu edebantur oracula. Inde Apollo dicitur *Clarius.* cf. Spanheim. ad Callim. pag. 89. it. Scholiast. Apollonii ad I, 308. et Macrob. Saturn. I, 18. De fonte Clario vid. Tacit. *annal.* II, 54. Virgil. *Aen.* III, 360.

ὄχθη, *ripa*, tantum de fluminibus dicitur. Hesych. ὄχθη· χεῖλος ποταμοῦ. Sed h. l. de *fonte*, et ponitur pleonastice ad euitandam ambiguitatem: Κλάρου παρ᾽ ὄχθαις pro παρὰ Κλάρῳ, *propter Clarum.* cf. Salmas. dissert. Solin. pag. 604. columna 2.

v. 6. δαφνηφόρος, *lauream gerens*, etiam δάφνιος, frequens Apollinis epitheton. Nam δάφνη est *laurus*, quae sacra erat Apollini. Apud Poetas et in numismatibus Apollo fingitur corona laurea cinctus. cf. Spanheim ad Callim. hymn. in Apoll. 1. vid. supra ad Odar. VII, 1.

v. 7. λάλον πιόντες ὕδωρ pro πιόντες λάλου ὕδατος. Neque enim omnem aquam bibebant, sed tantummodo partem. Sed ὕδωρ vocatur λάλον, quia credebatur tribuere

μεμηνότες βοῶσιν.
ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου
καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς
καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,
θέλω, θέλω μανῆναι.

buere facultatem vaticinandi iis, qui eam bibiſſent.

v. 8. μεμηνότες. vid. quae mox ad v. 12. notabimus.

v. 9. Λυαίου. vid. ſupra ad Odar. VI, 13. et VIII, 3.

v. 10. μύρου. Veteres in conuiuiis caput vnguentis ſolebant delibuere. cf. Pſalm. XXIII, 5. De hac voce ſupra ad Odar. IV, 14. expoſuimus.

κορεσθεὶς idem eſt, quod ſupra Odar. VIII, 3. γεγανυμένος. Sed κορεῖν eſt proprie tantum vini bibere, vt inde hilaris fias.

v. 11. καὶ. Pauus mutat in μετά. Quod ſane probari poteſt.

ἑταίρη, *amica*.

v. 12. μανῆναι, *furere*, h. l. nihil aliud eſt, niſi *ebrium ſaltare*, vti vberius diſputat Zeune *animadu. ad Anacr.* pag. 26. ſqq. Wahlius, qui hanc ſententiam amplectitur, verbo μανῆναι apud Anacreontem cenſet potiſſimum reſpici ad ſaltationem Ionicam, quae, vt Athenaeus lib. IV. refert, ſaltabatur ab iis, qui laeti vino eſſent. cf. *Lieder der Liebe von Sappho und Anacreon, aus dem Griechiſchen durch Sam. Friedr. Günther Wahl* (Erfurt 1783. 8.) pag. 258.

ODA-

ODARIVM XIV.

εἰς Ἔρωτα.

ARGVMENTVM.

Poëta suo exemplo ostendit, non esse effugienda tela Cupidinis.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι.
ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην.
ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας

καὶ

ODARIVM XIV.

v. 1. φιλῆσαι. Aoristus consuetudinem notat. Caeterum φιλεῖν de externo et ἀγαπᾶν de interno amore potissimum vsurpatur. vid. supra ad Odar. VIII, 11.

v. 2. πείθειν proprie iungitur Datiuo, et πείθειν τινὶ est *fidem alicui facere*, id est *persuadere*. Sed cum Accusat. iunctum, πείθειν τινὰ, est elegans Graecismus, *aliquem sibi conciliare*, *auctorem fieri alicui*, vt hoc loco. Deinde notat etiam *placare*, v. c. Homer. Iliad. I, 100. X, 112. cf. Actor. XII, 20.

v. 3. νόημα, est *mens*, *consilium*, a νοεῖν. ἄβουλος autem idem est, quod ἄφρων *amens*. νόημα ἄβουλον ergo est *mens expers consilii, quae morem non gerit*. ἔχων νόημα ἄβουλον, *stultus ego et amens*.

v. 4. ἐπείσθην. πείθεσθαι est 1) *sinere sibi aliquid persuaderi*, hoc est, *credere*, *verum putare*. 2) *sinere moueri*, id est, *obtemperare*, vt h. l. cf. Xenoph. Cyropaed. I, 6. 6.

v. 5. ἄρας vel ad τόξον referri potest, vt sensus sit: *arcum arripuit*; vel ad φαρέτρην, et tum verti debet: et *pharetram* humeris suspendit *Cupido*. Sic etiam de tabula Pausiae narrat Pausanias *lib.* II, cap.

καὶ χρυσέην φαρέτρην,
μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
καὶ δοῦρα, καὶ βοείην,

ἐμαρ-

cap. 27. in qua artifex Cupidinem finxiſſet arcum et pharetram deponentem et lyram prehendentem. vid. Fiſcher. ad h. l.

v. 6. χρυσέην, *pulcram.* Ita etiam Latini vtuntur voce *aureus.*

v. 7. μάχῃ με προὐκαλεῖτο, *me laceſſiuit ad pugnam, ad certamen prouocauit.* Alias conſtruitur cum πρὸς et εἰς. προκαλέομαι, *ad pugnam prouoco.* Infra Odar. XXVIII, 25. eſt *inuitare.*

v. 8. λαβὼν θώρηχα, *circumdans loricam humeris*, vti Virgil. Aen. XII, 88.

v. 9. θώραξ proprie eſt *pectus*, deinde munimentum pectoris, id eſt *lorica*, vt h. l. Homerus et alii vtuntur verbo χιτών· nam *lorica* loco tunicae eſt. Heſych. θώραξ· ὅπλον, πύργος, χιτὼν, λωρίκιον.

ὅπως Ἀχιλλεύς. Senſus eſt: *videbar mihi tum eſſe ipſe Achilles*, hoc eſt, is, qui non poſſet vllo modo vinci et ſuperari. cf. Schneider l. c. pag. 148. ſq.

v. 10. δοῦρα, ad formam ionicam per apocopen pro δόρατα. Et pluralis hoc loco ponitur pro ſingulari: quod ſaepius fit; v. c. infra odar. XV, 8. κάρηνα pro κάρηνον. Homer. Odyſſ. III, 17. τόξα pro τόξον, v. 477. ἅρματα pro ἅρμα. ct. v. 480. Iliad. II, 321. πέλωρα pro πέλωρ portentum. Euripid. Phoeniſſ. 29. et 44. δόρυ proprie eſt *lignum*, deinde *haſta*, denique cuiusuis generis *arma*, ipſumque *bellum* notat. cf. Homer. Odyſſ. IV, 211.

βοείην. Subaudi δόραν, quemadmodum et v. 18. eo quod crates ferrea corio bubulo inducta erat. Nam βοείη proprie eſt *pellis bubula*, ſiue *taurina*. Homer. Iliad. XVII, 389. XVIII, 382. Nonnumquam apud Homerum additur

ἀσπίς·

ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον.
ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' οἰςούς,
ἤσχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον·
μέσος δὲ καρδίης μευ
ἔδυνε, καὶ μ' ἔλυσε.

μάτην

ἀσπὶς· v. c. Iliad. V, 452. et XV, 360.

v. 11. ἐμαρνάμην. μάρναμαι, *pugno*, eſt verbum poëticum, a μάρνη, *manus*. Homerus pro eo vti fere ſolet verbo μάχεσθαι.

v. 12. ἐγὼ δ' ἔφευγον, *memet recepi, pedem retuli*, et quidem *pectore aduerſo*. Id quod planum eſt ex v. 16. μέσος δὲ καρδίης μευ ἔδυνε. Male itaque Stephanus reddit: *vertebam terga*.

v. 13. οἰςὸς, *ſagitta, miſſile*, apud Homerum ſaepius.

v. 14. ἀσχάλλειν, *commoueri, dolere*. Heſych. ἤσχαλλον· ἐλυποῦντο. Sed h. l. eſt *vehementer commoueri;* quod contextus monſtrat.

v. 15. εἰς βέλεμνον, *pro ſagitta, loco ſagittae, inſtar ſagittae*. Nam εἰς h. l. eſt *pro, loco, velut*. cf. Dorville ad Charit. pag. 401. Silius Italicus XII, 424. hunc locum imitatus eſt, ad quem locum vid. Barth. qui hunc verſum Anacreontis excitat. cf. Cometus *ad Heliodor*. pag. 18. Sed βέλεμνον idem eſt, quod βέλος *ſagitta*. Heſych. βέλεμνα· βέλη.

v. 16. μέσος καρδίης pro μέσην καρδίην, vt ſupra Odar. III, 28. μέσον ἧπαρ, vbi vid. quae notauimus. Ergo μέσος, vt ſaepius, hoc loco abundat. Sic Ioh. I, 26. μέσος ὑμῶν ἕστηκεν, hoc eſt *inter vos*. Id quod etiam patet ex ſequente v. 20. vbi μάχης ἔσω μ' ἐχούσης opponitur, id eſt, *cum hoſtis in corde meo ſit*. cf. Fiſcher ad h. l. et Schneider l. c. pag. 150.

v. 17. ἔδυνε Heſych. εἰσῆλθε. δύνειν ſignificat *ſubire, ingredi, penetrare*. Ordo verborum

μάτην δ' ἔχω βοείην.
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω
μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

borum est: ἔδυνε μέσος καρδίης μευ, *penetrauit in cor ita, vt et in medio esset*, hoc est, *penetrauit in medium cor.*

ἔλυσε, *vicit me; fecit, vt omnibus viribus exhaustis succumberem*, vti Fischerus exponit. Nam λύειν est *vincere, prosternere.*

v. 18. μάτην ἔχω, *frustra teneo.*

βοείη est hic *tota armatura*, hasta scilicet et lorica.

v. 19. βαλώμεθ'. Pauus legit λαβώμεθα; *quid sumamus nobis extra?* Sed quamquam negari non potest, imperfecta et aoristos horum verborum saepius permutari; tamen nullo modo potest probari, λαμβάνεσθαι idem esse, quod *sibi sumere.* Schottus *obseruatt. hum.* lib. III. βαλώμεθα vertit: *quo ferimur*, quem eundem sensum etiam Faber expressit: *quid tela mittamus extra?* Etiam Brunck, qui βάλωμεν habet hoc sensu. Neutiquam vero euinci poterit βάλλεσθαι denotare *tela mittere.* Recte Canterus *nouar. lection. lib.* V. *cap.* 7. reddit: *quid muniamur?* Siue, *quid nos muniamus clypeo.* Nam βάλλεσθαι hic est pro περιβάλλεσθαι, vti saepius simplicia pro compositis: totum enim corpus clypeus tegebat. Sic etiam περιβάλλεσθαι de clypeo occurrit apud Homer. Odyss. XXII, 148. vbi proci scutis et galeis armati dicuntur περιβαλλόμενοι τεύχεα. cf. Fischer ad h. l. et Zeune *anim. ad Anacr.* pag. 29.

v. 20. μάχης ἔσω μ' ἐχούσης. με pertinet ad ἐχούσης, non ad ἔσω, vt Pauus falso putat. Amant enim Graeci constructionem reciprocam.

ἔχειν, *tenere*, hoc loco est pro κατέχειν *vexare.* Sic Homer. Odyss. XIV, 215. τύη ἔχει με, *aerumna me vexat.* Sensus est: *Non est, quod armis me muniam externis aduersus hostem externum, cum pugna sit intus, intus me hostis premat et vrgeat.*

ODA-

ODARIVM XV.

εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν *).

ARGVMENTVM.

Vacui curis, dum viuimus et valemus, laeti fruamur bonis.

⏑ – ⏑ – ⏑ – –

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω,

του̃

ODARIVM XV. Baxterus censet, hoc odarium conscriptum esse ab Anacreonte illo tempore, quo quinque auri talenta, quae a Polycrate accepisset, domum remiserit. Sed ob hanc ipsam caussam Schneiderus l. c. pag. LIX. sq. negat, hoc carmen Anacreontis esse. Putat enim, si illo tempore Anacreon hanc oden scripserit, minus conuenient videri, vt fortunarum Gygis, et non Croesi potius, sui aequalis, mentionem faciat. Inde colligit, esse hoc odarium a recentiori quodam poëta profectum, qui Archilochum in eo carmine imitatus sit, quo Gyges, aequalis Archilochi, occurrit, et quod est apud Plutarch. περὶ Εὐθυμίας·

Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει,
οὐδ᾽ εἷλέ πώ με ζῆλος, οὐδ᾽ ἀγαίομαι
Θεῶν ἔργα· μεγάλης δ᾽ οὐκ ἐρῶ τυραννίδος·
Ἀπόπροθεν γὰρ ἐστὶν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

*) Haec est inscriptio, quae est in codice Vaticano, luculentior sane reique aptior, quam vulgaris εἰς ἑαυτόν. vid. Zeune *anim. ad Anacr.* pag. 30.

v. 1. τὰ Γύγεω pro Γύγεω, et hoc dorice pro Γύγου, vti supra Odar. XI, 11. τὰ Μοίρης pro Μοίρη. vid. quae ibi notauimus. Sed *Gyges* ponitur pro *opibus, diuitiis Gygis*, vt infra Odar. XXVI, 3. τὰ Κροίσου *opes Croesi.* Subaudi χρήματα, s. κτήματα. Sed Gyges fuit rex Lydiorum, qui sese adeo beatum credebat, vt Apollinem Delphicum consuleret, esse vspiam hominem se feli-

τοῦ Σαρδίων ἄνακτος·
οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος,
οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
ἐμοὶ μέλει μύροισι
καταβρέχειν ὑπήνην.
ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
καταστέφειν κάρηνα.
τὸ σήμερον μέλει με·
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
ὡς οὖν ἔτ' εὔδι' ἐστι,

καὶ

feliciorem, nec ne. Sed Pythia respondit: esse rusticum quendam, Lydorum rege longe feliciorem, propterea quod is artem teneat paucis contentus viuere.

v. 2. Σαρδίων. Σάρδις erat vrbs Lydiae opulentissima, ad Tmolum montem sita, et Lydorum regia.

ἄναξ idem est, quod v. 4. τύραννος, *rex*.

v. 3. εἷλέ με, *capit me*, id est, *volo*, *magnifacio*.

v. 4. οὐδὲ φθονῶ, *neque inuideo*, hoc est *lubenter concedo*. cf. Homer. *Odyss.* VI, 68. et Aeschyl. *Prometh.* 588.

v. 5. ἐμοὶ μέλει, *curo*, *oblector*.

v. 6. καταβρέχειν, *perfundere*, *delibuere*, *vngere*.

ὑπήνη, *barba*, atque ea quidem, quae est *circa vtrumque labium*. Sed πώγων est *tota barba*. cf. Pollux *onomast.* II, 8. et Scholiast. ad Homer. Iliad. XXIV, 348.

v. 8. καταστέφειν, *cingere*, *coronare*. cf. Odar. VI, 1.

κάρηνα, plur. pro sing. vid. supra ad Odar. XIV, 10.

v. 9. τὸ σήμερον, *hodiernum*, id est *praesentia*.

v. 10. τὸ αὔριον, *crastinum*, hoc est *futura*. Sensus est, *dum vino*, *et valeo*, *potabo*. cf. Horat. 1. od. IX, 13. sqq. et 4. od. VII, 17. sqq.

v. 11. Hi quinque postremi versiculi in anthologia omissi

καὶ πῖνε, καὶ κύβευε,
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
μὴ νοῦσος, ἤν τις ἔλθῃ,
λέγῃ, σὲ μὴ δεῖ πίνειν.

omissi sunt, neque iniuria Brunckius eos censet additi-tios.

εὐδία proprie est *aëris bonitas*, id est, *serenitas.* Suidas: εὐδία· ἡ ἄνευ ἀνέμων ἡμέρα. Sed hoc loco metaphorice *valetudo.* Id quod patet e contrario νοῦσος v. 14. Est etiam nonnumquam *vitae iucunditas*, v. c. Pindar. *Olymp.* I, 158. ad quem locum vid. Harlesius in *antholog. gr. poët.* pag. 195.

v. 12. κυβεύειν, a κύβος, *cubus, tessera*, est *alea ludere*, v. c. Xenoph. *memor. Socr.* I, 2. 57. Sed hoc loco ponitur pro παίζειν, *hilarem esse.* Hesych. κυβεύει· παίζει.

v. 13. σπένδειν, proprie est *guttatim fundere*; deinde *libare diis vino, lacte* etc. siue *diis sacrificare.* Hoc loco σπένδειν Λυαίῳ est *vino vacare.*

Λυαίῳ, *Baccho.* Sed hoc loco per Synecd. *vino.* vid. supra ad Odar. VI, 13.

v. 14. ἢν pro ἐὰν, *si.*

τὶς, *aliquis.*

v. 15. λέγῃ, σὲ μὴ δεῖ πίνειν, *iubeat vt ne tu bibas.*

Caeterum dexterrime hoc odarium imitati sunt Lessingius in carmine: *Was frag ich nach den Grossultan* etc. et Gleimius in ode: *Rosen pflücke, Rosen blühn* etc.

ODARIVM XVI.

εἰς ἑαυτόν.

ARGVMENTVM.

Poëta victum se telis amoris fatetur.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς·

ἐγὼ

ODARIVM XVI.

v. 1. λέγεις, *dicis*, pro ᾄδεις, *canis*, vti Odar. I, 1.

τὰ Θήβης; hoc est, *Thebas*; vid. quae supra ad Odar. XI, 11. notauimus. Θήβη et Θῆβαι, *Thebae*, erat vrbs in Boeotia sita, condita a Cadmo, Agenoris regis filio, cuius nepotes gesserunt bellum Thebanum. Vid. quae supra ad Odar. I, 2. attulimus. Vnde τὰ Θήβης, *Thebae*, hoc loco ponitur pro *bello Thebano*. Post hoc bellum et Trojanum heroum genus exspirauit. Θήβη Βοιωτικὴ dicebatur ἑπτάπυλος. Erat etiam alia Θήβη in Cilicia, quae Homero Iliad. I, 366. πόλις Ἠετίωνος dicitur; et alia in Aegypto, quae vocabatur ἑκατόνπυλος. vid. Herm. Schlichthorst *Geographia Homeri* (Gottingae 1788. in 4to) pag. 60. 142. et 157.

v. 2. ὁ pro ἐκεῖνος vel ἄλλος, *ille* aut *alius*.

Φρυγῶν ἀϋτάς, *bella Trojana*. Troas enim erat pars Phrygiae minoris, siue Hellespontiacae. Sed ἀϋτὴ proprie est *clamor bellicus*. Nam veteres ad pugnam accedebant cum magno clamore. Hinc deinde ἀϋτὴ *pugnam* ipsam atque adeo *bellum* denotat. Sic Achillem πύργον ἀϋτῆς Homerus vocat, et Martem Hesiodus ἀκόρητον ἀϋτῆς. Hesych. ἀϋτή· βοὴ, ἠχὴ, φωνὴ, κραυγὴ, ἀλάλητος. Nam descendit ab αὔω et per dialysin ἀΰω, *clamo*.

αὖ, *vero*.

v. 3.

ἐγὼ δ᾽ ἐμὰς ἁλώσεις.
οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
οὐ πεζὸς, οὐχὶ νῆες·
ϛρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
ἀπ᾽ ὀμμάτων βαλών με.

v. 3. ἅλωσις, *excidium, clades.* Respicit excidium Trojanum. cf. Ouid. Amor. III, 11.

Cum Thebae, *cum* Troja *forent, cum Caesaris acta,*
Ingenium mouit sola Corinna meum.

Sed plurali numero in his poëta vtitur, quia multi pueri, multae puellae animum ejus ceperant.

v. 4. ὁ et ἡ ἵππος est *equus*, sed ἡ ἵππος *equitatus, copiae equestres*, vt hoc loco.

ὤλεσεν, *perdidit, vicit.*

v. 5. πεζὸς, a πέζα *planta pedis*, est *peditatus, copiae pedestres.*

νῆες, *copiae nauales.*

v. 6. ϛρατὸς, *agmen, copiae.*

καινὸς, *nouus*, hoc est, *inauditus.* Respicit poëta agmen puerorum et puellarum, a quo vincebatur. cf. Zeune *anim. ad Anacr.* pag. 33.

v. 7. ὄμμα, ab ὄπτομαι, video, est proprie *visum*, deinde *oculus.* Sed hoc loco est *adspectus puellarum puerorumque formosorum.*

Iam vero cum hoc lepido odario comparetur Horat. 2. od. XII, Propert. I. *eleg.* 7. et Ouid. *Amor.* II. eleg. 13.

ODARIVM XVII.

εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

ARGVMENTVM.

Poëta poculum sibi faciundum curat, quidque in eo cupiat incidi, caelatori exponit.

υ – υ – υ – –

Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
Ἥφαιςέ, μοι ποίησον,

παvο-

Odarivm XVII. Extat hoc odarium etiam apud Gellium *noct. Attic.* XIX, 9. et in Anthol. gr. Steph. II, 47. it. in Fragment. Vrsini pag. 130. sq.

v. 1. ὁ ἄργυρος hoc loco est *argentum, quod tibi trado.* Nam v. 5. ποτήριον diserte distinguitur a τῷ ἀργυρίῳ, tamquam res materiata a materia.

τορεύειν, etiam γλύφειν, est *caelare*: est enim a τορεῖν *perforare*, quod a τορὸς *acutus*. Et differt a τορνεύειν, quod a τόρνος, *tornare, torno laborare, torno insculpere.* vid. Salmas. ad Solin. pag. 735. inde τορεύσας male vertit Pauus: *torno mihi labora.* Magni fiebat a veteribus opus caelatum in poculis aliisque vasis. cf. Odar. XVIII, 1. 8. Theocrit. Idyll. I, 28. vbi item fit mentio poculi. Virgil. *Eclog.* III, 27. et Moschus Idyll. II, 37. vbi calathus aureus occurrit. Ars caelandi dicebatur τορευτικὴ, eiusque inuentor Phidias fertur fuisse: vnde apud Martial. III, 35. ars Phidiaca vocat. cf. Ernesti. Archaeol. cap. V.

τὸν ἄργυρον τορεύσας μοι ποίησον verti debet: *Hoc argento mihi fabricare.* Nam pro τορεύσας ποίησον est Odar. XVIII, 1. τόρευσον. cf. Fischerus ad h. l.

v. 2. Ἥφαιςος est Vulcanus, Veneris maritus, fabrorum deus. Sed hoc loco per Antonomasian pro *fabro aura-*

rio,

πανοπλίαν μὲν οὐχὶ,
(τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;)
ποτήριον δὲ κοῖλον,
ὅσον δύνῃ, βαθύνας.

ποίει

rio, vel *argentario*, f. *vascula-rio*. Neque per πανοπλίαν v. 3. Achillis clypeus, quem Vulcanus fabricatus erat, a poëta innui videtur, vt cum Barnesio, Degen in *Anmerkungen zum Anacreon* pag. 232. existimat.

v. 3. πανοπλία est *vniversa armatura*, *apparatus omnium armorum*, scilicet *lorica*, *clypeus*, *galea*. Ita enim Scholiast. Aristoph. ad Plut. 952. explicat πανοπλίαν· τὴν τῶν ὅπλων πάντων διασκευήν. Sed ὅπλα, quae etiam dicuntur ἀμυντήρια, sunt *arma*, h. e. instrumenta bellica, quibus vim a nobis defendimus. Vocantur etiam ἅρματα, vnde Latinorum *arma*. Sed βέλη sunt *tela*, hoc est, eiusmodi instrumenta, quibus alteri vim inferimus, eumque petimus.

v. 4. τί γὰρ — subaudi κοινὸν· plene est apud Tat. VI. pag. 387. τί ἐμοὶ καὶ Θερσάνδρῳ κοινόν. Quem locum excitat Fischer. ad h. l. cf. Raphel. ad Matth. VIII, 29.

v. 5. ποτήριον et ποτὴρ est *poculum*, verbum generis, cuius forma est κύπελλον. Odar. XVIII, 2.

κοῖλος est *cauus*, *concauus*. ποτήριον κοῖλον est *poculum concauum* et *sinuosum*. Infra Odar. XXXIX, 21. occurrunt κύπελλα κυρτὰ, quae eadem sunt. Nam κυρτὸς est etiam *curuus*. Omnino adhibetur κοῖλος de partibus rei concauis; v. c. κοίλη ναῦς, h. e. *sentina*, *carina*, quae deinde apud Homer. Iliad. I, 26. et innumeris locis synecdochice ponitur pro *tota naui*.

v. 6. βαθύνας. Ita Brunck e membranis reposuit, quam lectionem adsensu suo comprobat Heynius in *antiquar. Aufsätzen* P. II. pag. 133. cum vulgaris lectio esset βάθυνον. Sed βαθύνειν est *excauare*, *profundum facere*.

v. 7.

ποίει δ' ἐμοὶ κατ' αὐτὸ
μήτ' ἄςρα, μήθ' ἅμαξαν,
μὴ ςυγνὸν Ὠρίωνα.
τί Πλειάδων μέλει μοι,
τί δ' ἀςράσιν Βοώτεω;
ποίησον ἀμπέλους μοι,
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
καὶ Μαινάδας τρυγώσας·

ποίει

v. 7. κατ' αὐτὸ, fcilicet ποτήριον, *in illud.*

v. 8. ἄςρον eft *fidus*, ab ἀςὴρ, *ftella.*

ἄμαξα, etiam ἅμαξα, eft *currus*, *plauftrum*, deinde notat quoque feptemplex fidus in vrfa majori, quod nos vocamus *Himmelswagen.* cf. Cic. Tufc. I, 28. et Gellius noct. Attic. II, 21.

v. 9. ςυγνὸς eft *odiofus*, *inuifus*, *triftis*, *dirus*, a ςύγος odium, quod a ςυγεῖν, odiffe. Sed Orion hoc loco dicitur ςυγνὸς, quia nauigantibus putabatur Orionis et Plejadum occafus maxime periculofus, eo quod tum fere multae tempeftates folent exfiftere. Nam veteres procellas ac tempeftates, quae autumni tempore plerumque accidunt, fideribus tribuebant, Arcturo maxime, et arietibus, cf. Hefiod. Εργ. 612. Horat. Epod. X, 10. XV, 7. Virgil. Aen. IV, 52.

v. 10. Πλειάδες, a πλεῖν, nauigare, latine *Vergiliae*, funt ftellae feptem in dorfo Tauri.

v. 11. ἀςράσιν Βοώτεω, pro Βοώτης. Bootes autem, fiue Ἀρκτόφυλαξ, conftat ftellis quatuordecim, quae vero non omnes poffunt confpici, vid. quae fupra ad Odar. III, 3. annotauimus.

v. 13. κατ' αὐτῶν, fcilicet ἀμπέλων. Sic fcite emendauit Salmafius pro vulgari κατ' αὐτὸ, *in illud*, quod ex praecedente verfu 7. hic repetitum erat.

βότρυς, *vua*, *racemus*.

v. 14. Μαινάδες funt mulieres, Bacchi et Cybeles facerdotes, dictae a μαίνεσθαι,

quia

ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
καὶ χρυσέους πατοῦντας
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

ODARIVM XVIII.

ARGVMENTVM.

Eadem res, quae praecedenti odario subjecta est, recentiori poëtae ansam dedit hujus odarii pangendi.

Καλλίτεχνα, τόρευσον

ἔαρος

quia furore quodam concitatae vagabantur, cf. Catull, LXIV, 21 sqq. Commode hic finguntur decerpentes vuas, eo quod ministrae Baechi fuerunt. Hesych. Μαινάδες· αἱ Βάκχαι. cf. Degen *index ad Anacr*, sub hac voce.

τρυγᾷν, *vuas decerpere.*

v. 15. ληνὸς est *torcular.* Hesych. ληνὸς· ὅπου σταφυλὴ πατεῖται. Caeterum hi duo versiculi tantum in cod. Vatic. reperiuntur, in reliquis libris male desunt.

v. 16. χρυσέους, *aureos*, id est, *pulcros, formosos*, vti supra Odar. XIV, 6.

πατεῖν est *calcare.* πατοῦντες sunt *torculatores*, siue calcatores vuarum, qui et ληνοβάται vocantur.

v. 17. ὁμοῦ, *vna, simul.* καλῷ Λυαίῳ. vid. quae supra ad Odar. VI, 13. notauimus.

v. 18. Ἔρωτα. vid. supra ad Odar. I, 4.

Βάθυλλον. vid. quae diximus ad Odar. IX, 8. et XII, 10.

Legendus praeterea ad hoc odarium Schneiderus in *Anmerkungen über den Anacreon* pag. 114 sqq. et XXXV. sq.

ODARIVM XVIII.

v. 1. καλλίτεχνα. Sic legendum censeo cum Stephano, Salma-

ἔαρος κύπελλον ἡδύ·
τὰ τερπνὰ τὴν πρῶθ' ἡμῖν
ῥόδα φέρουσαν ὥρην.
τὸν ἄργυρον δ' ἁπλώσας
ποίει πότον μοι τερπνόν.
μὴ τῶν παρ' οἴνῳ τελετῶν

ξένον

Salmasio ad Solin. pag. 737. et Arnaldo in lect. Graec. pag. 152. non καλὴ τέχνη, vt abstractum pro concreto ponatur, velut Odar. LI, 2. μανεῖσα τέχνα, h. e. *diuinus quidam et egregius caelator*. Tum enim v. 5. non esse deberet ἁπλώσας, sed ἁπλώσασα, quod monuit Zeune *animadv. ad Anacr.* pag. 39.

τόρευσον, *caela*. vid. ad Odar. XVII, 1.

v. 2. ἔαρος κύπελλον, *poculum Veri sacrum*. Ἔαρ enim hoc loco numen est et praecipua Horarum, quam poëta v. 4. ῥόδα φέρουσαν Ὥρην vocat.

ἡδὺ, *suaue, pulcrum*: libenter enim bibebat vinum poëta.

v. 3. Sensus est: *caela Horam*, id est, *Verem ferentem rosam, primas illas delicias meas*. Nam τερπνὸς est *suauis, iucundus, carus*. vid. ad Odar. V, 8. Hesych. τερπνά· ἡδέα.

v. 4. ὥρα proprie est *tempus*. Hesych. ὥρα· καιρός. Deinde notat etiam *certum tempus* vel *anni*, vel *diei*, vel *aetatis*. Sic infra Odar. XXXIX, 10. ὥρα est *ver*. De varia huius vocis significatione vid. Zeune ad Viger. pag. 159. et in ind. ad Xenoph. Mem. Socr. cf. supra ad Odar. III, 1.

v. 5. τὸν ἄργυρον ἁπλώσας, *caelando explanans argentum*. ἁπλοῦν est *extendere*, siue *malleo ducere* atque *in laminam tenuare*. cf. Arnald. animadv. pag. 12. τὸν ἄργυρον ἁπλώσας ποίει positum est pro ἐν ἀργύρῳ ἡπλωμένῳ ποίει μοι, *caela mihi in superficiem argenti*. vid. Heyne *antiquar. Auffätze* P. II. pag. 134.

v. 6. πότος est *compotatio, conuiuium, eine Zechgesellschaft*.

v. 7. αἱ παρ' οἴνῳ τελεταὶ, *sacra Baccho conuiuia*. Nam

τελε-

ξένον τι μοὶ τορεύσῃς,
μὴ φευκτὸν ἱσόρημα·
μᾶλλον δὲ ποίει τὸν Διὸς
Εὔϊον ἡμῖν ἔκγονον,
μύστιν τε τῶν πόθων Κύπριν
ὑμεναίους συγκροτοῦσαν.
χάρασσ᾽ Ἔρωτας ἀνόπλους,

καὶ

τελεταὶ dicebantur sacra solemnia Horarum, Cereris et Bacchi.

v. 8. ξένον, proprie est *peregrinum*, 2) *inusitatum*, *nouum*, 3) *ineptum*, *odiosum*, vt hoc loco. cf. Aeschyl. Prometh. 696.

v. 9. φευκτὸν, *inuisum*, *odiosum*, *detestabile.* Hoc verbo explicatur illud ξένον v. 8.

ἱσόρημα est *quaeque res*, *quae euenit*, siue ipse illi interfueris siue traditam ab aliis cognoueris. Nam ἱσορεῖν proprie est *visere*, *cognoscere*, et vsurpatur de hominibus exteras terras peragrantibus, vt res visu dignas contemplentur et cognoscant.

v. 10. μᾶλλον, *potius*.

v. 11. Εὔϊος, *Euius*, Bacchi nomen, quasi *bene fibratus*, *neruosus*, ex εὖ *bene*, et ἶς *fibra*, *neruus*.

v. 12. μύστις proprie est *sacris initiata*, deinde *sacerdos*. Hesych. μύστις· μεμυημένη. μύστις τῶν πόθων, *sacerdos amoris*.

Κύπριν. vid. supra ad Odar. V, 9.

v. 13. Ὑμεναῖος, *Hymenaeus*, deus nuptialis et coniugalis amoris, ex Venere et Baccho natus. Ὑμεναῖοι sunt *choreae*, quae in nuptiis instituebantur.

συγκροτέω est *instruo*, *ordino*. Suid. συγκροτεῖ· συνιστᾷ, πρὸς ἁρμονίαν ἄγει, συνδεῖ. Sensus versiculorum inde a 10. ad 13. *Fac mihi potius Iouis prolem*, *Euium*, siue Bacchum, *et sacerdotem amoris*, Cyprin, *choreas ordinantem*.

v. 14. χαράσσειν, proprie est *scalpere*, hoc est *caelo incidere aeri*, *lapidi* etc. et idem est quod v. 1. τορεύειν.

Ἔρω-

καὶ Χάριτας γελώσας,
ὑπ᾽ ἄμπελον εὐπέταλον,
εὐβότρυον, κομῶσαν·
σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς·
ὁμοῦ δὲ Φοῖβος ἀθύροι.

Ἔρωτας ἀνόπλους, *Amores inermes.* vid. annotata ad Odar. I, 4. et 9. Sed h. l. plural. pro sing. *Cupido*, quoniam v. 15. Χάριτες speciatim nominantur.

v. 15. Χάριτας, deas laetitiae, quae sunt Aglaia, Thalia, et Euphrosyne. vid. ad Odar. V, 11.

γελώσας, *ridentes*, id est, *iocantes.* vid. supra ad Odar, VI, 3. Nam Gratiae finguntur esse semper hilares et laetae.

v. 16. ὑπὸ, cum accus. *sub*, vel *ad.*

ἄμπελος εὐπέταλος est *vitis vestita magnis et amplis foliis.* Namque πέταλον est *folium*, quatenus latum est et amplum. Fischer ad h. l.

v. 17. εὐβότρυος ἄμπελος, *vitis uuis plena.*

κομᾷν, a κόμη coma, est proprie *comam alere*, deinde *abundare*, *ornatum esse.* Ergo ἄμπελος κομῶσα est *vitis large foliis instructa.*

v. 18. συνάπτειν, *annectere*, *copulare*, *coniungere.*

κοῦροι εὐπρεπεῖς, sunt *pueri delicati et formosi.* Hesych. εὐπρέπεια· εὐμορφία. *Adde pueros delicatos.*

v. 19. ὁμοῦ, *prope*, *darneben.* Hesych. ὁμοῦ· ἐγγύς.

Φοῖβος, notissimum cognomen *Apollinis*, siue *Solis.*

ἀθύρειν hoc loco est *lyra canere.* De hoc verbo vid. quae supra diximus ad Odar. VIII, 6.

Grata sane maxime ac venusta imago Cupidinis inermis, nec metuendi ideo, cum Gratiis laetis sub vitem foliis plenam sese occultantis, cui subest sententia, sine Baccho Venerem frigere.

Caeterum per hoc totum fere odarium elegantiorem doctioremque rationem secutus sum textus Brunckiani.

ODA-

ODARIVM XIX.

εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

ARGVMENTVM.

Poëta caussas docet, quare bibendum sibi videatur.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
πίνει δὲ δένδρε᾽ αὐτήν.
πίνει θάλασσ᾽ ἀναύρους,
ὁ δὲ ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ᾽ ἥλιον σελήνη.
τί μοι μάχεσθ᾽, ἑταῖροι,
κἀὐτῷ θέλοντι πίνειν;

ODA-

ODARIVM XIX.

v. 1. μέλαινα, *nigra*, hoc est, *foecunda*.

v. 2. δένδρεον, *arbor*. Arbores terram bibere dicuntur, quatenus ex ea per radices hauriunt humores.

v. 3. ἀναύρους. Ita enim Heſkin ad Moſch. II, 31. emendauit pro vulgari δ᾽ αὔρας. Sed ἄναυρος proprie est *torrens*, id est, fluuius ex imbribus et pluuiis collectus et in valles ruens. vid. supra ad Odar. VII, 4.

v. 4. ὁ δὲ ἥλιος. Stoici censebant, solem ali et pasci oceani humoribus, lunamque solis radiis et stellarum. Inde deficientem solem credebant ab luna esse exhaustum. cf. Cic. *de nat. deor.* II, 15. Aristot. *Meteorolog. lib.* II. *cap.* 1. et 2. Ez. Spanheim ad Callim. pag. 231. et Schneider l. c. pag. 332. sq.

v. 5. Luna mutuatur lumen a sole.

v. 6. μάχεσθαί τινι hoc loco est *expostulare*, *conqueri*, *obiurgare*, vel etiam *prohibere*, *vetare*.

ἑταῖροι, *sodales*.

v. 7. κἀὐτῷ pro καὶ αὐτῷ, vti

ODARIVM XX.

εἰς κόρην.

ARGVMENTVM.

Ex duobus fragmentis pessime consarcinatis atque in vnum conflatis, altero inde a versu 5. desiderio sese teneri admodum, vtcumque propius fruendae amasiae, poëta testatur.

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔςη
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,

καὶ

vti supra Odar. XVII, 4. κἀμοὶ pro καὶ ἐμοί.

Praeterea monendum est, in hoc carmine verbum πίνειν positum esse pro καταπίνειν· quod contra Paui reprehensiones erit notandum. Sed καταπίνειν est *absorbere.*

Sensus huius venusti odarii est *cum in vniuersa rerum natura alterum ex altero alatur et pascatur; cur mihi non licitum erit, vt pascer vino?*

ODARIVM XX.

v. 1. ἡ Ταντάλου pro ἡ παῖς τοῦ Ταντάλου, *filia Tantali,* hoc est, Niobe, quae conuersa in saxum dicitur, quum septem filios et totidem filias amisisset. cf. Ouid. *Metam.* VI, 311, sqq. Homer. Iliad. XXIV, 602. sqq. Propert. 2. Eleg. XVI, v. 7. 8.

Nec tantum Niobe *bis sex ad busta superba*
Sollicito lacrimas depluit a Sipylo.

cf. Apollod. III, 5. 6. ibique Heyne.

ἔςη, eleganter, vt ἔπτη v. 3, pro ἐγένετο. Solent enim boni scriptores et Graeci et Latini, poëtae in primis, pro verbo *esse* vel *fieri* verbum ponere, quod notet adjunctum aliquod.

v. 2. Φρυγῶν. Nam mons Sipylus, in quo Niobe lapis facta stetit, sita erat in Magnesia, parte quondam Phrygiae. De monte Sipylo vid. Homer. *Iliad.* XXIV, 615. cf. Herm. Schlichthorst *Geographia Homeri*

καὶ παῖς ποτ᾽ ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος χελιδών.
ἐγὼ δ᾽ ἔσοπτρον εἴην·
ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με.
ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σε χρῶτα λούσω.
μύρον, γύναι, γενοίμην,

ὅπως

meri pag. 33. et Schneider l. c. pag. 312. sqq.

ὄχθαις. Differt proprie ὄχθη, quae est *ripa, littus*, ab ὄχθος, *mons, tumulus*. Sed nonnumquam permutantur, vti h. l. et Herodot. IV, 203. cf. Fischerus ad h. l. vid. quae supra diximus ad Odar. XIII, 5.

v. 3. παῖς — Πανδίονος, est *Progne* vel *Philomela*. vid. supra ad Odar. XII, 6.

ἔπτη. πτῆμι est *volo*.

Hi quatuor versiculi aperte sunt fragmentum odarii cuiusdam deperditi. Neque enim particulam ex odario XIII. auulsam, quod Degenio placet (vid. *Anacreons Lieder aus dem Griech. von Iohr. Friedr. Degen* pag. 105), existimo, cui aeque minus apta videtur.

v. 5. ἔσοπτρον. vid. supra ad Odar. XI, 3.

v. 7. χιτὼν, *tunica inferior*, hoc loco ponitur pro *superiori tunica*, quae dicebatur στολὴ, latine *instita*. vid. Aelian. *var. hist.* XII, 1.

v. 10. χρὼς, a χρόα color, proprie est *cutis*. Deinde *corpus*, vt h. l. Hesych. χρωτός· σώματος. Suidas: χρώς· σῶμα.

v. 11. μύρον proprie est *vnguentum e variis odoribus compositum*. Id quod patet ex Callim. hym. in Pall. vbi, quae v. 13. μῦρα sunt, v. 16. χρίσματα μικτὰ appellantur. Sed vnguentum simplex dicitur ἔλαιον. vid. supra ad Odar. IX, 3. Hic μύρον est *vnguentum* in genere.

γύναι,

ὅπως ἐγώ σ' ἀλείψω.
καὶ ταινίη δὲ μαςῶν,
καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
καὶ σάνδαλον γενοίμην,
μόνον ποσὶν πατεῖν με.

ODA-

γύναι, ὦ *mea*, eſt compellatio honeſta apud veteres. cf. Ioh. II, 4. De verbo γυνὴ vid. ſupra ad Odar. II, 8. et XI, 1.

v. 12. ἀλείφειν, *vngere*, *delibuere*.

v. 13. ταινία, *ſtrophium*, erat breuis faſcia, quae virginalem papillarum tumorem cohiberet, vt ait Nonius XIV, 8. *Buſengürtel*. Ita etiam Pollux *Onomaſt.* VII, 65. τὸ τῶν μαζῶν τῶν γυναικείων ζῶσμα ταινίαν ὠνόμαζον καὶ ταινίδιον. Etiam in hodiernis Graecis eiusmodi faſcia foeminae mammarum tumorem ſolent cohibere, quae ob longitudinem ſuam dicitur μακραμά. cf. Guy *litter. Reiſe nach Griechenl.* P. I. pag. 74.

μαςὸς, *mamma*, proprie *virorum*, vti μαζὸς *mulierum*. Sed permutantur hae voces ſaepenumero, vt h. l.

v. 14. μάργαρον, eſt *vnio*, ſed h. l. monile vnionibus ſiue margaritis ornatum. Solebant enim foeminae margaritas ex vncino geſtare dependentes aureis monilibus, quae dicebantur ὅρμοι, περιτραχήλια et περιτέραια, lat. *monilia*, *armillae*. cf. Plin. hiſt. nat. IX, 35.

v. 15. σάνδαλον erat calceamenti genus foeminarum. Heſych. σανδάλια· σάνδαλα, γυναικεῖα ὑποδήματα. Diligenter de ea re expoſuit Perizon. ad Aelian. var. hiſt. I, 18.

v. 16. μόνον, *ſaltem*, *certe*, *ad minimum*.

πατεῖν. Subaudi ὡς vel ὥςε, vt in Odar. XXIV, 2. Mallem cum viro quodam docto in Biblioth. philol. Vol. V. pag. 618. ſcribere: ὅπως μόνον πατῇς με.

Caeterum cum hoc Odario cf. Theocrit. Idyll. III. et Ouid.

ODARIVM XXI.

εἰς ἑαυτόν.

ARGVMENTVM.

Solis aestum sedari posse, sed quo tandem modo amoris aestus tollatur, poëtam non habere.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·
ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
προδοθεὶς ἀναστενάζω.

δότε

Ouid. Amor. II. eleg. 15, v. 9. ad fin.

ODARIVM XXI.

v. 1. ὦ γυναῖκες; *puellae.* vid. ad Odar. II, 8. XI, 1. XX, 11.

v. 2. Βρόμιος, a βρέμειν, fremere, resonare, frequens epitheton Bacchi. Hesych. Βρόμιος· ὁ Διόνυσος. Sed h. l. per antonomasiam est *vinum.*

ἀμυστὶ, *vno haustu*, nec respirante, nec labiis admotis, a μύειν, labia comprimere. Ἄμυστις est haustus continens ore pleno, nec intercluso, Thracum proprius, qui bibere solebant poculo non prorsus labiis admoto. Inde Horat. 1. od, XXXVI, 14. *amystis Threïcia* vocatur; ad quem locum vid. Iani. cf. Athen. dipnos. XI, 7. it. Tabulae Hercul. I, 14. et Guy *litter. Reise nach Griechenl.* Part. II. pag. 72. Hesych. ἄμυστιν· συνεχῆ πόσιν. vid. ibi Alberti. Suidas: ἀμυστὶ πιεῖν, λέγεται ἐπὶ τῶν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πιόντων. cf. infra Odar. XXXI, 2.

v. 3. καῦμα, a καίω, vro, est hic *aestus solis.* cf. Sophocl. Antig. 417.

v. 4. προδοθείς. Sic est in cod. Vatic. a secunda manu; primo librarius scripserat, πυρωθείς· quod metri ratio respuit. Et hanc lectionem recepit

δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου·
ςεφάνους δ', οἵους πυκάζω
τὰ μέτωπά μου, 'πικαίει.
τὸ δὲ καῦμα τῶν Ἐρώτων
κραδίῃ τίνι σκεπάζω;

ODA-

cepit Brunckius: parit enim sensum commodum, ita vt, προδοθεὶς ὑφ' ὑμῶν ἀναςενάζω ὑπὸ καύματος, sit, *desertus a vobis, prae caloris aestu aegre animam duco.* Nam προδίδωμι est *prodo*, h. e. desero, destituo, derelinquo, periculo expono.

ἀναςενάζειν est *aegre anhelare, vix spiritum ducere*, a ςενάζειν, ingemiscere, quod a ςένειν gemere.

v. 5. ἀνθέων ἐκείνου, scil. Βρομίου. Solebant enim veteres floribus vti in remedium ebrietatis, et in conuiuiis et compotationibus tempora iis cingere, et conclaue conspergere. Sensus est: *nectite mihi corollas Bacchi floribus, qualibus ego caput vincire soleo.*

v. 6. πυκάζω. vid. ad Odar. IV, 15. V, 16.

v. 7. τὰ μέτωπα, plur. pro sing. τὸ μέτωπον, *frons.*

ἐπικαίει sc. τὸ μέτωπον, *frons aestuat.*

v. 8. καῦμα τῶν Ἐρώτων, *aestus amoris.* Amor enim saepius igni comparatur. Sic Terent. Enuch. I, 2. 5. *Accede ad hunc* ignem, *iam* calesces plus satis.

Ἔρωτες sunt Venus, Cupido, Charites et Iocus. vid. supra ad Odar. I, 4. Hic plur. est pro sing. *Cupidinis.*

v. 9. κραδίῃ. Longepetraeus, iota deleto, κραδίη accipit in vocatiuo casu, vt sensus sit: *Sed quomodo restinguam, anime, aestum Amoris.* Quae emendatio, etiam a Brunckio probata, quamuis nil quidquam duri habeat; tamen vulgaris lectio κραδίῃ, pro ἐν κραδίῃ, sensum efficit bonum, nimirum hunc: *Sed aestum Cupidinis in animo excitatum, quo tandem remedio sedabo.*

σκεπάζω est *tego, contineo.* Apte Fischerus vertit: *Aestum*

amo-

ODARIVM XXII.

εἰς Βάθυλλον.

ARGVMENTVM.

Docta descriptio amoeni loci, ad gratam requiem tenerum amantium cor inuitantis.

Παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε,
κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον·

ἁπα-

amoris continere corde qui possim, ne perat caput.

Recte denique Brunckius iudicat, hoc odarium mutilum esse.

ODARIVM XXII.

v. 1. παρὰ τὴν σκιήν. Praepositio παρὰ, si propinquitatem denotat rei inanimatae, iungitur cum accusatiuo, vt h. l.; si rei animatae, cum datiuo casu. Sic enim Thom. Magister: παρὰ, ὅτε πλησιότητα δηλοῖ, ἐπὶ μὲν ἐμψύχου δοτικῇ συντάσσεται· οἷον παρὰ τῷ βασιλεῖ κάθηται· ἐπὶ δὲ ἀψύχου, αἰτιατικῇ· παρὰ τὴν θάλασσαν. Sed haec regula non semper seruatur, vti ad v. 5. ostendemus.

Βάθυλλε. vid. supra ad Odar. IX, 8.

v. 2. καλὸν τὸ δένδρον, subaudi ἐστί. καλὸν δένδρον est *arbor patula et umbrosa*. Virgil. Eclog. I, 1.

Tityre, tu patulae recubans
sub tegmine fagi.

id. Eclog. V, 3.

Cur non, Mopse (boni quoniam conuenimus ambo,
Tu calamos inflare leues, ego dicere versus)
Hic corylis mixtas inter consedimus *vlmos?*

Sensus est: *Hic, Bathylle, in vmbra conside: praeclara arbor est.* Siue, *praeclaram arborem!* Meliorem sensum haec vulgaris lectio efficit, quam quae, ex Salmasii coniectura, a Brunckio recepta est: παρὰ τὴν σκιὰν Βαθύλλου καθίσω καλὸν τὸ δένδρον· h. e. *ad vmbram Bathylli statuam arborem.*

F v. 3.

ἁπαλὰς δ' ἔσεισε χαίτας
μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει

πηγὴ

v. 3. ἁπαλὸς, est *tener.*

χαίτη. vid. supra ad Odar. III, 21. Hic, vt Latinorum *coma*, dicitur de arborum foliis et frondibus. cf. Harlesf. in notis ad anthol. gr. poët. pag. 17. sq.

v. 4. μαλακὸς est *mollis.* Sed ponitur subinde pro ἁπαλὸς, vt h. l. et Odar. XXIII, 15. cf. Sophocl. Antig. 783. ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις, *qui* (scil. Cupido) *teneris in genis puellae excubas.*

κλαδίσκος et κλάδος est *ramus*, proprie tener et flexilis.

v. 5. παρὰ δ' αὐτῷ. Brunckius emendat παρὰ δ' αὐτὸν, quia hic ad rem inanimatam referatur. cf. supra ad v. 1. Neque tamen est necesse. Nam discrimen istud grammaticorum ab optimo quoque scriptore nonnumquam negligitur. Sic παρὰ de re animata jungit cum accusatiuo casu Homerus Iliad. I, 463. νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσὶν, h. e. *iuuenes propter eum sedebant, veru tenentes manibus.*

ἐρεθίζει. Quamquam hoc verbum fere in malam partem vsurpatur, tamen etiam subinde sensu bono inuenitur pro *allicere, inuitare, prouocare*, vti h. l. it. Sophocl. Antig. 965. εὔϊόν τε πῦρ φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας, (quo in loco verbum ἐρεθίζειν sinistre per *lacessere, sollicitare* interpretatus est in indice is, qui nuper Sophoclis Antigonen separatim edidit Gottingae, hoc titulo: Sophoclis Antigone ex recensione Brunckii cum eiusdem et Camerarii notis selectis. Curauit in vsum scholarum et indice graeco-latino instruxit A. C. M. Gottingae 1788. 8vo.) cf. Theocrit. Idyll. V, 110. Homer. Iliad. XXIV, 560. Odyss. XIX, 517. Hoc loco ἐρεθίζειν verti potest *garrire, susurro oblectare.* vid. Casaub. ad Athen. VIII, 4. et Schneider *Anmerkungen* pag. 124. sqq.

v. 6.

πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
καταγώγιον τοιοῦτο;

v. 6. πηγὴ, *fons*, proprie, vt h. l., de ortu fluuiorum, deinde etiam de primordiis aliarum rerum dicitur. cf. Triller ad Thom. Mag.

πηγὴ ῥέουσα explicat vim verbi ἐρεθίζειν· *nos inuitat fons alliciendo ipsa sua suauitate ac lenitate.*

πειθὼ, lat. *Suada*, est proprie dea eloquentiae et persuasionis. Sed hoc loco docte et eleganter aqua fontis dicitur πειθὼ, quo vim ei poëta tribuit persuadendi et cohortandi, vt accedas et maneas. cf. Odar. XXVIII, 24.

v. 8. καταγώγιον, *diuersorium.* cf. Aelian. var. hist. III, 1. vbi etiam eleganter hoc verbum de loco dicitur, quem arbor vmbrosa capit et fons garrulus.

Quod vero poëta neque in hac descriptione amoenitatis loci ad demulcendas amantium animos compositi, neque in caeteris mentionem faciat Zephyri, a recentioribus poëtis in eiusmodi caussis tam frequenter celebrati, altius in caussas inquirit Wahlius, (vid. *Lieder der Liebe von Sappho und Anacreon, aus d. Griech. durch Sam. Fr. Günther Wahl.* Erfurt 1783. 8vo. pag. 271. sq.) et recte quidem, Zephyrum, ait, in oris Ioniae non ea lenitate ac dulcedine flare, neque eamdem recreandi vim ac demulcendi habere, quam in regionibus occidentis constat fauonium habere; siquidem ibi impetuosus et acer de montibus Threïciis veniat. Praeterea de amore Zephyri et Florae fabula inuenta est a poëtis sequioris aetatis, qui in regionibus occidentis degebant. Inde eius rei neque Homero neque Anacreonti vlla esse notitia poterat. cf. *Wood über das Originalgenie des Homer*, pag. 89. sqq.

Caeterum de hoc Odario vid. Ramler in *Einleit. in die schönen Wissensch. nach dem franz. des Herrn Batteux*, P. III. pag. 43.

ODARIVM XXIII.

εἰς τὸν πλοῦτον.

ARGVMENTVM.

Cum mors certa impendeat, nullis, neque auri neque argenti, muneribus corrumpenda, Baccho se et Veneri poëta vacaturum statuit.

Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ
τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς.
ἐκαρτέρουν φυλάττων,
ἵν', ἂν Θάνατος ἐπέλθῃ,

λάβῃ

ODARIVM XXIII.

v. 1. πλοῦτος hoc loco est *copia, abundantia*. Hebraismus passim etiam in graecis scriptoribus obuius. cf. Rom. XI, 33. et Ephes. I, 7. πλοῦτος χρυσοῦ ergo est *copia auri, permagnae diuitiae, multae opes*.

v. 2. τὸ ζῆν pro ἡ ζωὴ, vt v. 7.

παράγειν proprie est *adducere*, sed hoc loco *adferre, dare, comparare*.

v. 3. καρτερεῖν, *forti animo esse*, deinde *ferre, tolerare*, vt h. l. Hoc verbum aliis verbis iunctum vim accipit aduerbii constantiam et perseuerantiam indicantis, ita vt ἐκαρτέρουν φυλάττων sit, *diligenter, perseueranter custodirem, seruarem*. vid. Io. Ge. Trendelenburg *Anfangsgründe der griech. Sprache* pag. 195. edit. 2.

φυλάττων, subaudi χρυσὸν siue χρήματα.

v. 4. Θάνατος. Ita eleganter emendauit de Medenbach am. litt. pag. 49. cum in omnibus libris esset θανεῖν sine articulo, quod potest irrepsisse e versu 10.

ἐπέρχεσθαι est *superuenire*, hoc est praeter opinionem aduenire. Sic supra ἐπιϛαθεὶς Odar. III, 6. cf. Schneider l. c. pag. 196.

λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
εἰ δ' οὔ τι που πρίασθαι
τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
τί καὶ μάτην στενάζω;
τί καὶ γόους προπέμπω;
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν
ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
ἁπαλαῖσιν ἔν τε κοίταις
τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

ODA-

v. 5. παρέρχεσθαι, *transire, praeterire, recedere.*

v. 6. οὔ τι που, neutiquam. πρίασθαι, redimere.

v. 7. τὸ ζῆν pro ζωὴ *vita.* ἔνεστι, *licet, penes me est.* Hesych. ἔνεστιν· ἔξεστιν.

v. 8. μάτην, *frustra, temere.*

v. 9. γόος, *luctus.* Hesych. γόον· θρηνόν. γόους προπέμπειν, lamenta mittere, est *lamentari, lamentis vacare.* cf. Homer. Odyss. I, 242. qui etiam στεναγμοὺς et γόους conjunxit.

v. 10. πέπρωται, *fato decretum est*, per syncopen pro πεπεράτωται a περατόομαι, *fatis destinor.* Hesych. πεπρωμένον· μεμωραμένον (μεμοιραμένον). cf. Horat. 2. od. XIII. init.

v. 11. *Quo mihi diuitiae?*

v. 14. φίλοι sunt hic pueri et puellae.

v. 15. ἁπαλαῖσιν pro μαλακαῖσιν. vid. supra ad Odar. XXII, 3 et 4. Sed κοίται μαλακαὶ sunt μυρσίναι τέρειναι et λωτίναι ποίαι Odar. IV, 1. et 2. vbi vid. quae notauimus. Sed κοίτη est cubile, *lectus.*

v. 16. τελεῖν τὴν Ἀφροδίτην et infra hymn. in Apoll. v. 23. τελεῖν Κυθήρην est *vacare*

ODARIVM XXIV.

εἰς ἑαυτόν.

ARGVMENTVM.

Vitae ſumma breuis et incerta iubet, vt liberi curis genio indulgeamus.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην
βιότου τρίβον ὁδεύειν,
χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον,
ὃν δ' ἔχω δραμεῖν οὐκ οἶδα,
μέθετέ με, φροντίδες·

μηδέν

eare Veneri. cf. Spanheim ad Callim. hymn. in Apoll. 14.

τὰν Ἀφροδίταν dorice pro τὴν Ἀφροδίτην· et facete quidem, vt Baxterus monet; ridet enim Dores vt ſubruſticos et harum ſuauitatum imperitos.

ODARIVM XXIV.

v. 1. ἐπειδὴ, *quoniam*, *ſiquidem*, *propterea quod.*

βροτὸς, *mortalis*, h. e. *homo.* cf. Odar. XLIX, 5. Heſych. βροτός· φθαρτὸς, ἢ γηγενὴς ἄνθρωπος.

v. 2. βίοτος, *vita.* vid. ſupra ad Odar. IV, 8.

ὁδεύειν, ſubaudi ὥστε vel ὡς, *vt.* cf. ſupra Odar. XX, 16. ὁδεύειν eſt *migrare.* Heſych. ὁδεύει· ἀπέρχεται.

τρίβος eſt *via*, *ſemita.* βιότου τρίβον ὁδεύειν, *viam vitae ire*, docte pro *viuere.*

v. 3. *quod exactum ſit, tempus ſcio*, id eſt, *ſcio*, *quam diu vixerim.* Excidit hic poëta ex metaphora de via ac ſemita deſumta, ſed mox reuertit ad eamdem ſequenti verſu.

v. 4. *quam*, ſcil. viam, *adhuc decurrendam habeam, neſcio*, hoc eſt, *neſcio, quamdiu in vita futurus ſim.*

v. 5. μέθετέ με, *miſſum me facite*, hoc eſt, *valete.* Heſych. μέθετε· ἐάσατέ με.

φρον-

μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔςω.
πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέρμα,
παίξω, γελάσω, χορεύσω
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

φροντὶς est, vti μέριμνα Odar. XXV, 2. πόνος et μόχθος ibid. 3. item κῆδος, *cura edax*, *anxia*, *sollicita*.

v. 6. μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔςω, subaudi κοινὸν, *quid vos ad me?* vid. supra ad Odar. XVII, 4.

v. 7. φθανεῖν, est *anteuertere*, *praeuenire*, *opprimere*.

τέρμα, subaudi τοῦ βίου vel τοῦ θανάτου. Plenius est τέρμα τοῦ βίου Sophocl. in *Oedip.* 1529. Aelian. *var. hist.* I, 14. et τέρμα τοῦ θανάτου. Homer. *Iliad.* V. 553. IX, 411. 417. XVI, 502. Dicitur etiam τέλος μοίρης, Theocrit. *Idyll.* I, 93. itemque κῆρ, μοίρη, πότμος θανάτου Homer. *Odyss.* II, 100. *Iliad.* XVI, 687. Sed τέρμα proprie est *terminus*, quo agri diuiduntur, *Markstein*; deinde cuiusque rei extremum, vt h. l. *extremum vitae*, id est, *mors*. Hinc τέρμιος ἡμέρα apud Sophocl. in *Antig.* 1331. *dies emortualis*. Hesych. τέρμα· σημεῖον, τέλος ζωῆς.

v. 8. παίζειν est *ludere more puerorum* proprie; deinde omnino *ludere*, *se oblectare*. cf. Theophr. *char.* XXVII, Pollux *Onom.* V, 45. vide supra ad Odar. XI, 10.

γελᾷν, *ridere*, sed hoc loco *iocari*. vid. quae supra ad Odar. V, 5. VI, 3. XVIII, 15. notauimus.

χορεύειν, *choros ducere*, *saltare*.

v. 9. τοῦ καλοῦ Λυαίου. vid. ad Odar. VI, 13.

Caeterum cum hoc Odario comparetur Bion. *Idyll.* V.

ODA-

ODARIVM XXV.

εἰς ἑαυτόν.

ARGVMENTVM.

Vino pelluntur curae.

Ὅταν πίω τὸν οἶνον,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
τί μοι πόνων, τί γόων μοι,
τί μοι μέλει μεριμνῶν;
θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω,
τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;

πίω-

ODARIVM XXV.

v. 1. πίω. ita Barnes. recte pro πίνω substituit. ὅταν enim eleganter iungitur aoristis. cf. infra Odar. XXVII, 3. L, 10. LII, 11.

v. 2. εὕδουσιν, *dormiunt*, i. e. *quiescunt*, *cessant*, *non amplius vexant et vrgent.*

μέριμναι sunt *sollicitudines*, *curae anxiae* atque *edaces*. vid. ad Odar. XXIV, 5.

v. 3. πόνος *de labore dicitur, qui corpus adficit et lassum facit.* πόνοι sunt *adflictiones animi* et *dolores*. γόος *lamentum*. cf. Odar. XXIII, 9.

v. 5. Degen emendationem hominis doctissimi in epheme-ridd. litter. Lips. d. a. 1781. n. 81. recepit: κἂν μοι μέλῃ, θανεῖν δεῖ· eo quod versu praecedenti maxime commendetur. Sed ea sequenti versu minus commendari videtur. Satius itaque duco cum Pauo, versus a 3. vsque ad 6. a librario esse transpositos et ita locandos:

τί μοι πόνων, τί γόων μοι,
τί μοι μέλει μεριμνῶν;
τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω.

v. 6. πλανᾷν, proprie est *a recta via abducere*, h. e. erra-

πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου.
σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

ODARIVM XXVI.

εἰς ἑαυτόν.

ARGVMENTVM.

Vino curis soluti beamur.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ
εὕδουσιν αἱ μέριμναι·

δοκῶν

re facere. πλανᾶσθαι pati se a via abduci, h. e. *vagari.* vid. supra ad Odar. III. 13. Sed πλανᾶσθαι τὸν βίον est *vitam curis, negotiis, laboribus consumere,* vid. Zeune anim. p. 58.

v. 7. Poëta iam sodales adloquitur.

v. 8. τοῦ καλοῦ Λυαίου. vid. ad Odar. VI, 13.

v. 9. σὺν τῷ δὲ πίνειν, *bibendo autem.*

v. 10. εὕδουσιν. vid. ad v. 2.

Totius huius odarii argumentum breuissime hoc disticho comprehendit Ouid. *de arte am.* I. 237. sq.

Vina parant animos, faciuntque caloribus aptos:
Cura fugit multo diluiturque vino.

ODARIVM XXVI.

v. 1. ὁ Βάκχος hic est *vinum.* vid ad Odar. XIII, 9. Ergo ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ est, *quando vinum bibo.*

v. 2. εὕδουσιν. vid. ad Odar. XXV, 2.

v. 3.

δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου
θέλω καλῶς ἀείδειν·
κισσοςεφὴς δὲ κεῖμαι,
πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
ὅπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
φέρ' ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ·
μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

ODA-

v. 3. Sensus est: *videor mihi praedites esse.* Nam τὰ Κροίσου, hoc est τὰ χρήματα Κροίσου, *opes et diuitiae Croesi*, Lydorum regis opulentissimi, sunt *maximae et insignes diuitiae*,

v. 4. θέλω καλῶς ἀείδειν, volo pulcre, dulce canere, hoc est, *delector hymnis suauibus*,

v. 5. κισσοςεφὴς, a κισσὸς hedera et ςέφειν cingere, est *hedera cinctus tempora*, *hedera coronatus*. Nam *hedera* fuit Baccho sacra. vid. supra ad Odar. VI, 5.

κεῖμαι, *stratus iaceo*, apte de potatore dicitur.

v. 6. πατεῖν θυμῷ, animo calcare, id est, *spernere, contemnere*. Sic πατεῖσθαι Odar. XLVI, 6. simpliciter est *sperni, flocci fieri*. Suid. πατήσας· καταφρονήσας.

v. 7. Quamquam ὁπλίζειν non solum de armis, sed de omni apparatu dicitur, v. c. Homer. *Odyss.* IV, 429. 574. tamen contextus non patitur, poetam hic puerum ministrantem alloqui, vt poculo se et cyatho instruat; potiusque planum est, poëtam se ad amicum conuertere, vt sensus sit: *Tu arma capessas et militiam colas*, vt diuitiis potiare; *ego*, qui haec omnia nihil facio, *bibam*. cf. Zeune animadv. pag. 58. sq.

πίνω praes. pro fut.

v. 8. κύπελλον, vid. ad Odar. XVIII, 2.

v. 9. μεθύειν est *large bibere, bibere ad hilaritatem*, vid. ad Odar. VI, 3.

κεῖ-

ODARIVM XXVII.

εἰς Διόνυσον.

ARGVMENTVM.

Gestientis laetitiae fons vberrimus vinum.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος
ὁ λυσίφρων, ὁ Λυαῖος,
ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
εἰσέλθῃ μεθυδότας,
διδάσκει με χορεύειν.
ἔχω δὲ καί τι τερπνὸν

ὁ

κεῖσθαι. vid. ad v. 5. Elegans ἀστεϊσμός· κεῖσθαι μεθύοντα et κεῖσθαι θανόντα. Nam et mortuorum verbum proprium est κεῖσθαι. Sic Bion Idyll. I, 7. κεῖται καλὸς Ἄδωνις, et Tyrtaeus I, 22. vbi vid. Harleſ. in anthol. gr. poet. pag. 44.

ODARIVM XXVII.

v. 1. παῖς, *filius*, cf. Odar. XX, 3.

ὁ Βάκχος hoc loco *vinum*, vt Odar. XXVI, 1. vid. ad Odar. VIII, 3.

v. 2. λυσίφρων, a λύειν soluere et φρὴν, qui mentem relaxat, *laetitiae dator*, exquisitum Bacchi epitheton, lat. *Liber Pater*. Cui contrarium est ἐχέφρων, qui mentem, qui Cupidines freno continet et coërcet, h. e. *castus*.

ὁ Λυαῖος, cognomen Bacchi, vid. ad Odar. VI, 13.

v. 3. Senſus eſt: *Quum vinum, quod large bibi, caput petit.*

v. 4. μεθυδότας dorice pro μεθυδότης, *vini dator*, vel *ebrietatis auctor*, a μέθυ *vinum*, eſt epitheton Bacchi. Tibull. II, 3 — 35. iucundae *conſitor vuae.*

v. 5. cf. ſupra ad Odar. XIII, 12.

v. 6. καὶ vim augendi habet.

ὁ τᾶς μέθας ἐραςάς·
μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς
τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

ODARIVM XXVIII.

εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἑταίραν *).

ARGVMENTVM.

Pictorem poëta docet, quomodo pingi cupiat formosam amasiam.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριςε,

γράφε,

bet. ἔχω δὲ καί τι τερπνὸν, *atque adeo intus in animo iucundi quid*, quo perfundar, *percipio*, hoc est, *dici non potest, quantopere oblecter, quanta me perfusum voluptate sentiam.*

v. 7. ὁ τᾶς μέθας ἐραςὰς dorice pro ὁ τῆς μέθης ἐραςής. Sed μέθη est *ebrietas*, hilaritas ex vino. vid. supra ad Odar. VI, 3. ἐραςὴς, *amator*, ab ἐρᾶν. *Qui libenter bibit vinum*, hoc est, *ego.*

v. 8. μετὰ *cum*, vel *inter.* κρότος, h. l. *saltatio.* cf. Arnald. animaduerss. pag. 20. sqq.

v. 9. τέρπειν, *delectare, oblectare, demulcere.*

κ' Ἀφροδίτα pro καὶ Ἀφροδίτα, et hoc dorice pro Ἀφροδίτης, hoc est *Venus.*

ODARIVM XXVIII.

*) Argumento conuenientius hoc odarium inscripsit Barnesius: πρὸς τὸν ζωγράφον, περὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐρωμένης.

v. 1. ζωγράφος est *pictor.* De hoc vocabulo vid. Valckenaer

γράφε, ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κάρανε τέχνης,
ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω,
γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·

ὁ δὲ

naer ad Theocriti Adoniaz. pag. 374.

v. 2. γράφειν proprie, vt hoc loco, est *pingere*. Inde γραμμὴ *linea*, et γραμμὴν ἑλκύσαι, est *lineam ducere* et περιγράφειν *delineare*, hoc est, lineis extrema figurae includere. it. γράμματα, *picturae*, Theocrit. *Idyll.* XV, 81. vid. Harles. ind. ad Anthol. gr. poët.

v. 3. Ῥοδίης κάρανε τέχνης. Perperam in membranis erat: ῥοδέης κοίρανε τέχνης. Sed cum ῥοδέη τέχνη *rosea pictura* inepte dicatur, scite Henr. Stephanus emendat Ῥοδίης, *Rhodiae artis*. Nam summi tum Rhodi artifices floruerunt. Et pro κοίρανε, quod metro repugnat, Brunckius reponit aptius κάρανε. Est autem κάρανος a κάρα, caput, et notat *principem*, *magistrum*, quod etiam κοίρανος designat.

τέχνη est hic *ars pictoria*. Rhodios autem picturae peritissimos fuisse ostendit Plin. *hist. nat.* VII, 38. XXXV, 10. cf. Pindar. Olymp. VII, 97. vid. Schumacher comment. II. de Rhodo litterata. (Senae 1760.) pag. 13. sqq.

v. 4. ἀπεοῦσαν, *absentem*: vt scilicet absentiam puellae viua eius imagine compensem. εἰπεῖν, hoc loco est *describere*. ὡς ἂν εἴπω, *vti describam*.

v. 5. ἑταίρη proprie, vt hic, *amica*, *amasia*; deinde etiam *meretrix*, *prostibulum*. Hinc ἑταιρεῖν et ἑταιρίζειν, *se prostituere*. Aelian. *var. hist.* IV, 1. cf. Heusinger ad Plutarch. de educat. liber. pag. 52. vid. supra ad Odar. IV, 15.

v. 6. τὸ πρῶτον pro κατὰ τὸ πρῶτον, *primum*.

v. 7. ἁπαλὰς, *teneres*, pro μαλακὰς, *molles*. vid. supra ad Odar. XXII, 3. et 4.

μελαί-

ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
γράφε δὲ ἐξ ὅλης παρειῆς
ὑπὸ πορφύραισι χαίταις
ἐλε-

μελαίνας. Capilli nigri in praecipua venuſtatis muliebris parte putabantur apud veteres. cf. Franc. Iunius de pictura veterum lib. III. cap. 9. §. 6. Sed μέλαν non *plane nigrum*, ſed *nigricans* hoc loco notat.

v. 8. ὁ κηρὸς eſt *cera*. Nam veteres tabulae fiebant ex cera, quae cum coloribus inurebatur; quae pingendi ratio dicebatur encauſtica. cf. Plin. *hiſt. nat.* XXXV, 11. it. Sulzer *Theorie der ſchönen Künſte*, artic. *Enkauſtiſch*.

ἂν pro ἐάν. Senſus eſt: *ſi per ceram fieri poterit.* Sic etiam Odar. XLIX, 7.

v. 9. μύρου. vid. ſupra ad Odar. IX, 3.

πνεούσας, *ſpirantes*, *olentes*. cf. Odar. IX, 5.

Quum nec molles capilli nec vnguentum ſpirantes fingi in cera poſſint, quare tamen illud ab artifice poëta petierit, cauſſas adfert Leſſingius in *Laokoon* pag. 219.

v. 10. ἐξ ὅλης παρειῆς. Praepoſitio ἐξ hic ponitur pro ἐν· de quo ſenſu huius particulae vid. Erneſti ad Homer. Iliad. XIX, 375. Et ſenſus eſt: *In ea parte, qua gena integra eſt expicta.* Nam ὅλη παρειὰ hoc loco eſt *gena integra planeque expicta*, non *plena et vber*, quamque nulla macies obſideat. Iuſſit enim poëta imaginem obliquam pingi (en profil), non anticam (en face). cf. Zeune animadu. ad Anacr. pag. 61.

v. 11. πορφυροῦς, a πορφύρα purpura, h. e. conchae marinae ſpecies, *purpureus*, de colore in ſuo quoque genere eximio et pulcro et ſplendente dicitur. Sic Bion *Idyll.* VIII, 19. ἄνθος χιονέαις πόρφυρε παρειαῖς, *flos niueus ſplendeſcebat genis.* Ita etiam Virg. *Ecl.* IX, 40. *ver purpureum* et apud Ouid. *nix purpurea* dicitur. In ſpecie colorem *nigricantem* denotat quoniam purpureus color habet aliquid fuſci et ſubnigri.

ἐλεφάντινον μέτωπον.
τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
διάκοπτε, μήτε μίσγε·
ἐχέτω δ᾽, ὅπως ἐκείνη,
τὸ λεληθότως σύνοφρυν
βλε-

nigri. Hinc altum mare Homer. *Iliad.* I, 482. κῦμα πορφύρεον, et Virgil. *Georg.* IV, 373. *mare purpureum* appellatur. Etiam mors Homer. *Iliad.* V, 83. πορφύρεος θάνατος vocatur. cf. Harlef. ad *Anthol. gr. poët.* pag. 20. fq.

χαίτη eſt *coma.* vid. ad Odar. III, 21. πορφυραῖ χαῖται ſunt *comae nigrae*, quae v. 7. μέλαιναι dicuntur.

v. 12. ἐλεφάντινος *eburneus* ab ἐλέφας *elephantus*, deinde *ebur.* Eſt etiam *ſplendidus*, vt h. l. et Odar. XXIX, 29. ἐλεφάντινος τράχηλος, omninoque *pulcher.* Heſych. ἐλεφάντινα· λευκά. Sic etiam apud Ouid. *Heroid.* XX, 57. *ceruix eburnea* occurrit, et Amor. III, 7. *brachia eburnea.*

v. 13. μεσόφρυον eſt *ſpatium ſuperciliis interiectum.* Nam ὀφρὺς eſt *ſupercilium*, et μέσοφρυς eſt is, *qui ſupercilia ſeiuncta habet*, vti σύνοφρυς v. 16. *cui ſupercilia cohaerent*, id quod in parte pulcritudinis ponitur. Pollux II, 49. μεσόφρυον δέ, τῶν ὀφρύων τὸ μέσον, ὃ καὶ μετώπιον ὠνόμαζον.

v. 14. διακόπτειν, *diſcindere, diſcerpere*, μίσγειν *miſcere.* Senſus eſt: *ſupercilia nec nimium diſtent inuicem, nec plane coëant.* Quod duobus verſibus proxime ſequentibus explicatur. cf. Leſſing *Laokoon* pag. 202.

v. 15. ἐχέτω, h. e. *referat, exprimat, exhibeat.* Referri enim debet ad κηρὸς v. 8.

ὅπως ἐκείνη, ſcil. ἑταίρη, ſubaudi ἔχει vel ἐστί.

v. 16. λεληθότως, aduerbium vim habet adiectiui, ita vt ἐχέτω βλεφάρων ἴτυν τὸ λεληθότως (nam ſic articulum aduerbio annectendum cenſeo cum Stephano) σύνοφρυν idem ſit, atque ἐχέτω τὰς ὀφρῦς λεληθότως συγκεχυμένας.

σύνοφρυς, *ſupercilia coniuncta*

βλεφάρων ἴτυν κελαίνην.
τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
ἅμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης,
ἅμα δ' ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.

γράφε

ſta habens; vnde συνοφρυῶσθαι, *ſupercilia contrahere.*

v. 17. ἴτυς eſt *ora extrema* cuiusque rei circumferentiam habentis, cui radii inſeruntur; proprie ora clypeorum, rotarum, nauium et ſimilium. cf. Heſiod. Ἀσπ. 314. Heſych. ἴτυς· ἡ ἐσχάτη ἄψις, ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος καὶ τοῦ τρόχου, καὶ παντὸς περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος. Sed βλέφαρον eſt *palpebra.* βλεφάρων ἴτυς ergo eſt elegans circumlocutio *ſuperciliorum.* Nam *palpebrae* ſunt quidam quaſi *clypei* oculorum, et palpebrarum orae ſunt *ſupercilia.*

κέλαινος eſt *niger.* Heſych. κελαίνη· μέλαινα.

v. 18. βλέμμα, *adſpectus,* hic vero *oculus.*

νῦν refertur ad τὸ πρῶτον v. 6. *nunc deinceps.*

ἀληθῶς, *accurate*, vt ne in minima quidem parte a praeſcripto recedas; vt ad vnguem exemplum exprimas ac referas.

v. 19. ἀπὸ τοῦ πυρὸς, *ardentes*, *argutos*, *radiantes oculos.*

v. 20. γλαυκὸς, *caeſius*, *caeruleus*, color ſubuiridis, albo mixtus, cuiusmodi oculi Mineruae tribuebant veteres. Hinc apud Homer. *Iliad.* I, 206. et ſaepius γλαυκῶπις Ἀθήνη vocatur; vbi Pſeudodidymus: γλαυκῶπις· ἡ γλαυκόφθαλμος· ἢ γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὦπας ἔχουσα. cf. Theocrit. *Idyll.* X, 25. Deinde etiam γλαυκὸς eſt *terribilis*, vt hoc loco. Heſych. γλαυκή· ἰσχυρὰ, φοβερὰ, λευκή.

v. 21. ὑγρὸς proprie eſt *humidus*, deinde *lubricus*, *mollis*, *flexibilis.* ὑγρὸν βλέμμα eſt ergo idem, quod apud Alciphron. I. ep. 28. τακερὸν βλέμμα, apud Iuuenalem *tremens*, apud Perſium *patrans* ocu-

γράφε ῥῖνα καὶ παρειὰς,
ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
προκαλούμενον φίλημα.
τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου

περὶ

oculus dicitur. Oculus lasciuus et mobilis et natans et quadam quasi voluptate suffusus, et limus et venereus, vt ait Quinctil. XI, 3. cf. Lamb. Bos animadu. ad scriptt. gr. pag. 46. sq. et Winckelmann *Geschichte der Kunst* pag. 301. Sensus est: *Oculi sint partim graues quasique terribiles, partim lasciue mobiles et amabiles; liebreizend und schmachtend.*

v. 22. et 23. *Pinge nasum et genas candidas roseo colore suffusas.* Nam μίξας refertur ad παρειάς. cf. Bion I, 27. Properr. II. el. 2. 19. vid. Harles. ad Anthol. gr. poët. pag. 24. Caeterum de grata coloris albi et rubri mixtura, in parte venustatis praecipua habita, vberius exposuit Doruillius ad Charit. pag. 161.

v. 24. χεῖλος, *labium.*

οἷα adiectiuum in neutro pluralis pro aduerbio οἷον, *instar*, vti supra Odar. IV, 7. 13. vbi vid. quae annotauimus. Sic Odar. V, 5. ἁβρὰ pro ἁβρῶς et v. 12. μάταια pro ματαίως.

Πειθοῦς. vid. quae ad Odar. XXII, 6. diximus. Quidquid enim vim alliciendi habet, ei tribuitur Πειθώ. In primis Suadela fingebatur nuptiis praeesse et Gratias comitari. Sensus est: *labia sint ridentia et ita suauia, vt ad oscula inuitent.* cf. Faber ad h. l. et Klotzii *lectt. Venus.* pag. 187.

v. 25. προκαλέομαι h. l. *pellicio, inuito.*

φίλημα, vid. supra ad Odar. VIII, 11.

v. 26. τρυφερὸς, a τρύπτειν frangere, est *tener, mollis.* Hesych. τρυφερός· νεός, ἁπαλός.

γένειον et γένυς *mentum*; et τρυφερὸν γένειον, *mentum delicatum.* ἔσω γενείου, *intra mentum*, est vel sigillum amoris digito mento impressum, vel, quod Zeunio l. c. pag. 64. placet, inferior pars menti, quae

 versus

περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέσοιντο πᾶσαι.
ςόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
ὑποπορφύροισι πέπλοις·
διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
ὀλίγον, τὸ σῶμ᾽ ἐλέγχον.
ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν·

τάχα

versus collum porrigitur. cf. Lessing. *Laokoon* pag. 218.

v. 27. περὶ, *circum*, *in.*

λυγδίνῳ a Λύγδος, locus in insula Paro, vnde marmor candidissimum et splendidissimum effodebatur. Inde marmor Parium siue Lygdinum dicitur. cf. Plin. *hist. nat.* XXXVI, 8. et Olearius *ad Philostrat.* pag. 762. Ergo Λύγδινος τράχηλος est *collum candidum.*

v. 28. Χάριτες. vid. supra ad Odar. V, 11.

v. 29. ςολίζειν, *amicire*, *ornare*, a ςολὴ, quae de toto corporis ornatu dicitur.

τὸ λοιπὸν, plenius κατὰ τὸ σῶμα λοιπὸν, *quoad reliquum corpus.*

v. 30. πέπλον hic non est *flammium*, sed longa et exterior vestis muliebris, quae alias ςολὴ vocatur, et supra Odar. XX, 7. χιτὼν, de cuius figura vid. Winckelmann *Gesch. der Kunst* Tom. I. pag. 200.

ὑποπορφύροισι, *subpurpureis.* Hunc colorem propterea praecipit poëta artifici, quod purpureo dilutior est et aptior ad alios colores transmittendos. cf. Bergler. ad *Alciphr.* pag. 160. De veste Coa, tenui admodum ac pellucida, accipiendum. cf. Plin. *hist. nat.* XXXV, 9. et Aelian. *var. hist.* IV, 3. cf. Zeune l. c. pag. 64.

v. 31. σάρκες sunt *pulpae.*

v. 32. σῶμα h. l. est *cutis*, vel etiam *venter* et *femora*, Cupidinis templa, vti Baxterus accipit.

ἐλέγχειν hic est *prodere*, *indicare*, *ostendere.* cf. Horat. 1. od. IX, 21.

v. 33. ἀπέχει, *satis est.* cf. Marc. XIV, 41. de qua notione huius verbi vid. Stephanus

τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

ODARIVM XXIX.

εἰς Βάθυλλον.

ARGVMENTVM.

Exemplum formositatis virilis in Bathyllo suo poëta exponit artifici.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω,
τὸν ἑταῖρον, ὥς διδάσκω.
λιπαρὰς κόμας ποίησον,

τὰ

nus *de idiomate dialecti Atticae* pag. 199. Hesych. ἀπέχει· ἀπόχρη, ἐξαρκεῖ. cf. Schneider l. c. pag. 235. sq.

γὰρ, *sane.*

v. 34. τάχα, *mox.*

λαλήσεις. cf. Ouid. *Heroid.* XIII, 155.

Crede mihi, plus est, quam quod videatur, imago:
Adde sonum cerae, Protesilaus erit.

vid. Schneider l. c. p. 237. sqq.

ODARIVM XXIX.

v. 1. γράφε. vid. ad Odar. XXVIII, 2.

Βάθυλλον. cf. supra ad Odar. IX, 8. et XII, 10.

v. 2. ἑταῖρον. vid. ad Odar. XXVIII, 5. *amasium.*

διδάσκω, praesens pro futuro διδάξω. Supra Odar. XXVIII, 4. erat ὡς ἂν εἴπω.

v. 3. λιπαρὸς, *splendidus,* h. l. idem est, quod Odar. XXVIII, 9. μύρου πνεούσας, *vnguentis delibutus.* Hesych. λιπαρόν· στίλβον, εὔοδμον. Sic *comae nitidae* Ouid. *Heroid.* XXI, 166. et *nitidum caput* Horat. I. od. IV, 9.

τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας·
ἕλικας δ' ἐλευθέρους μοι
πλοκάμων, ἄτακτα συνθεὶς,
ἄφες, ὡς θέλωσι, κεῖσθαι,
ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
στεφέτω μέτωπον ὀφρὺς

κυα-

v. 4. τὰ μὲν ἔνδοθεν, *intrinsecus*, h. e. *a radicibus.*

μελαίνας et v. 11. κυανωτέρη idem est, quod Odar. XXVIII, 11. πορφύραισι χαίταις. Color enim in suo quisque genere obscurior dicitur *niger.* Sic etiam apud Latinos *caeruleus*, *purpureus*, *nigricans* inuicem permutantur. vid. ad Odar. XXVIII, 11.

v. 5. τὰ δ' ἐς ἄκρον, *extrinsecus*, id est, *ad summum*, *in extremitate.*

ἡλιόω, *solem refero*, *solis instar candico.* κόμη ἡλιῶσα hic est *coma splendens*, *flauens.* Homer. *Iliad.* I, 197. ξανθὴ, it. Odyss. XIII, 399. 431.

v. 6. ἕλικες sunt *cincinni.* Sed πλόκαμοι sunt proprie *crines*, quatenus impliciti sunt et innexi vittis et mitellis. ἕλικες πλοκάμων itaque sunt *capilli crispati et torti.*

ἐλευθέρους, *nullo vinculo collectos*, *non vinctos.*

v. 7. ἄτακτα pro ἀτάκτως, vt Odar. XXVIII, 24. οἷα pro οἷον. vid. ad Odar. IV, 7. Sed ἀτάκτως est *sine ordine*, *incomposite*, *sine arte et lege composite.*

v. 8. ὡς θέλουσι κεῖσθαι, *libere pendere.* His verbis magis explicatur vis vocis ἄτακτα.

v. 9. ἁπαλὸν pro μαλακὸν, *mollem*, vid. supra ad Odar. VII, 10. et VIII, 8. it. XXII, 3. et XXVIII, 7.

δροσώδης, a δρόσος *ros*, proprie est *tener instar roris.* Sed deinde omnino de *rebus teneris* dicitur, vt h. l. μέτωπον δροσῶδες, *frons tenera.*

v. 10. ὀφρὺς, *supercilium.* vid. ad Odar. XXVIII, 13.

v. 11.

κυανωτέρη δρακόντων.
μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔςω,
κεκερασμένον γαλήνη,
τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται.
ῥοδίνην δ', ὁποῖα μῆλον,

χνοίην

v. 11. κυανωτέρη a κύανος, *cyanus*, flos notissimus. κυάνεος est proprie *caesius*, *caeruleus*, *bergblau*; deinde omnino *niger*, *nigricans*. Hesych. κυάνεος· μέλας, σκοτινός. cf. Schneider *Anmerk*. p. 245. sqq. Indicatur hic color e nigro et caeruleo mixtus.

δρακόντων. Sic etiam apud Ouid. *Metam*. XII, 13. *draco* dicitur *caeruleus*.

v. 12. ὄμμα, *oculus*, vox poëtica. cf. Odar. XVI, 7.

γοργὸς est 1) agilis, volubilis, 2) *toruus*, *grauis*, vt h. l. ὄμμα γοργὸν κεκερασμένον γαλήνη est *oculus serena grauitate plenus*. cf. Fischer ad h. l.

v. 13. γαλήνη proprie est *vnda placida*, vel *tranquillitas maris*. cf. infra Odar. XXXVII, 3. 4. et Euripid. in *Oreste* 281. Deinde est *hilaritas*, *animi serenitas*, *vultus serenus*, vt h. l.

κεκερασμένον, vsitatius est κεκραμένον.

v. 14. ἕλκον, *cape*, *sume*. Infra v. 43. est καθελών.

τὸ μέν — τὸ δέ — *illud* — *hoc*. cf. infra ad Odar. XXXIII, 8. 9.

v. 16. Particulae τὸ μέν — τὸ δέ, hic notant *partim* — *partim*.

φοβῆται, se terreat, id est, *timeat*. cf. Kuster. *de verbis mediis* pag. 168. et ibi Clericus et Wolle.

v. 17. κρεμάω est *suspendo*, et in passiuo *pendeo*. ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶσθαι, *spe suspendi*, *haerere*, est spem quidem habere, sed dubiam atque incertam.

v. 18 ὁποῖα, adiectiuum in neutro plur. pro aduerbio ὁποῖον, vel ὅπως, vti supra

Odar.

χνοΐην ποίει παρειήν·
20. ἐρύθημα δ' ὡς ἂν Αἰδοῦς
δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.
τὸ δὲ χεῖλος, οὐκ ἔτ' οἶδα
τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις
ἁπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς.

τὸ

Odar. XXVIII, 24. οἷα pro οἷον. vid. ad Odar. IV, 7. 13.

μῆλον est *malum Cydonium*, siue Codoneum, *Quitte*, ab vrbe Cydone in Creta insula. vid. Heyne ad Virgil. *Eclog.* II, 51. Verba ὁποῖα μῆλον coniungenda sunt cum nomine χνοΐην.

v. 19. χνόϊος *lanuginosus* a χνοῦς, *lanugo.* Ordo verborum est: ῥοδίνην δὲ παρειὴν ποίει χνοΐην ὁποῖα μῆλον· *facito, vt eius genae, quae rosae colorem referunt, lanuginosae sint, uti malum Cydonium.*

v. 20. ἐρύθημα proprie est radix, quae erythrodanum vocatur, qua mulieres faciem pingere solebant. Hesych. ἐρύθημα· ἡ ῥίζα, ἡ λεγομένη Ἐρυθρόδανον· deinde est *rubor.* Turbatum verborum ordinem sic commode instaurat Fischerus: ποίησον, ὡς ἂν δύνασαι, βαλεῖν ἐρύθημα Αἰδοῦς· *fac, quantum poteris, vt gena emittat ruborem verecundum.* Nam βαλεῖν hic est *emittere.* Sic Sophocl. *Antig.* 412. ὀσμὴν βάλλειν, odorem *emittere, spargere.* cf. Homer. *Odyss.* V, 479. ὡς hic positum est pro ὅσον. ὡς ἂν ergo est, *quantum in te erit, quantum poteris.*

Αἰδὼς, *Pudor*, deus verecundiae; deinde meton. *verecundia*, vt h. l.

v. 24. γέμον τε Πειθοῦς. Sunt enim Suadae sedes labia. γέμειν, *plenum esse*, proprie dicitur de nauibus onustis et multo onere grauatis. χεῖλος ἁπαλὸν γέμον τε Πειθοῦς est idem, quod Odar XXVIII, 24. χεῖλος, οἷα Πειθοῦς, προκαλούμενον φίλημα, *labium molle ac dulce ad oscula suauiter inuitans.*

v. 25.

τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς
ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
μετὰ δὲ πρόσωπον ἔςω
τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν
ἐλεφάντινος τράχηλος.
μεταμάζιον δὲ ποίει
διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,

Διο-

v. 25. τὸ δὲ πᾶν, *vno verbo, denique, omnino.*

v. 26. λαλῶν σιωπῇ. Oxymoron. Senſus eſt: *ita pinge labia, vt, dum quieſcunt et tacent, loquantur.* ἐχέτω λαλῶν dicitur pro λαλείτω. cf. Fiſcher animaduerſſ. ad Weller. pag. 341.

v. 27. μετὰ, *prope.*

πρόσωπον complectitur partes oris ante commemoratas, ſcilicet frontem, ſupercilia, oculos, genas, labium.

v. 28. παρέρχεσθαι proprie eſt *praeterire*, deinde, vt hic, *vincere, ſuperare.* Sic Homer. *Odyſſ.* V, 291. ὅς σε παρέλθοι ἐν πάντεσσι δόλοισι.

v. 29. ἐλεφάντινος τράχηλος, *collum Adonidis eburneum*, hoc eſt, *candidum* et *ſplendidum.* vid. ad Odar. XXVIII, 12. et 27. Senſus eſt: *ad faciem iungas collum eburneum Adonidis ſplendore collum ſuperans.*

v. 30. μεταμάζιον, ſubaudi ςῆθος, pectus, proprie eſt ea pars pectoris, quae ad mammas pertingit, *Buſen.* Eſt enim a μετὰ ionice pro πρὸς et μαζὸς, mamma. cf. Homer. *Iliad.* V, 19. Heſych. μεταμάζιον· τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν, ἢ ὑπὲρ τῶν μαζῶν, ἢ τὸ μετὰ μαζῶν. Poëta vult in pueri ſui imagine ita eminere mamillas, vt inter eas pateat cauum. cf. Fiſcher. ad h. l.

v. 31. Ἑρμῆς, *Hermes*, eſt Mercurius, cuius manus ob gracilitatem et flexibilitatem valde celebrabantur. Imagines Mercurii vid. in *Pitture antiche d' Ercolano*, Tom. III. tab. 12.

v. 32. Πολυδεύκης eſt Pollux, qui cum fratre Caſtore

inter

Διονυσίην δὲ νηδύν.
ἁπαλῶν δὲ ὕπερθε μηρῶν,
μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι

δύνα-

inter formosissimos veterum adolescentes refertur. cf. Montfaucon *antiqu. expliqu.* T. I. P. 2. pag. 304. Is etiam eminuit pugnarum certamine; cf. Homer. *Iliad.* III, 237. et Horat. 1. od. XII, 26. Hinc eius femora poeta iubet artificem in depingendo Bathyllo exprimere.

μηρὸς est *femur*. μηροὶ Πολυδεύκεος sunt *femora robusta et pulcra*.

v. 33. νηδὺς est *venter*; Διονυσίη νηδὺς est *venter pulcherrimus*. Nam Bacchus fingebatur adolescens formosissimus. cf. *Pitture antiche d' Ercolano* Tom. II. tab. 16. et Tom. III. tab. 2. Hinc Odar. VI, 13. καλὸς et VIII, 8. ἁπαλὸς dicitur.

v. 34. ὕπερθε, *supra*, *in superiore parte*. Suidas: ὕπερθε· ἐπάνω.

v. 35. πῦρ, *ignis*, caussa hic pro effecto posita est, scilicet pro *rubore*.

v. 36. αἰδὼς, *pudenda*.

ἀφελὴς, hic idem est, quod ἄτριχος, *nondum pilis munitum*, quos amatores in pueris non amabant. *Pudendum nudum et apertum*.

v. 37. Παφίη, *Paphia*, est Venus, ita dicta a Papho, vrbe Cypri, vbi colebatur. Sed hoc loco ponitur pro *coitu*.

θέλειν hoc loco est *appetere*.

v. 38. ἔχειν hic est *scire*, *tenere*.

φθονερὸς, *inuidiosus*, *malignus*.

v. 39. τὰ νῶτα, pluralis hic est pro singulari. νῶτον est *tergum*, sed hoc loco *podex*.

v. 40.

δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
λάβε μισθὸν ὅσσον εἴπῃς.
τοῦτον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα
καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
ἢν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

v. 40. ἀμείνω, *melior, aptior, praestantior*, comparatiuus pro superlatiuo βέλτιςον, ἄριςον, *optimum, pulcherrimum.*

v. 41. Sensus est: *Quid opus est, vt te doceam, quales debeant pedes fieri?* cum hic videam signum Apollinis. Ex eo effice Bathylli imaginem. Mercedem dabo, quantam postulaueris.

v. 42. λάβε, vid. supra ad Odar. X, 7. μισθὸς, *merces, praemium.*

v. 43. τοῦτον hic δεικτικῶς positum est; et per Ἀπόλλωνα τοῦτον intelligitur *tabula Apollinis*, quam tum in pictoris officina poëta forte conspexerat.

v. 44. καθελὼν, *dele, obrue, supprime, facienda noua imagine Bathylli; refinge in alienam formam, deletis radiis aliisque notis, quibus Apollo cognoscatur.*

v. 45. ἢν pro ἐάν. *Si quando Samum perueneris.*

ἐς Σάμον. Namque Bathyllus degebat Sami, vbi illi statuam posuerat Polycrates in templo Iunonis. cf. Iuuenal. *Sat.* XIII, 119.

v. 46. γράφε, *refinge et muta*, ἐκ Βαθύλλου, *Bathylli imaginem*, Φοῖβον, *in formam Apollinis, additis signis, quae sint propria Phoebo.*

ODARIVM XXX.

εἰς Ἔρωτα.

ARGVMENTVM.

Venustissima descriptio Cupidinis a Musis, quas petulanter insectatus erat, capti roseisque catenis vincti.

— — — ∪ ∪ — —

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
δήσασαι ςεφάνοισι
τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
ζητεῖ, λύτρα φέρουσα;

λύσα-

ODARIVM XXX.

v. 2. δήσασαι, *vincierunt, ligauerunt.*

ςέφανος, a ςέφειν cingere, proprie est *corona*, sed h. l. ςέφανοι sunt *catenae ex floribus nexae*, vti recte interpretatur Degen in ind. ad Anacr. pag. 201. Nam coronis non potest quis ligari et vinciri, sed catenis.

v. 3. Κάλλος, Pulcritudo, etiam Decorum, numen venustatis, hic ponitur pro κούραις καλαῖς.

παρέδωκαν, *in potestatem tradiderunt*, hoc est *amorem illi iniecerunt sui.*

v. 5. ζητεῖ, *conatur.* Hesych. ζητεῖν· βούλεσθαι, Ἀττικοί.

λύτρα φέρουσα pro προσφέρουσα, siue ἐπιφέρουσα, *adferens.* Manifestum est, poëtam hic respicere ad Homer. Iliad. I, 13. vbi Chryses sacerdos inducitur λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. Nam quod hic λύτρον est, idem etiam apud Homerum est ἄποινον. Sed λύτρον est *pretium redemtionis*, hoc est, vel res, vel pecunia, qua quis redimit captiuum: ἄποινον autem quasi ἀπόποινον, ab α ex ἀπὸ, *pro, loco,*

decur-

λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
δουλεύειν δεδίδακται.

decurtato, et ποινὴ *satisfactio*, dicitur omne id, quod loco satisfactionis penditur, id eſt, pretium redemtionis.

v. 6. λύεσθαι dicitur is, qui captiuum *redimit*, ſed λύειν is, qui *dimittit* captiuum. cf. Lud. Kuſter. *de verbis mediis*, et Clarck ad Homer. *Iliad.* I, 20.

v. 7. κἂν pro καὶ ἐὰν, *etiamſi, licet*. cf. Odar. IX, 19. et XXXVIII, 3. vid. Harleſ. *anthol. gr. poët.* pag. 159.

λύσῃ. vid. ad verſum 6. *Etiamſi quis eum miſſurus ſit.*

v. 8. ἔξεισι, μενεῖ, praeſentia pro futuris. vid. ſupra ad Odar. IX, 20. *tamen non egredietur, ſed manebit vsque.* cf. Kuſter. ad Ariſtoph. *Plut.* 70.

μένειν et παραμένειν, verbum proprium de ſeruis, qui apud dominum ſuum perſeuerant. vid. ſupra ad Odar. IX, 20.

v. 9. *Seruire ſuetus.*

ODA-

ODARIVM XXXI.

εἰς ἑαυτόν.

ARGVMENTVM.

Hoc Odario idem illud argumentum continetur, quod supra Odario XIII. subiectum est; quod ergo videatur.

∪ – ∪ – ∪ – –

Ἄφες με, τοὺς θεοὺς σοὶ,
πιεῖν, πιεῖν ἀμυςί·
θέλω, θέλω μανῆναι.
ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε,
χ' ὁ λευκόπους Ὀρέςης

τὰς

Odarivm XXXI.

v. 1. ἄφες με referendum ad πιεῖν, *sine me bibere.*

τοὺς θεοὺς σοὶ, subaudi ἐπόμνυμι, *quaeso te per deos*; et τοὺς θεοὺς pro νὴ τοὺς θεοὺς valde vsitata est iurisiurandi formula. Illud σοὶ autem, vti μοὶ, saepius abundat. Sic infra Odar. LIX, 5. ἴσθι σοί. cf. Homer. *Odyss.* III, 369. Orpheus *Argonaut.* 246. Plenius dixit Longus *pastoral.* IV. σοὶ ἐπόμνυμι τὸν ἐμὸν θεόν. cf. Fischer. ad h. l.

v. 2. ἀμυςὶ, *vno haustu.* vid. supra ad Odar. XXI, 2.

v. 3. θέλω μανῆναι, *iuuat me saltare.* vid. supra ad Odar. XIII, 12.

v. 4. ἐμαίνετο, *a Furiis agitatus est.* Ἀλκμαίων, Amphiarai ex Eriphyle filius, qui, iussus a patre, quem ea prodiderat, vt ad Thebanum bellum proficisci cogeretur, post mortem eius interfecit, et propterea a Furiis exagitatus est.

v. 5. χ' dorice pro καὶ. Barnesius et Lamy scribunt χὠ ad formam doricam, pro καὶ ὁ.

λευκόπους, a λευκὸς, albus, proprie *albos pedes habens*, deinde

τὰς μητέρας κτανόντες.
ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον
θέλω, θέλω μανῆναι.
ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
καὶ τόξον Ἰφίτειον.

ἐμαί-

inde *pulcher*. Ita Orestes propterea dicitur, quod Heroës et Heroinae pedibus pene nudis incesserunt. Sic Homer. *Iliad.* I, 208. Iuno λευκώλενος Ἥρη et Thetis saepius ἀργυρόπεζα dicitur. Sed Hesychius ἀργυρόπεζα explicat λευκόπους· πέζα γὰρ ὁ πους· καὶ καλλίπους. vid. supra ad Odar. VI, 7.

Ὀρέστης, *Orestes*, rex Mycenarum, Agamemnonis ex Clytemnestra filius, quae capta amore Aegisthi, Agamemnonem maritum, illo adiuta, occidit. Sed Orestes, vt mortem patris vindicaret, sororis monitu Electrae, matrem Clytemnestram interfecit.

v. 6. κτείνειν, *interficere*, *necare*.

v. 8. ἐρυθρὸν οἶνον, *vinum rubrum*, Degen vertit, *auream*, *goldnen Wein*. Quod non necesse puto. Caeterum de varia forma vini graeci cf. Aelian. *var. hist.* XII. et passim Eustath. ad *Homer. Iliad.*

v. 9. θέλω μανῆναι. cf. ad v. 3.

v. 10. Ἡρακλῆς, Iouis ex Alcmena filius.

πρὶν, *olim*, *quondam*.

v. 11. δεινὸς proprie *excellens*, deinde *terribilis*, *dirus*, *horribilis*, vt hic.

κλονῶν, *quatiens*, *quassans*, *concutiens*. Hesych. διακλονῶν· διασείων.

v. 12. τόξον Ἰφίτειον, *arcum Iphiti*. Sed Iphitus fuit rex Elide in Peloponneso, quem Hercules interfecit, et cuius sagittis etiam in vxores et liberos vsus est. vid. Euripidis Hercules furens.

v. 13.

ἐμαίνετο πρὶν Αἴας
μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
καὶ ςέμμα τοῦτο χαίταις,
οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
θέλω, θέλω μανῆναι.

v. 13. Αἴας, *Aiax Telamonius*, in gladium, quem ipsi, post singulare certamen Hector dederat, sponte incubuit. Quod fecit in furorem actus propterea, quod arma Achillis, quae vehementer appeteret, Ulyssi tradita eumque sibi praelatum vidisset. cf. Ouid. Metam. XIII, 1. sqq. et Hygin. *Fab.* 97. 113. 114.

v. 14. ἀσπὶς, *clypeus* Aiacis fuit septemplex, ἑπταβόειος. cf. Homer. *Iliad.* VIII, 303.

κραδαίνων, *vibrans*. Hesychius: κραδαίνει· σείει, τινάσσει. Suidas: κραδαίνων· σείων, δονῶν, σαλεύων.

v. 15. Ἕκτωρ, *Hector*, Troianorum fortissimus, ab Achille interfectus et balteo, quod post certamen singulare ab Aiace acceperat, circa muros Iliacos tractus est.

v. 16. κύπελλον. vid. ad Odar. XVIII, 1.

v. 17. ςέμμα. vid. ad Odar. V, 10.

ODA-

ODARIVM XXXII.

εἰς τοὺς ἑαυτοῦ Ἔρωτας.

ARGVMENTVM.

Innumeros esse amores suos, poëta demonstrat.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίστασαι κατειπεῖν,
εἰ κύματ' οἶδας εὑρεῖν
τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,
σὲ τῶν ἐμῶν Ἐρώτων
μόνον ποιῶ λογιστήν.
πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν

Ἔρω-

ODARIVM XXXII.

v. 2. ἐπίστασαι, hoc est, *si possis.*

κατειπεῖν hic sensu proprio, *omnes omnino* dinumerare: nam κατὰ in compositis notat *prorsus, omnino.*

v. 3. κύματα, *undae, fluctus.* Fischerus e Dorvillii *vanno crit.* pag. 573. locum laudat Luciani *Amor.* pag. 874. Tom. I. Graev. quem ex hoc loco Anacreontis ductum putabat Doruillius, nempe hunc: θᾶττον ἄν μοι — θαλάττης κύματα — ἀριθμήσειας, ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. Idem etiam locum adfert Aeliani *var. hist.* XIII, 15. vbi de Coecylione quodam dicitur: ὥσπερ τὰ κύματα ἠρίθμει ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας.

οἶδας, *si possis, si valeas.* v. 2. ἐπίστασαι.

v. 4. τὰ scilicet κύματα.

v. 5. Ἔρωτες sunt *pueri et puellae formosae,* quas poëta fingit ab sese amari.

v. 6. ποιῶ, *faciam,* est futurum.

λογιστὴς hic sensu propriò *calculator, computator.* Hesych.

λογι-

Ἔρωτας εἴκοσιν θὲς,
καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους.
ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
θὲς ὁρμαθοὺς Ἐρώτων·
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
τίθει δὲ Λεσβίους μοι,
καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,

καὶ

λογιστής· κριτής, δοκιμαστής, ἐξεταστής.

v. 8. θὲς, simplex pro composito καταθὲς, proprie *pone*, sed hoc loco *tabulae manda*, id est, *numera*. Nam veteres numerare solebant calculis. cf. Homer. Iliad. XIV, 271. vid. Fischeri ind. ad Theophrast.

v. 10. ἐκ Κορίνθου. Corinthum olim fuisse infamem meretricum copia et elegantia, vberius docet Zeune *animadverss. ad Anacr.* pag. 74.

v. 11. ὁρμαθὸς proprie est corona e cepis et id genus aliis rebus conferta. vid. Clark. ad Homer. *Iliad.* XXIV, 8. Deinde dicitur de *numero* et *multitudine* cuiusuis rei *magna* et *continenti*, vti hoc loco. Ita etiam apud Aristoph *Plut.* 765. est κριβανωτῶν ὁρμαθὸς et Xenoph. *Cyrop.* VI, 3. 1. ὁρμαθοὶ τῶν ἁμαξῶν.

v. 12. Ἀχαΐης. Achaia erat pars Peloponnesi, hodie *Patrasso* dicta, versus occidentem, quae foeminarum venustate atque elegantia valde celebrabatur. cf. Herodot. III, 134. Inde Homer. Iliad. III, 258. Ἀχαΐδα καλλιγύναικα.

v. 13. γυναῖκες. vid. ad Odar. II, 8.

v. 14. τίθει pro κατατίθει.

Λεσβίους. *Lesbus* erat insula Asiae in Aegaeo mari, nobilis quondam formositate feminarum; inde etiam Sappho fuit oriunda.

v. 15. μέχρι, *vsque ad*, hoc est, *additis Ioniis.* cf. Zeune ad Viger. *idiotism.* pag. 409.

v. 16.

καὶ Καρίης Ῥόδου τε,
δισχιλίους Ἔρωτας. —
τί φής; — ἀεὶ κηρῷ θές.
οὔπω Σύρους ἔλεξα,
οὔπω πόθους Κανώβου,
οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν

Ἔρως

v. 16. Καρίης. *Caria* erat regio Aſiae minoris.

Rhodus, inſula Aſiae minoris.

v. 18. τί φής; *quid dis?* Sunt verba computatoris, amorum numerum admodum mirantis. Cui poëta reſpondet: ἀεὶ κηρῷ θές. *perge ſcribere; vsque adde plures.*

κηρὸς hic eſt *tabula cera inducta*, in quibus ſcribere veteres ſolebant.

v. 19. Σύρους. *Syri*, populus Syriae, regionis Euphratem inter et mare mediterraneum, quae valde nobilis fuit foeminarum et venuſtate et foecunditate.

v. 20. πόθους. πόθοι hic ſunt idem, quod v. 5. Ἔρωτες, *amores*. Sic etiam Odar. XXXIII, 8. πόθος dicitur *Amor*, ſeu *Cupido*. Hinc verbum ποθεῖν ſubinde denotat *amare*. vid. Perizon. ad Aelian. *var. hiſt.* III, 42.

Κάνωβος, vel Κάνωπος, fuit oppidum Aegypti ſita ad canalem Canobum, ita nuncupatum a Canobo, Menelai gubernatore, ibi mortuo, diſtans ab Alexandria ſtadia centum et viginti: cuius ciuium luxuries foeminarumque laſciuia fuit enormis. vid. Iablonsky *panth. Aegypt.* lib. V, cap. 4.

v. 21. ἅπαντα, ſubaudi καλὰ, et *pueri* et *puellae formoſiores*.

v. 22. Κρήτη, *Creta*, hodie *Candia*, inſula maris mediterranei. Cretenſium effrenata libido fuit, et permagna foeminarum foecunditas. cf. Seruius ad *Virg. Aen.* X, 523. Philoſtrat. *ep.* 41.

πόλεσσιν, ſubaudi ἐν.

Ἔρως ἐποργιάζει.
τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτὸς,
τοὺς Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν,
ψυχῆς ἐμῆς Ἔρωτας.

v. 23. ἐποργιάζει, compositum pro simplici ὀργιάζει. Sed ὀργιάζειν, *sacra celebrare*, proprie de Dionysiis, siue Bacchi mysteriis dicitur. Nam Bacchi sacra dicebantur proprie ὄργια. Sed deinde de cuiusuis dei sacris vsurpatur, vti hoc loco de sacris Amoris.

v. 24. θέλεις ἀριθμῶ. Post θέλεις subaudi ἵνα, *quid tibi vis vt enumerem*. Sic supra Odar. XII, 1. ποιήσω pro ἵνα ποιήσω, it v. 4. ψαλίξω pro ἵνα ψαλίξω, et v. 7. ἐκθερίξω pro ἵνα ἐκθερίξω. Caeterum similis locus est Ouid. *Amor. eleg.* IV.

Quid tibi foemineos coetus venatibus aptos
Enumerem? numero cedet arena meo.
Non est certa meos quae forma inuitat amores,
Centum sunt caussae, cur ego semper amem.

v. 25. Γάδειρα, lat. *Gades*, hodie *Cadix*, erat insula et vrbs Hispaniae Baeticae in Oceano ad ostium Baetis fluuii. Puellae huius vrbis venustae non modo, verum etiam lasciuae, inprimis a Romanis expetebantur. cf. Plin. I. *ep.* 15. Martial. VI, 21.

v. 26. Βάκτριοι, *Bactri*, populus Asiae, quorum terra a meridie monte Parapamiso, a septemtrione vero flumine Oxo terminabatur. Veteres credebant, orbem terrarum terminari versus occidentem Gadibus, et versus orientem Bactriana et India. Iocatur ergo hic poeta, docens, sibi amores esse non tantum *in terris*, sed etiam *extra eas*.

v. 27. ψυχῆς ἐμῆς, *animi mei*, pro *meos*.

ODA-

ODARIVM XXXIII.

εἰς χελιδόνα.

ARGVMENTVM.

Faceta comparatio Cupidinis vsque in corde poëtae nidum tenentis, a contrario petita, cum hirundine quotannis aestate redeuntis, sed hieme remotiora loca petentis.

υ – υ – υ – –

Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν,
ἐτησίη μολοῦσα,
θέρει πλέκεις καλιὴν·
χειμῶνι δ' εἶς ἄφαντος
ἢ Νεῖλον, ἢ 'πὶ Μέμφιν.

Ἔρως

ODARIVM XXXIII.

v. 1. φίλη, *amica*, propter contubernium.

v. 2. ἐτησίη, eleganter adiectiuum pro aduerbio ἐτησίως, *quotannis*, *annis singulis*. Hesych. ἐτήσιον· κατ' ἔτος γινόμενον.

μολοῦσα, hoc est πορευομένη. Nam μολεῖν est verbum poëtis vsitatum et notat *venire*, *aduenire*, *redire*. cf. Sophocl. *Antig.* 105. et 226. Theocrit. *Idyll.* II, 96. X, 38. Homer. *Iliad.* VII, 286.

v. 3. θέρος est hic *ver*. Nam *vere* redeunt hirundines, cf. Plin. *hist. nat.* X, 34.

πλέκειν hic proprie *construere*, *nectere*, *nidum parare*. Hesych. πλέκει· μηχανᾶται.

καλιὰ est *nidus*.

v. 4. εἶς, *abis*, locum petis remotum.

ἄφαντος, *ab adspectu remotus*, siue vt scopulis sese condat hirundo, siue terras remotiores et calidiores petat. cf. Hesiod. Ἐργ. 566. Martial. V. 67.

v. 5. ἢ Νεῖλον, ἢ 'πὶ Μέμφιν, est Zeugma, vt supra Odar. IX, 22. ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς. Nam praepositio, quae priori verbo praeponi deberet, saepius ad posterius iungitur, vid. quae

Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
ὁ δ' ὤον ἐςὶν ἀκμὴν,
ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ
κεχηνότων νεοσσῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς

οἱ

ibi monuimus. Caeterum 'πὶ dorice est pro ἐπὶ, vti Odar. XXI, 7. 'πικαίει pro ἐπικαίει.

Μέμφις fuit caput Aegypti et regia, sita ad Nilum fluuium, e cuius ruderibus posthac exstructa est Alexandria.

v. 6. et 7. Sensus est: *Amor altis infixus radicibus animo meo inhaeret.*

v. 8. Πόθος hic est *amor, Cupido.* vid. supra ad Odar. XXXII, 20. cf. Mosch. *idyll.* II, 25.

πτεροῦται *plumescit, volucris est, ist flück.*

ὁ μὲν pro αὐτὸς, *hic*, vel εἷς, *vnus.*

v. 9. ὁ δὲ pro ἐκεῖνος *ille*, vel ἄλλος *alius.* vid. supra ad Odar. XVI, 2. et XXIX, 14.

ἀκμὴν proprie est accusatiuus, nominis ἀκμὴ pro κατ' ἀκμήν. Sed ἀκμὴ est *punctum*, siue *articulus temporis, quo agi debet aliquid.* Ergo ἀκμὴν hic est *adhuc, etiamnunc.* Sensus est: *alius nondum est exclusus.*

v. 10. ὁ δὲ, id est, ἄλλος δὲ, *alius.*

ἡμίλεπτος, *semiexclusus*, nempe ex ouo, *halb ausgekrochen*, a λέπειν decorticare, quod a λέπος cortex.

v. 11. βοὴ, *clamor*, hic est *clangor, pipitus.*

v. 12. χαίνειν est *os aperire.* Hic κεχηνότες dicuntur pulli, qui appetendi cibi caussa os aperiunt.

νεοσσῶν scilicet Ἐρώτων. sensus est: *pipiunt vsque biantes Amores pulli.*

v. 13. Ἐρωτιδεὺς est diminutiuum ab Ἔρως, *Amorculus,*

οἱ μείζονες τρέφουσιν·
οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
πάλιν κύουσιν ἄλλους.
τί μῆχος οὖν γένηται;
οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκτροφῆσαι.

us, *Amourette.* cf. Fischer animaduerff. super Welleri grammat. gr. pag. 130. sqq.

μικροὺς additum est, quia sequenti versu est μείζονες.

v. 16. κύειν est *parere*, *foetum edere.* Hesych. κύει· ἐγκύμων ἐςὶ, γεννᾷ.

v. 17. μῆχος, *remedium*, *consilium*, vocabulum Homero vsitatissimum. Hesych. μῆχος· μηχάνη. Sensus est: *quid faciam? quid consilii capiam? qu. me tandem modo expediam?*

v. 18. σθένειν est *posse*, *valere.*

v. 19. ἐκτροφῆσαι. Ita ex coniectura Trilleri P. I. *der. poët. Betr.* pag. 516. legendum censeo, pro vulgari isto, quod in membranis est, ἐκβοῆσαι· quod quomodocumque expli-caueris, siue per *recensere*, *enumerare*, siue per *expellere*, siue per *clamando ex corde exigere*, tamen vsque sensus a consilio poëtae et συναφείᾳ textus abhorrebit. Nec vero Scaligeri, Salmasii, Paui, quem Brunckius secutus est, et quas demum Zeunius animaduerff. ad Anacr. p. 76. tentauit, coniecturae, aptiorem sensum loco-que conuenientiorem dabunt. Sed ἐκτροφῆσαι orationis nexui aptissimum videtur, eo quod in tanta amorum multitudine, qui nidos in pectore poëtae fecerant, sane vatis animum suspensum tenere cogitatio debebat, quomodo is solus tantum amorum numerum capere atque alere et educare possit.

ODA.

ODARIVM XXXIV.

εἰς κόρην.

ARGVMENTVM.

Puellam, quae, cum canos in eius capite conspexisset, fugiebat, poëta docet, haud dedecere senem cum teneris puellis se oblectare.

— ∪ ∪ — ∪ — —

Μή με φύγης, ὁρῶσα
τὰν πολιὰν ἔθειραν.
μηδ', ὅτι σοι πάρεςιν
ἀκμαῖον ἄνθος ὥρας,
5. τἀμὰ φίλτρα διώξης.

ὅρα

ODARIVM XXXIV.

v. 2. τὰν πολιὰν dorice pro τὴν πολιήν. Sed πολιὸς est *canus, candidus.*

ἔθειρα est *coma, caesaries.* Hesych. ἔθειρα· κόμη τημελουμένη.

v. 3. πάρεςιν, *in praesens est.*

v. 4. ἄνθος ὥρας, *flos aetatis*, vel potius *iuuentutis*, est ὥρα, *iuuentus.* Sic apud Homer. *hymn. in Mercur.* 375. et Hesiod. *Theog.* 988. est ἄνθος ἥβης. Sed ἀκμαῖον ἄνθος ὥρας est *florens et vigens iuuentus.* Nam ἀκμαῖος est *vigens, vegetus*, ab ἀκμὴ, quod proprie *cuspidem* notat, deinde etiam omnino *quidquid in suo genere summum* est, atque adeo et *maturitatem* et *florem aetatis.* De vocab. ὥρα vid. supra ad Odar. XVIII, 4.

v. 5. τἀμὰ dorice pro τὰ ἐμά.

φίλτρον proprie est *poculum amoris*, vel desiderii, deinde omnes *amoris illecebras* denotat, vt Xenoph. *memorab. Socr.* II, 3. 11. Denique etiam *amorem* ipsum atque *amicitiam* significat, vt hoc loco.

διώκειν proprie est *agere, impellere, treiben;* tum etiam *abigere*, et tandem etiam *spernere, auersari*, vt hoc loco. cf.

Theo-

ὅρα κἄν σεφάνοισιν
ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

ODARIVM XXXV.

εἰς Εὐρώπης εἰκόνα.

ARGVMENTVM.

Descriptio raptus Europae in tabula depicti.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις

Σιδω-

Theocrit. *Idyll.* XXVII, 35. et Homer. *Odyss.* V, 332. Sensus est: *neque meam amicitiam auersare*, vel *fuge.*

v. 6. κἄν pro καὶ ἐν, et *in.* Sed κἄν pro καὶ ἐὰν est *etiamsi.*

v. 7. Canum caput suum poëta comparat cum liliis et rubentes puellae genas cum rosis. Ouid. *Amor.* II, 5. 38. *Quale rosae fulgent inter sua lilia mistae.* Theocrit. *idyll.* X, 28. et Tibull. III, 4.

Caeterum cum hoc odario comparari potest Horat. I. od. XXIII. et Virgil. *Aen.* XII, 68.

ODARIVM XXXV.

v. 1. ὦ παῖ. Stephanus vertit: *puella.* Minus apte. Loquitur enim poëta cum puero, cui fabulam de Ioue et Europa ex ea tabula exponit.

v. 2. Ζεύς τις, *Iupiter nescio quis*; quo se ostendit poeta nescire, quis fuisset Iupiter is, qui Europam rapuerit. Nam plures Ioues ferebantur. cf. Cic. *de nat. deor.* III, 16.

v. 4.

Σιδωνίην γυναῖκα·
περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,
τέμνει τε κῦμα χηλαῖς.
οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

v. 4. Σιδωνίην γυναῖκα, *Sidoniam puellam*, hoc est *Europam*. Nam *Sidon* erat caput Phoeniciae. Sed Europa filia fuit Agenoris, regis Phoenices, quam propter eius egregiam formam Iupiter rapuisse dicitur. vid. Plin. *hist. nat.* XII, I. Palaephat. cap. 15. Herodot. I, 2. Mosch. *idyll.* II. Horat. 3. *od.* XXVI. Ouid. *metam.* II, 840.

v. 5. περᾷν hic est, *tranare*.

πόντος εὐρὺς, mare magnum, siue altum, hoc est, *mare mediterraneum*, per quod Europam Iupiter transtulit in Cretam insulam. Hesych. εὐρύ· πλατὺ, μέγα.

v. 6. κῦμα θαλάσσης, *vnda, fluctus maris*, poëtice pro *mare*.

χηλὴ est *vngula bisulca*, quales sunt vngulae boum, ouium et similium. Differt ab ὅπλη, quae est vngula solida, quales sunt equorum. vid. supra ad Odar. II, 2. Suidas: χηλή· ὅπλη, ὄνυξ βοὸς καὶ προβάτου καὶ αἰγός.

v. 8. ἐλασθεὶς, participium aoristi primi passiui vim habet medii. ἐλαύνειν est *depellere, abigere*; et ἐλαύνεσθαι pecora dicuntur pastoribus e pascuis euagantia.

v. 9. πλέειν, nauigare, hoc loco idem est, quod v. 5. περᾷν *tranare*.

v. 10. γ' pro γε hoc in vno loco apud Anacreontem fulcrum est, neque vllam vim habet.

ODA-

ODARIVM XXXVI.

εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

ARGVMENTVM.

Remisse viuendum esse.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
τί δ' ἐμοὶ λόγων τοσούτων
τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
μᾶλλον δίδασκε πίνειν
ἁπαλὸν πόμα Λυαίου.
μᾶλλον δίδασκε παίζειν
μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.

πολιαὶ

ODARIVM XXXVI.

v. 1. νόμοι, *leges*, sunt hoc loco *scientia iuris*, iurisprudentia.

v. 2. ἀνάγκη dicitur omne quod cogit. ῥητόρων ἀνάγκαι sunt ergo omnia *argumenta, quibus oratores cogunt auditores ad adsensum*, vel *etiam praecepta artis dicendi*, hoc est, eloquentia.

v. 3. τί δ' ἐμοὶ, subaudi ὄφελος· *quo mihi* etc. *quid lucri mihi adferent* etc.

λόγοι videntur esse *quaestiones et disputationes philosophorum*, ita vt sensus sit: *Quid mihi iurisprudentia proderit? quid eloquentia? quid philosophia?*

v. 4. *Quae nihil attinent*, cf. Horat. 1. od. XII, 19.

v. 6. ἁπαλὸν πόμα Λυαίου est *vinum lene, dulce*.

v. 7. παίζειν. vid. ad Odar. XI, 10. et XXIV, 8.

v. 8. χρυσῆ Ἀφροδίτη, *aurea Venus*, hic est idem quod Odar. IV, 15. καλὴ ἑταίρη, *pulcra amica*. Infra Odar. XLI,

πολιαὶ κάρα ςέφουσι.
δὸς ὕδωρ, βάλ᾽ οἶνον, ὦ παῖ,
τὴν ψυχήν μου κάρωσον.
βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

XLI, 22. eſt παίζειν μετὰ τῶν καλῶν γυναικῶν, *oblectare ſe cum puellis formoſis.*

v. 9. πολιαὶ ſimpliciter pro πολιαὶ τρίχες.

κάρα pro κάρηνον, *caput.* cf. Odar. LV, 2. Sophocl. *Antig.* 899. 915. Euripid. *Oreſt.* 239.

v. 10. δὸς ὕδωρ, nempe ad vinum diluendum. Solebant enim veteres vino vti temperato aqua. Plerumque cum duabus portionibus vini miſcebant tres aquae, quod dicebatur κεκραμένον τρία καὶ δύο. cf. Scholiaſt. ad Ariſtoph. *Equit.* 1184. et Suidas in voc. πόμα κεκραμένον. Hinc οἶνος φέρων τὰ τρία eſt *vinum praeſtans.* Qui genio volebat indulgere, is tantum aquae immittebat poculo, quantum vini haberet; quod ἴσον ἴσῳ κεκραμένον dicebatur. cf. Lud. Kuſter ad *Ariſtoph. Plut.* 1133. Sed vinum merum bibere in more fuit Scytharum. Merum autem vinum οἶνον ἄκρατον vocabant. vid. Fiſcher ad h. l.

βάλλειν hic eſt *infundere.*

v. 11. καροῦν eſt *ſopire, vino obruere.* Heſych. καρωθεὶς· μεθυσθείς. Senſus eſt: *fac me hilarem; fac vt curae me et ſollicitudines fugiant.*

ἡ ψυχή μου, vti ſupra Odar. XXXII, 27. pro *me.*

v. 12. βραχὺ, *breui, mox.*

καλύπτεις, praeſens pro futuro. Sed καλύπτειν hic eſt *humare, terra obruere.*

ODA-

ODARIVM XXXVII.

εἰς τὸ ἔαρ.

ARGVMENTVM.

Vere formosissimus annus.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν.
ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
ἁπαλύνεται γαλήνῃ.
ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.

ἀφε-

ODARIVM XXXVII.

Cum hoc odarii venustissimi fragmento comparetur Meleagri idyll. quod extat in Brunckii analect. Tom. I. pag. 31. Horat. 1. *od.* IV. et 4. *od.* XII.

v. 1. φαίνειν est apparere alterum facere; sed φαίνεσθαι se apparere facere, id est, *apparere.*

v. 2. Χάριτες, vid. supra ad Odar. V, 11.

βρύειν, hoc loco est *fundere, spargere.* Venuste hic Gratiae dicuntur rosas spargere: nam quidquid pulcrum est et venustum, a Gratiis proficisci putatur. cf. Fischer ad h. l.

v. 3. κῦμα θαλάσσης. vid. ad Odar. XXXV, 6.

v. 4. ἁπαλύνεται, *emollitur*, *complanatur*, eleganter de tranquillitate maris verno tempore. De voce ἁπαλὸς ad Odar. VII, 10. VIII, 8. diximus.

γαλήνῃ. vid. ad Odar. XXIX. 13. cf. Euripid. *Orest.* 281. ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν᾽ ὁρῶ.

v. 5. νῆσσα, *anas.*

κολυμβᾷν est *natare.*

v. 6. ὁδεύειν, *iter facere*, hoc loco eleganter dicitur de auibus gregatim volantibus. Sed grues verno tempore solent

ἀφελῶς δ᾽ ἔλαμψε Τιτάν·
νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται·
τὰ βροτῶν δ᾽ ἔλαμψεν ἔργα·
καρπὸς ἐλαίας προκύπτει,
Βρομίου στέφεται τὸ νᾶμα·
κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
καθελὼν ἤνθησε καρπός.

ODA-

lent magno agmine e Graecia migrare. vid. Aelian. *hist. anim.* III, 13.

v. 7. ἀφελῶς est *clare, pure.* Hesych. ἀφελής· ἀσινής, καθαρός. Sed sol clare fulget, cum non est obductus nubibus.

Τιτὰν, *Titan*, fuit Saturni frater, e cuius filio Hyperione Sol genitus fingitur. Inde Τιτὰν h. l. pro *sole* ponitur.

v. 8. νεφελῶν σκιαὶ, vmbrae nubium, sunt *nubes vmbrosae et atrae.*

δονεῖσθαι, hoc loco est *agitari, fugari, fugere.* Hesych. δονεῖ· κινεῖ, ταράσσει, σαλεύει.

v. 9. τὰ βροτῶν ἔργα, mortalium, i. e. hominum, opera; labores sunt *arua, segetes.* Nam ἔργον, vti lat. *opus*, proprie de agricultura dicitur.

ἔλαμψεν, aoristus pro praesenti. Sensus: *Segetes laetae sunt.*

v. 10. καρπὸς, *fructus*, hic est, *surculus*, et singularis positus pro plurali.

προκύπτειν proprie est *propendere, eminere.* Sensus est: *surculi oliuarum eminent, prorumpunt, sese ostendunt.*

v. 11. Βρομίου. vid. quae supra ad Odar. XXI, 2. diximus. νᾶμα Βρομίου, *succus, liquor, humor Bacchi*, est *vinum.*

στέφειν, quod proprie est *cingere*, hoc loco est *implere, replere.* Sensus est: *Succus redit vitibus.*

v. 12. κατὰ h. l. *in.* κατὰ φύλλον *in pampinis:* κατὰ κλῶνα *in palmitibus.* Nam κλὼν, quod proprie *ramus* est, a poëtis poni solet pro κλάδος.

v. 13. καθελὼν (subaudi ἑαυ-

ODARIVM XXXVIII.

εἰς ἑαυτόν.

ARGVMENTVM.

Venuſta ac viuida deſcriptio ſenis laeti et geſtientis.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
νέων πλέον δὲ πίνω,
κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν·
ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν.

ἑαυτόν) καρπὸς eſt *fructus cohibens ſeſe et comprimens*, qui non decidit, ſed arbori vsque haeret adfixus. Nam καθαιρεῖν, quod proprie eſt *euertere, deſtruere*, ſaepenumero etiam denotat *cobibere, comprimere*.

ἀνθεῖν, *florere*, eſt hic *colorem oſtendere*.

ODARIVM XXXVIII.

v. 2. Senſus eſt: *Ego, quantumuis ſenex, largius bibo iuuene.*

v. 4. ἀσκὸς eſt *vter, culleus*, ein *Schlauch*, qui erat praemium potoris vincentis. Sine dubio poëta diem reſpicit ſecundum τῶν Ἀνθεστηρίων, qui χόες vocabatur, quo die certamen bibendi fieri ſolebat, quod per praeconem palam indicebatur, vt, qui ſtans in vtre victor fuiſſet, is praemii loco coronam acciperet, et vtrem repletum vino. cf. Ariſtoph. *Acharn.* v. 1000. Perizon. ad Aelian. *var. hiſt.* II, 41. itemque Potteri Archaeologia ex verſ. Rambachii Tom. I. pag. 800.

v. 5. νάρθηξ erat *ferula*, ſed leuis modo et eatenus a θύρσῳ Odar. VI, 6. diuerſa, hederaque redimita, quam, qui ſaltando praeibant, manu geſtabant. cf. Perizon. ad Aelian. *var. hiſt.* III, 18.

ἐστιν· ſubaudi ἐμοί.

v. 6.

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
παρέςω καὶ μαχέσθω.
ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
ἐγκεράσας, φόρησον.
ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
Σειληνὸν ἐν μέσοισι
μιμούμενος χορεύσω.

v. 6. ὁ μὲν κ. λ. Sensus est: *si quis est, qui cupiat pugnare, is pugnet; per me licebit.*

v. 7. παρέςω καὶ μαχέσθω. Quae verba cum sensum pariant haud ita commodum, ab Hephaestione, Scholiaste Aristophanis, et Plotio de metris pro παρέσθω substitutum est πάρεςι γάρ, hoc est, ἔξεςι, *per me licet.* Quod sane consilio poëtae conuenientius videtur. cf. Odar. XXVI, 7.

v. 9. μελιχρὸν, quod colorem mellis habet, deinde *praedulcis.* cf. Homer. *Odyss.* XI, 356.

v. 10. ἐγκεράσας, *immiscens.* vid. quae supra ad Odar. XXXVI, 10. diximus.

v. 12. et 13. Ordo verborum est: μιμούμενος Σειληνὸν χορεύσω ἐν μέσοισι, hoc est: *Silenum imitans saltabo omnibus spectantibus.*

Σειληνὸς, *Silenus*, fuit Bacchi paedagogus et comes, fingitur senex ventriosus et poculorum chorearumque amator, cuius imaginem exhibet Perizon. ad Aelian. *var. hist.* III, 13. cf. Heyne *antiquar. Auffsätze* P. II, pag. 53. sqq.

ἐν μέσοισι, hoc est, *coram omnibus, propalam.* cf. supra ad Odar. XIV, 16.

ODA-

ODARIVM XXXIX.

εἰς ἑαυτόν.

ARGVMENTVM.

Poëta celebrat laudes vini.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τότ' ἐμεῦ ἰανθὲν ἦτορ
Μούσας λιγαίνειν ἄρχεται.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ἀπορίπτονται μέριμναι,
πολυφρόντιδές τε βουλαὶ
ἐς ἀλικτύπους ἀήτας.

ὅτ'

ODARIVM XXXIX.

v. 1. ὅτ' ἐγὼ κ. λ. est versus intercalaris, qui sexies in odario repetitur, nempe v. 4. 8. 12. 16. 20. et 24.

v. 2. ἰαίνεσθαι est *laetari, gaudere.* Hesych. ἰάνθη· ἐχάρη, διεχύθη, ηὐφράνθη.

v. 3. λιγαίνειν, hoc est, μέλπειν, *canere.* Hesych. λιγαίνει· ᾄδει.

ἄρχεται hoc loco, vti saepius, abundat. cf. Elsneri *obseruationes in libros historicos N. T.* (Vltraiecti 1720. 8v.) pag. 135.

v. 5. ἀπορίπτειν deiicere, ἀπορίπτεσθαι *deiici*, hoc est, *fugere, euolare, euanescere.*

v. 6. πολύφροντις, multis curis occupatus, βουλαὶ πολυφρόντιδες sunt *cogitationes anxiae, sollicitudines, Grillen.* cf. Horat. 1. od. XXVI, 3.

v. 7. ἀητὴς, *ventus*, est vox Homero frequens, vel simpliciter, vt *Odyss.* X, 139. vel iuncta nomini ἄνεμος, vt *Iliad.* XIV, 254. XV, 626. Hesychius: ἀητής· ἄνεμος.

ἀλίκτυπος, ex ἅλς mare et κτυπεῖν sonitum edere, est

per

ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον
λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
πολυάνθεσιν μ' ἐν ὥραις
δονέει, μέθῃ γανώσας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ςεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
μέλπω βιότου γαλήνην.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας

δέμας,

per mare sonans, et dicitur proprie de mari, cuius fluctus ad rupes pelluntur. ἀῆται ἀλίκτυποι sunt ergo *venti mare agitantes*.

v. 9. λυσιπαίγμων, *laetitiae dator*, conuenientissimum Bacchi epitheton, ex παίγμη iocus et λύειν, quod etiam *dandi* et *tribuendi* notionem habere, satis docet vocabulum λυσιτελής. Non itaque est, quod vel cum Pauo λυσιπράγμων, vel cum Fabro φιλοπαίγμων, vel denique cum Piersono λυσιπήμων emendemus.

v. 10. ὧραι πολυανθεῖς est *ver florens*. vid. supra ad Odar. III, 1. et XVIII, 4.

v. 11. δονεῖν, *agitare*, circumagere, hic est *choreas ducere*. Hesych. δονεῖ· κινεῖ, ταράσσει, σαλεύει.

μέθη, *vinolentia*, *ebrietas*. vid. Odar. XXVII, 7. Hesych. μέθυ· κραιπάλη, σκότωσις οἴνου.

γανοῦν est *hilarem reddere*, a γάνος, gaudium, laetitia. μέθῃ γανώσας, *ex ebrietate hilaris et laetus*.

v. 13. 14. Sensus est: *redimitus tempora sertis floreis*.

v. 15. γαλήνην. vid. ad Odar. XXIX, 13. βιότου γαλήνη est *otium*, *securitas*, *vitae felicitas*.

v. 17. μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας, hoc est, μεμυρισμένος, *vnguentis fragrans et nitens*. vid. supra ad Odar. XIII, 10. et IX,

δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ὑπὸ κυρτοῖσι κυπέλλοις
τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας,
θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τόδ' ἐμοὶ μόνον τὸ κέρδος,
τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντα.

IX, 3. Heſych. εὐώδει· εὐοδμῷ.

v. 18. δέμας, *corpus*, indeclin. Heſych. δέμας· σῶμα.

v. 21. ὑπὸ κυρτοῖσι κυπέλλοις. vid. ſupra ad Odar. XVII, 5. Sed ὑπὸ hic eſt *ad*, vt Odar. VI, 4. ὑπὸ βαρβίτῳ.

v. 22. τὸν νόον ἁπλοῦν, *laxare*, *explicare animum*, eſt animum hilaritati dare, *laetum fieri*. Nam triſtis animus eſt quaſi conſtrictus et complicatus.

v. 23. θίασος proprie eſt coetus tripudiantium in choreis ad deorum cultum inſtitutis, ſpeciatim ad Bacchi cultum. Sed deinde etiam *quemuis ſodalium coetum* ſignificat, vt hoc in loco. Heſych. θίασος· χόρου σύστασις, ἢ σύλλογος· καὶ τὸ ψιλὸν πλῆθος· ἔσθ' ὅτι καὶ τὸ Βακχικόν· ἢ ἐσμὸς γυναικῶν. cf. Spanheim ad Ariſtoph. *Plut.* 508.

v. 26. Senſus: *hoc bono perfruar.*

v. 27. τὸ θανεῖν, infinit. pro ſubſtantiuo ὁ θάνατος, *mors*. Senſus eſt: *tandem me mors manet.* cf. Horat. I. od. IV.

ODARIVM XL.

εἰς Ἔρωτα.

ARGVMENTVM.

Elegans dolorum, quibus amantium animi vexantur, comparatio cum aegritudine Cupidinis ex ictu apiculae laborantis.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
κοιμωμένην μέλισσαν
οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον. πατάξας
τὰς χεῖρας, ὠλόλυξε·
δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,

ὀλω-

ODARIVM XL. Cum venustissimo hoc odario conferri poterit Theocrit. *Idyll.* XIX, quod inscriptum est Ἔρως κηριοκλέπτης.

v. 2. κοιμωμένην, non *dormientem*, sed *iacentem*, vti supra Odar. IX, 33.

v. 3. ἀλλὰ hic vim habet copulandi. Cupido enim fingitur oberrare in rosetis, vt inde sibi nectat corollas. vid. Fischer ad h. l.

τιτρώσκειν est *vulnerare*, hic *pungere*, *ictu laedere*. Hesych. ἐτρώθη· ἐπλήγη.

v. 4. πατάσσειν, *complodere*.

v. 5. ὀλολύζειν, *vlulare, eiulare.* Hesych. ὀλολύγη· ποῖα φωνὴ, λυπηρὰ, ὀδύνην καρδίας ἀσήμῳ τινὶ φθόγγῳ παριστῶσα.

v. 6. 7. Elegantissime depingit poeta dolorem et ingenium Cupidinis pueri.

v. 8.

ὄλωλα, μῆτερ, εἶπεν,
ὄλωλα, κἀποθνήσκω.
ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς
πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
μέλισσαν οἱ γεωργοί.
ἡ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τῆς μελίσσης,
πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

v. 8. 9. ὄλωλα, *periit! cecidi.*

v. 10. ἔτυψε, *pupugit.*

v. 13. τὸ κέντρον, *aculeus.*

v. 14. πονεῖ, *cruciat, torquet, vexat, dolores facessit, vrit,* actiue.

v. 15. πονοῦσιν, passiue.

v. 16. βάλλειν hic est *telis, sagittis vulnerare.*

Caeterum super hoc odario cf. Harles. ad *Anthol. gr. poët.* pag. 36. sqq. et Schneider. *Anmerk.* pag. 40. sqq.

ODARIVM XLI.

εἰς συμπόσιον.

ARGVMENTVM.

Laudes vini.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπὰς,
τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·

ODARIVM XLI.

v. 2. ἀναμέλψομεν hic et infra v. 27. metri cauſſa pro ἀναμέλψωμεν. Sed ἀναμέλπειν hoc loco eſt pro ſimplici μέλπειν, *cantu celebrare.*

v. 3. ἐφευρετὰν, dorice pro ἐφευρετήν. Sed ἐφευρετὴς hic pro ſimplici εὑρετὴς, *inuentor.* Sed Bacchus ἐφευρετὴς χορείας dicitur, quia vinum largius ſumtum laetos efficit homines et ad choreas ducendas propenſiores.

v. 4. τὸν ποθοῦντα, hoc eſt, *qui delectatur*, *quem iuuat*, vti Odar. XLII, 1.

μολπαὶ ὅλαι ſunt *carmina integra, quae numeris ſuis conſtant et tota canuntur*, vti recte exponit Pauus. His contrariae ſunt μολπαὶ ἐλλιπεῖς, *carmina manca et imperfecta*, quae ab hominibus canuntur temulentis et vino oppreſſis.

v. 5. ὁμότροπος Ἔρωτι, *ſocius, ſodalis Amoris.* Ita vocatur Bacchus, quoniam et Bacchus et Cupido ad vſum amoris incitat.

v. 6. τὸν ἐρώμενον Κυθήρης, paſſiue, *amaſium Veneris, amicum Veneri.*

δι᾽ ὃν ἡ Μέθη λοχεύθη,
δι᾽ ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
δι᾽ ὃν ἀμπαύεται Λύπα,
δι᾽ ὃν εὐνάζετ᾽ Ἀνία
τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν
ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
τὸ δ᾽ ἄχος πέφευγε μιχθὲν
ἀνεμοτρόφῳ θυέλλῃ.

τὸ

v. 7. διὰ h. l. *per, ab, ope, beneficio.*

ἡ Μέθη, *Temulentia*, rem tamquam perſonam, ſiue numen aliquod inducit poëta, vti etiam in ſequentibus, ἡ Χάρις, Λύπα et Ἀνία.

λοχεύθη et v. ſeq. ἐτέχθη, habet vim praeſentis. λοχεύειν, *parere.* Heſych. ἐλοχεύθη· ἐγεννήθη.

v. 8. ἡ Χάρις, *Laetitia.*

v. 9. ἀμπαύεται pro ἀναπαύεται. Sed ἀναπαύειν eſt *ſedare* et in medio ἀναπαύεσθαι *quieſcere*; hoc loco *fugere, pelli.*

Λύπα dorice pro λύπη. *Grillen.*

v. 10. εὐνάζεται idem eſt, quod ἀμπαύεται, *fugit.* Proprie εὐνάζειν eſt ſopire, ab εὐνή, cubile. Supra Odar. XXV, 2. et XXVI, 2. erat εὕδειν.

Ἀνία, *dolor, aerumna, Harm.* Senſus eſt: *vinum eſt ebrietatis ac laetitiae auctor.*

v. 11. πόμα, potus, hoc loco eſt *vinum*, πόμα Λυαίου. Sed πόμα κερασθὲν eſt *vinum aqua temperatum.* vid. ſupra ad Odar. XXXVI, 10. et XXXVIII, 10.

v. 12. ἁπαλοὶ παῖδες, *pueri formoſi ac delicati.* vid. ſupra ad Odar. VIII, 8.

φέρουσι, ſimplex pro compoſito εἰσφέρουσι.

v. 13. ἄχος, *moeror, Kummer.* Heſych. ἄχος· λύπη.

v. 14. θύελλα eſt *turbo, vortex, procella.* Heſych. θύελλα· ἀνέμου συστροφὴ, καὶ ὁρμὴ, ἢ καταιγίς. Sed ἀνεμότροφος (vento nutrita) θύελλα

τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
τί γάρ ἐςι σοὶ τὸ κέρδος
ὀδυνομένῳ μερίμναις;
πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
μεθύων θέλω χορεύειν,
μεμυρισμένος δὲ παίζειν
μετὰ τῶν καλῶν γυναικῶν.

μελέ-

λα est *procella rapida* et *praeceps*, apud Homer. *Odyss.* IV, 408. λαίλαψ, apud Sophocl. *Antig.* 137. ῥιπὴ ἀνέμων, et v. 930. simpliciter ῥιπή. it. v. 418. τυφώς. Apud Ouidium *vortex turbineus.*

v. 15. πόμα λάβωμεν, hoc est πίωμεν οἶνον, vti v. 1.

v. 16. Φροντίδες. vid. supra ad Odar. XXIV, 5. infra v. 18. μέριμναι.

μεθῶμεν, *mittamus.* Refertur ad πόμα λάβωμεν versu praecedenti.

v. 18. ὀδυνᾶσθαι est *cruciari, angi, sich martern, quälen,* ab ὀδύνη cruciatus. Hesych. ὀδύνη· λύπη, ταπείνωσις παρὰ ἀλλοτρίων, ἢ ἀλγίδων.

v. 19. *Vnde scimus, quid futurum sit.* Supra Odar. XV, 10. eandem sententiam sic pronuntiat: τὸ αὔριον τίς οἶδεν;

v. 20. ὁ βίος, *vita,* pro πέρας, τέλος τοῦ βίου, *finis vitae,* durius dictum.

v. 21. μεθύων. vid. ad Odar. VI, 3.

v. 22. μεμυρισμένος. vid. ad Odar. XIII, 10.

παίζειν. vid. supra ad Odar. XI, 10. et XXIV, 8. Sequenti Odario XLII, 7. est μετὰ παρθένων ἀθύρειν.

v. 23. καλῶν γυναικῶν. vid. supra ad Odar. VIII, 10.

v. 24.

μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
ὅσον ἐςὶν ἐν μερίμναις.
ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

ODARIVM XLII.

εἰς ἑαυτόν.

ARGVMENTVM.

Hilariter viuendum esse.

Ποθέω μὲν Διονύσου
φιλοπαίγμονος χορείας·
φιλέω δ' ὅταν ἐφήβου

μετὰ

v. 24. 25. Sensus est: *Quidquid est curarum relinquatur hominibus morosis, qui solent alere curas et sollicitudines.* Paullo durius dictum est ὅσον ἐςὶν ἐν μερίμναις pro ὅσον ἐςὶ μεριμνῶν.

τοῖς θέλουσιν, subaudi ἐπιμελεῖσθαι.

ODARIVM XLII.

v. 1. ποθεῖν, proprie vehementi desiderio teneri, hic est, *delectari*, *gaudere*, *iuuat*.

v. 2. φιλοπαίγμων, iocos amans, id est *iocosus*, supra Odar. XXXIX, 7. λυσιπαίγμων. Elegans Bacchi epitheton.

χορείας. Bacchus enim auctor chorearum fertur, et Odar. XLI, 3. ἐφευρετὴς χορείας.

v. 3. φιλέω hic idem est, quod v. 1. ποθέω, *delector*, *iuuat me*. Et φιλέω ὅταν λυρίζω dictum est pro φιλέω λυρίζειν.

v. 4.

μετὰ συμπότου λυρίζω.
στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
μετὰ παρθένων ἀθύρειν
φιλέω μάλιστα πάντων.
φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
φθόνον οὐκ οἶδα δαΐκτην.
φιλολοιδόροιο γλώττης
φεύγω βέλεμνα κωφά.
στυγέω μάχας παροίνους
πολυκώμους κατὰ δαῖτας,
νεο-

v. 4. ἔφηβος συμπότης est *compotor adolescens.*

v. 5. 6. στεφανίσκους ὑακίνθων κροτάφοισιν ἀμφιπλέξαι est *corollis hyacinthinis tempora ornare, velare, redimire.* Nam στεφανίσκους ὑακίνθων dictum est pro στεφανίσκους ὑακινθίνους. Sed flos hyacinthi sacer est Baccho. vid. quae supra ad Odar. VII, 1. diximus.

ἀμφιπλέξαι, supra Odar. VI, 2. erat συναρμόσαι.

v. 7. μετὰ παρθένων ἀθύρειν. vid. ad Odar. VIII, 6.

v. 8. φιλέω, vt v. 3., *placet, iuuat, delector.*

v. 9. ἐμὸν ἦτορ, *pectus meum,* hoc est, *ego.* vid. supra ad Odar. XXXIX, 2.

v. 10. δαΐκτης, *infestus.*

v. 11. γλώττη φιλολοίδορος, *lingua maledica, calumniatrix.*

v. 12. φεύγω, *odi, auersor, detestor.* Contrarium τῷ φιλεῖν v. 3. et 8. et ποθεῖν v. 1. et sequ. v. στυγεῖν.

βέλεμνα, *sagittae, tela,* id est, criminationes. Ea βέλεμνα dicuntur κωφὰ, *obtusa,* hoc est, *inualida.*

v. 13. μάχαι πάροινοι sunt *rixae, quae inter pocula excitantur.* cf. Horat. I. Od. XXVII.

v. 14. δαῖτες πολύκωμοι sunt *conuiuia lauta,* in quibus large

νεοθηλέσ' ἅμα κούραις
ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων.
βίον ἥσυχον φέρωμεν.

ODARIVM XLIII.

Εἰς τέττιγα.

ARGVMENTVM.

Felix cicadae conditio.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,

ὅτε

large vinum bibitur. Nam κῶμος etiam ebrietatem significat. vid. ad Odar. VI.

v. 15. νεοθηλὴς, nuper virens, pullulans, hoc eſt, *florens*. κοῦραι νεοθηλεῖς ſunt ergo *puellae adoleſcentulae*. Heſych. νεοθηλής· νεωςὶ βλαςήσασα.

v. 16. ὑπὸ hic vti Odar. IV, 17. et VI, 4. eſt *ad*.

βαρβίτῳ. vid. ſupra ad Odar. I, 3.

v. 17. ἥσυχος, *tranquillus, placidus*. βίος ἥσυχος eſt idem, quod Odar. XXXIX, 15. βιότου γαλήνη, *vita tranquilla et ſecura*. Senſus eſt: *viuamus laeti et hilares*.

ODARIVM XLIII.

Venuſtates huius praeſtantiſſimi odarii vberius expoſuit Degen *über die Philoſophie des Anacreon* pag. 45. ſeqq.

v. 1. μακαρίζειν eſt *beatum praedicare*. Hinc dii dicuntur μάκαρες Pindar. *Olymp.* I, 83. Heſych. μακάριος· ὁ πάντοτε ἐν ἀγαθῷ ὢν, εὐδαίμων. cf. Sallier et Oudendorp. ad Thom. Mag. pag. 646. et Index Thucyd. Duckeri.

τέττιξ eſt *cicada mas*. Nam foe-

ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
σὰ γάρ ἐςι κεῖνα πάντα,
χ' ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
χ' ὁπόσα φέρουσιν ὗλαι.
σὺ δὲ φίλιος γεωργῶν,
ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι
θέρεος γλυκὺς προφήτης.

φι-

foeminae non canunt. cf. Plin. *hist. nat.* XI, 26.

v. 2. *in summis arborum.* cf. Homer. *Iliad.* III, 151. et Hesiod. Ἐργ. 583.

v. 3. δρόσον πεπωκὼς, *rore pasta, inebriata.* Nam rore pasci cicadam et inebriari, ostendit Cerda ad Virg. *Ecl.* V, 77.

v. 4. βασιλεὺς ὅπως referri debet non ad ἀείδεις, sed tum ad verba praecedentia δενδρέων ἐπ' ἄκρων, tum ad sequentia σὰ γὰρ ἐςι κ. λ. ita vt regina dicatur ob sedem altiorem, vnde inferiora et circumiecta despiciat tamquam pedibus suis et potestati subiecta.

v. 5. κεῖνα pro ἐκεῖνα.

v. 6. χ' pro καί. vid. ad Odar. XXXI, 5.

v. 8. φίλιος, *cara, dilecta.* cf. Arnaldi *animaduerss.* pag. 45.

v. 9. ἀπὸ μηδενὸς βλάπτων, est Tmesis pro ἀποβλάπτων μηδενὸς, *nihil laedens in vllo cuiusquam agro.* Sic supra Odar. III, 9. κατὰ μεῦ σχίσεις ὀνείρους pro κατασχίζεις. Sed ἀποβλάπτειν hic ponitur pro simplice βλάπτειν. cf. Ducker ad Thucyd. pag. 462.

μηδενὸς scilicet γεωργῶν.

v. 10. τίμιος, *carus, exoptatus.* Sophocl. Antig. 701. seq. ἐμοὶ δὲ, σοῦ πλάσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ, οὐκ ἔςιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.

v. 11. θέρεος προφήτης, *aestatis praenuntia* cicada hic dici-

φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει,
σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε·

σχε-

dicitur, vt hirundo apud Ouid. Faſt. II, 853. praenuntia veris. Additur γλυκὺς, *dulcis, ſuauis, iucundus*, non modo ob ſuauitatem cantus, ſed etiam quia aeſtas, cuius praenuntia eſt, hominibus grata eſt.

v. 12. Muſae dicuntur amare cicadam, propter ſuauem illius cantum.

v. 14. λιγυρὸς eſt *canorus, liquidus:* οἴμη λιγυρὴ eſt *vox liquida*, vti loquitur Horat. I. od. XXIV, 3. De voce cicadae cf. Homer. *Iliad.* III, 152. et Theocrit. *Idyll.* VII, 139. Heſych. λιγυρόν· ἡδὺ, γλυκύ.

v. 15. τείρειν eſt *adfligere, conficere.* Sic de ſudore Homer. *Iliad.* V, 796. ἱδρὼς μιν ἔτειρεν. Hic dicitur cicada non adfligi neque confici ſenectute, quoniam veteres tunicas aeſtate putantur deponere. cf. Lucret. IV, 65. Heſych. τείρει· καταπόνει.

v. 16. σοφοὶ dicuntur inprimis poëtae. Hic cicada σοφὸς dicitur ob ſuauitatem cantus.

γηγενὴς, *terrigena*, cicada vocatur, quia in agris et e terra naſcitur. Heſych. γηγενής· ὁ ἐκ τῆς γῆς τὴν γένεσιν ἐσχηκώς.

φίλυμνος, *cantus amans*, cicada dicitur, quoniam ſemper canit aeſtate.

v. 17. ἀπαθὴς eſt *malorum expers* atque *immunis*, h. e. morborum, ſenectutis, dolorum.

ἀναιμόσαρκος, qui carnem habet ſanguinis expertem, facete cicada dicitur, quia non habet talem liquorem rubrum in carne, qualis in plerisque animalium corporibus ſanguis dicitur. Sic Homer. *Iliad.* V, 340. dii ἀναίμονες dicuntur, quia pane et vino non veſcuntur. Tribuitur iis autem aliquid

σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

ODARIVM XLIV.

Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

ARGVMENTVM.

Narratio somnii, quo sese amori quodam illigari, poëta metuit portendi.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν
πτέρυγας φέρων ἐπ᾽ ὤμων·
ὁ δ᾽ Ἔρως ἔχων μόλυβδον
περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
ἐδίωκε καὶ κίχανε.

τί

quid sanguini simile, quod ἰχὼρ vocatur. vid. Riccii *dissertatt. Homer.*

v. 18. σχεδὸν, *prope, propemodum.*

ὅμοιος hoc loco ponitur pro ἴσος.

ODARIVM XLIV.

v. 1. ὄναρ, subaudi κατά. Hoc tamen discrimen statuunt grammatici, vt ὄναρ plerumque notet *per quietem, in somniis*, sed κατ᾽ ὄναρ, *monitu somnii.* cf. Oudendorp. ad Thom. Mag. pag. 650.

τροχάζειν est *currere.* Suid. τροχάζει· διατρέχει.

v. 2. πτέρυγας φέρων ἐπ᾽ ὤμων, hoc est *alatus.* cf. supra ad Odar. III, 17.

v. 3. μόλυβδος, *plumbum.*

v. 5. κίχανε pro ἐκίχανε. Sic supra Odar. VIII, 12. φύγον pro ἔφυγον. Sed κιχάνειν est *prehendere, haschen.* He-

τί θέλει τόδ' ὄναρ εἶναι;
δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
ἐν Ἔρωσί με πλακέντα
διολισθανεῖν ἐν ἄλλοις,
ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

ODARIVM XLV.

Εἰς τὰ τοῦ Ἔρωτος βέλη.

ARGVMENTVM.

Dulce amoris principium est, sed finis fere acerbus.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης

παρὰ

Hesych. κιχάνειν· ἀπολαμβάνειν.

v. 6. *Quid sibi vult hoc somnium?* Sic Ouid. *Metam.* IX, 293. *tacitae quid vult sibi noctis imago?*

v. 7. δοκέω, subaudi μοι, *videor mihi.*

v. 8. ἐν Ἔρωσι. vid. supra ad Odar XXXII, 5. πολλοῖς ἐν Ἔρωσι πλακεὶς dicitur is *qui multis amoribus est implicitus, qui multos pueros et puellas amat.*

v. 9. διολισθαίνειν, *elabi, effugere*, eleganter dicitur de eo, qui amare desinit, neque teneri se vinculis amoris sinit. Suidas: διολισθαίνειν· ἐκφεύγειν.

v. 10. συνδεθῆναι, *vinciri, vinculis teneri*, de eo dicitur, qui amoris vinculis ita tenetur constrictus, vt, quo se expediat, ei nil reliqui videatur. Hesych. συνδεῖ· συντηρεῖ.

ODARIVM XLV.

v. 1. ὁ ἀνὴρ est *maritus.* Sed

παρὰ Λημνίαις καμίνοις
τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
ἐποίει, λαβὼν σίδηρον.
5. ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·
ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγεν.
ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς
σιβαρὸν δόρυ κραδαίνων

βέ-

Sed maritus Veneris est Vulcanus. cf. Homer. *Odyss.* VIII, 267. sqq.

v. 2. παρὰ hoc loco est *in.*

Λημνίαις. *Lemnus* est insula maris Aegaei, finitima Imbro et Samothraciae, quae cultu Vulcani quondam valde celebrabatur, cuius etiam officina in ea fertur fuisse, hoc est montes ardentes, qui inde etiam Vulcani vocantur. cf. Schlichthorst *Geographia Homeri* pag. 129.

κάμινος, *fornax*, id est, *officina*, a poetis vsurpatur de fornace Cyclopum et Vulcani. cf. Spanhem. ad Callim. *hymn. in Dian.* 60. et Fischer ad h. l.

v. 3. Ἐρώτων. vid. supra ad Odar. I, 4. 9.

v. 4. ἐποίει λαβὼν σίδηρον, fecit sumto ferro, id est, *ex ferro fecit.*

v. 5. ἔβαπτε, *tingebat, imbuebat*, quo obduraret cuspides. Solet enim ferrum aqua imbui, vt obdurescat.

v. 6. μέλι γλυκὺ λαβοῦσα ἔβαπτε, imbuebat sumto melle dulci, hoc est, *melle dulci imbuit.*

v. 7. Venerem poëta facit propterea Amoris tela dulci melle tingenrem, sed eadem felle conspergentem Cupidinem, quod initia amoris esse fere dulcia solent et suauia, sed extrema grauia atque acerba: cf. Fischer ad h. l.

v. 8. ἐξ αὐτῆς, subaudi ἐλθών. vid. supra ad Odar. XVI, 2.

Ἄρης, Mars, belli Deus.

v. 9. σιβαρὸς hoc loco est *grauis, ponderosus.* Sic hastam Mineruae σιβαρὸν vocat Homer.

βέλος ηὐτέλιζ' Ἔρωτος·
ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἐςὶν, εἶπε,
βαρύ· πειράσας νοήσεις.
ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης,
ὑπεμειδίασε Κύπρις.
ὁ δ' Ἄρις ἀναςενάξας,
βαρὺ, φησίν· ἆρον αὐτό.
ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτὸ, φησί.

mer. *Iliad.* V, 745. VIII, 389. Hesych. ςιβαρόν· — βαρύ.

δόρυ idem est, quod ἔγχος, *hasta.* vid. ad Odar. XIV, 10.

κραδαίνων. vid. ad Odar. XXXI, 14.

v. 10. εὐτελίζειν est *contemnere, spernere, flocci habere.* Venit enim a τέλος, sumtus, qui rei cuidam impenditur. Inde πολύτελον, quod magnum sumtum requirit, et proinde praestans est et eximium. Sed εὔτελον quod paruo pretio emitur, hoc est, vile; inde εὐτελίζειν est vilipendere, contemnere. Hesych. εὐτέλεια· ταπείνωσις.

v. 11. τόδε βέλος ἐςι βαρὺ, *haec sagitta grauiter vulnerat.* cf. Fischer ad h. l. Infra Odar. III, 32. erat: σὺ δὲ καρδίαν πονήσεις.

v. 12. νοήσεις, *experieris, intelliges, videbis, senties.*

v. 13. ἔλαβεν βέλεμνον, cepit sagittam, id est, *corpore suo excepit, feriri se sagitta et vulnerari permisit.* vid. Degen *Anmerk. zu Anacr. Liedern* pag. 263. et Zeune *animaduerss. ad Anacr.* pag. 94. sq.

v. 14. ὑπεμειδίασε, *subrisit.* Facete hic Venus subrisisse dicitur, cum Mars telo Cupidinis vulneratus esset.

v. 16. βαρὺ, *graue* telum est, sed non *pondere*, verum *dolore.* Sic apud Homer. *Iliad.* V, 664. hasta cuti infixa dicitur βαρύνειν, id est, *dolore adficere.*

ἆρον αὐτὸ, *extrahe, euelle istud.*

v. 17. ἔχ' αὐτὸ, *retine istud.*

ODA-

ODARIVM XLVI.

εἰς Ἔρωτα.

ARGVMENTVM.

Infelix eius conditio, qui ab eo, quem amat, non redamatur.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι·
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·
χαλεπώτερον δὲ πάντων
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
γένος, οὐδὲν ἐς Ἔρωτα·
σοφίη, τρόπος πατεῖται·

μό-

ODARIVM XLVI.

v. 1. χαλεπὸν, *durum*. vid. ad Odar. VII, 2.

φιλῆσαι. vid. supra ad Odar. XIV, 1.

v. 3. χαλεπώτερον, *durius*, comparatiuus hic vim habet superlatiui, χαλεπώτατον. Sic v. 13. τὸ δὲ χεῖρον, *quod pessimum est*.

v. 4. ἀποτυγχάνειν, proprie *metam non ferire*, siue *peccare*, hoc loco est *inuenustum esse, repulsam ferre, unglücklich lieben, den Korb kriegen*.

v. 5. γένος, *nobilitas, generositas, gentis claritas*, οὐδὲν ἐς Ἔρωτα, subaudi ἥκει, vel ἐστὶ, *nil attinet, nil spectat, nil monet Amorem.* Sensus est: *nil prodest amanti nobilitas.*

ἐς pro πρός.

v. 6. σοφία, *sapientia, doctrina.* Fortasse auctor intelligit artem pangendorum carminum. Poëtae enim vocabantur σοφοί. vid. infra ad Odar. LII, 16. et 23.

τρόπος est *virtus, ingenium candidum, Edelmuth.*

πατεῖν est *despicere, spernere, contemnere;* subaudiendum est θυμῷ, quae vox addita erat supra Odar. XXVI, 6.

v. 7.

μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφὸς,
διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·
πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

v. 7. βλέπειν contrarium eſt τῷ πατεῖν, et notat *ſuſpicere, magnifacere, curare, ſequi.*

v. 8. ἀπόλοιτο, *pereat, ſacer eſto.*

v. 10. διὰ τοῦτον, ſcilicet ἄργυρον.

οὐκ ἀδελφὸς, ſubaudi ἡμῖν ἐϛί. Senſus eſt: *Propter argentum a fratribus fratres produntur, a parentibus liberi.*

v. 12. δι' αὐτὸν, ſcilicet ἄργυρον.

v. 14. τὸ δὲ χεῖρον, *quod peſſimum eſt*, comparatiuus pro ſuperlatiuo, vt v. 3. χαλεπώτερον. Senſus eſt: *Si inopes amamus, ideoque reiicimur, quia non habemus, quo amorem redimamus, perdimur atque conficimur aegritudine.*

Caeterum cum hoc odario comparari poterit Ouid. *Amor.* I, 10. II, 5. et *de arte am.* II, 270. ſqq. Horat. 3. od. XVI. et XXIV. Propert. III, 12. Tibull. I, 9. II, 4.

ODARIVM XLVII.

Εἰς γέροντα.

ARGVMENTVM.

Senem animo, si saltet, iuuenescere.

Φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
φιλῶ νέον χορευτάν·
γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
τρίχας γέρων μέν ἐςι,
τὰς δὲ φρένας νεάζει.

ODARIVM XLVIII.

Εἰς Διόνυσον.

ARGVMENTVM.

Laudes vindemiae.

Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ νέον,

ODARIVM XLVII.

v. 1. τερπνὸς hic, vti supra Odar. XVIII, 6. est *laetus, hilaris.*

v. 2. χορευτὰν, dorice pro χορευτήν.

v. 4. τρίχας, subaudi κατὰ, vti v. sequenti τὰς φρένας pro κατὰ τὰς φρένας.

v. 5. τὰς φρένας, *mente, ingenio iuuenescit.*

ODARIVM XLVIII.

v. 1. πόνος, *labor, periculum.* vid. ad Odar. XXV, 3. ἀτει-

νέον, ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
τελέων θεὸς κατῆλθεν,
ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
πότον ἄςονον κομίζων,
γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον,

πε-

ἀτειρὴς, *firmus*, *inuictus* a τείρειν domare. Hesych. ἀτειρής· ὁ στερεός.

v. 2. πόθοι sunt *amores*. vid. ad Odar. XXXII, 20.

ἀταρβὴς, *interritus*, *intrepidus*. Hesych. ἀταρβές· ἀτάρβητον, ἄφοβον, θρασύ.

v. 3. πότοι sunt *conuiuia*. Hesych. πότος· δεῖπνον. Suid. ποτός· τὸ πινόμενον. πότος δὲ τὸ συμπόσιον.

Triplex hoc loco Bacchi beneficium poëta celebrat. Nam primo vino, ait, curas et sollicitudines dispelli: ἐν πόνοις ἀτειρῆ τελέων· deinde animum firmat ad audaciam in amore: ἐν πόθοις ἀταρβῆ τελέων· tertio denique in conuiuiis incitat ad choreas ducendas: καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν τελέων. cf. Fischer ad hunc locum.

v. 4. τελεῖν hic est *reddere*, *efficere*.

κατῆλθεν. Nam putabatur Bacchus vindemiae tempore de superis descendere et nouo vino conficiendo adesse.

v. 5. ἁπαλὸν φίλτρον, *dulcem amoris fontem*, apte vertit Degen: *den milden Quell der Liebe*. De voce φίλτρον vid. supra ad Odar. XXXIV, 5. et Schneider *Anmerk.* pag. 181.

v. 6. ἄςονος, *suspiriorum*, hoc est, *curarum expers*. πότος ἄςονος esset *conuiuium laetum et hilare*. Sed quoniam sequenti versu explicatur per γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον, scribendum censeo ποτὸν, ita vt ποτὸς ἄςονος sit vinum laetos faciens curasque ex animo pellens.

v. 7. γόνος proprie est *filius*, *progenies*, *suboles*, sed deinde etiam, vti Latinorum *foetus*, de arborum fructibus vsurpatur, vti hic vinum vocatur γόνος ἀμπέλου. cf. Matth.

πεπεδημένον ὀπώραις
ἐπὶ κλημάτων φυλάττων,
ἵν᾽, ὅταν τάμωσι βότρυν
ἄνοσοι μένωσι πάντες,
ἄνοσοι δέμας θεητὸν,
ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

Matth. XXVI, 29. Hesych. γόνος· γέννημα.

v. 8. ὀπώρα quemque fructum, quem auctumnus profert, denotat, sed speciatim *vuam*, vt h. l. Hesych. ὀπώρα· θέρος καὶ τὸ μετόπωρον· κυρίως δὲ ἡ σταφυλή. Sed οἶνος πεπεδημένος ὀπώραις est *vinum vuis inclusum* (nam πεδεῖν est *vincire*) *et nondum in torculari domitum, neque ex vuis solutum.* Sic Odar. LI, 6. est λύειν οἶνον.

v. 9. κλῆμα est *palmes, Weinrebe.*

v. 10. τέμνειν hoc loco est *vuas decerpere et colligere*, et ὅταν τάμωσι βότρυν est *post vindemiam.* Sed tempore auctumni solent maxime grassari febres, et inde intelligitur vis verborum: ἵνα πάντες ἄνοσοι μένωσι.

v. 12. δέμας pro κατὰ δέμας. vid. supra ad Odar. XXXIX, 18. Sed δέμας θεητὸν est *corpus pulcrum.* Nam θεητὸς, Ionice pro θεατὸς, proprie de corpore dicitur, et est *spectabilis.* Hesych. θεατόν· τὸ ἐκλεκτὸν, ὁρατὸν, καὶ θεωρητόν.

v. 13. γλυκὺς θυμὸς est *animus securus et laetus.*

v. 14. ἐς (subaudi ὥραν) ἔτους φανέντος ἄλλου, *ad anni alterius apparentis auctumnum.*

ODA-

O D A R I V M XLIX.

Εἰς δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτην.

A R G V M E N T V M.

Venerem Genitricem, e mari exeuntem, sculptor aliquis eius temporis nobilissimus in Disco, siue in Concha, ad viuum expresserat, quam tabulam hoc Odario poëta celebrat.

Ἄρα τις τόρευσε πόντον,
ἄρα τις μανεῖσα τέχνα
ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ,
ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;

ἄρα

ODARIVM XLIX.

v. 1. ἄρα, particula adsentientis cum admiratione, respondet Latinorum particulae *tandem*. ἄρα τις, *quis tandem*, *wer wol in aller Welt*.

τόρευσε pro ἐτόρευσε. vid. supra ad Odar. XVII, 1.

v. 2. μανεῖσα τέχνα, *ars diuino numine adflata*, *ars diuina*, hoc est, *eximia*, *praestantissima*. Nam μανῆναι notat etiam *spiritu diuino adflari*. Sic Latinis quoque *ars insana* dicitur pro *diuino spiritu adflata*. Sed hoc loco τὶς μανεῖσα τέχνη est abstractum pro concreto, *egregius quidam ac diuinus caelator*. vid. supra ad Odar. XVIII, 1.

v. 3. ἀναχεύειν, *effundere*, hic est *caelare*, *illigare*, *includere*, et apte positum naturae fluctuum.

δίσκος proprie est orbis saxeus vel aeneus, quem exercendi corporis caussa iacere solebant veteres in gymnasiis: sed hic intelligitur lamina argentea, quae ducta erat in formam clypei, cum caelatura Venerem e mari exeuntem referente. Cuiusmodi Veneris Signum extat in *Antich. d' Ercolano* Vol. IV.

v. 4. ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσ-

ἆρα τις ὑπὲρ θάλασσαν
ἁπαλὰν χάραξε Κύπριν,
νόος ἐς θεοὺς ἀερθεὶς,
μακάρων φύσιος ἀρχάν;
ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνὰν,
ὅσα μὴ θέμις δ' ὁρᾶσθαι,
μόνα κύμασιν καλύπτει.
ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ,

βρύ-

λάσσης dictum poëtice pro ἐπάνω τῆς θαλάσσης, *super mari*; forma loquendi etiam Homero frequens, v. c. *Iliad.* II, 159. Hesych. νῶτα θαλάσσης· τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς, ἢ τὰ πελάγη. Suidas: νῶτα θαλάσσης· ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

v. 6. χαράσσειν proprie est *ſcalpere; incidere.* vid. ſupra ad Odar. XVIII, 14. ſed hoc loco idem eſt quod ποιεῖν, *fingere.*

v. 7. νόος ἐς θεοὺς ἀερθεὶς, *animus ad deos vsque euectus*, eſt *diuinum ingenium*, quod v. 2. μανεῖσα τέχνα dicebatur.

v. 8. μάκαρες ſunt *dii.* Infra Odar. LI, 39. μάκαρες θεοί. vid. ſupra ad Odar. XLIII, 1. μακάρων φύσιος ἀρχὴν, *parens deorum* Venus dicitur; nam φύσις hic et Odar. LI, 29. eſt *origo.*

v. 9. νιν poëtice pro αὐτήν.

v. 10. ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι, *quae nefas eſt conſpici*, hoc eſt, *partes genitales, pudenda.*

v. 11. μόνα referri debet ad ὅσα, *ea ſola fluctus tegit, quae nefas eſt conſpici.*

v. 12. ἀλάλημαι eſt *erro.* Heſych. ἀλαλήμενος· πλανώμενος.

ἐπ' αὐτά. ἐπὶ pertinet ad ἀλαλημένη, et ordo verborum eſt hic: αὐτὰ δ' ἐπαλαλημένη, ὡς βρύον λευκὸν, ὕπερθε ἁπαλοχρόους γαλήνας.

αὐτὰ, dorice pro αὐτή.

v. 13.

βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν,
ἁπαλοχρόους γαλήνας,
δέμας ἐς πλόον φέρουσα,
ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν,
ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις,

κρί-

v. 13. βρύον est *alga*, *lana marina*, *muscus*, *Meergras*.

ὡς, *velut*, *tamquam*, nomini postpositum cum graui; etiam cum acuto, scribitur. vid. c. Homer. *Iliad.* II, 764. et III, 2.

ὕπερθε, *super*. Suid. ὕπερθε· ἐπάνω.

v. 14. ἁπαλοχρόους γαλήνας, *mari placido*, *Meeresstille*. Nam ἁπαλόχροος est proprie is qui mollem cutem habet et teneram. Sed hoc loco idem est, quod *laeue*, *placidum*.

v. 15. δέμας ἐς πλόον φέρουσα, *corpus inclinans et ad natandum componens*.

v. 16. ῥόθιον est *vnda strepens*, venuste hic dicitur de vndis manu et brachio Veneris natantis percussis et hinc sonitum edentibus. Hesych. ῥόθιον· ῥεῦμα, κῦμα, τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον.

πάροιθεν, *ante*, *coram*.

v. 17. μαζὸς proprie est *mamma viri*, Theocrit. *idyll.* III, 16. vti μαστὸς *mamma foeminae*, Euripid. *Orest.* 528. Sed subinde μαζὸς etiam de *mammis mulierum* occurrit, vt h. l. et Eurip. *Hecub.* 143. vid. supra ad Odar. XX, 13. Sed μαζοὶ ῥόδεοι sunt *mammae pulcrae*.

v. 18. ἔνερθε, ex ἐν et ἔρα, *terra*, est *infra*. Hesych. ἔνερθεν· ὑποκάτω. ἁπαλὴ δειρὴ est *collum pulcrum*. vid. ad Odar. XXIX, 34.

v. 19. κῦμα τέμνειν, *secare fluctum*, est idem, quod v. 30. νήχεσθαι, *natare*.

κῦμα μέγα sunt *vndae profundae*, *alti fluctus*.

v. 20. αὖλαξ proprie est

sul-

κρίνον ὡς ἴοις ἑλιχθὲν
διαφαίνεται γαλήνας.
ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται
ἐπὶ δελφίσιν χορευταῖς
δολερὸν νόον μερόπων
Ἔρως, Ἵμερος, γελῶντες·
χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς
ἐπὶ κυμάτων κυβιςῶν
Παφίης τὸ σῶμα παίζει,

ἵνα

sulcus, Furche; sed hic eleganter dicitur de *lacuna*, quam corpus Veneris natantis in vndis efficit.

μέσον αὔλακος pro κατὰ μέσου αὔλακος.

v. 21. κρίνον ὡς ἴρις ἑλιχθὲν, *tamquam lilium violis insertum et implicatum.* Supra Odar. XXXIV, 7. erat: τὰ λευκὰ Ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

v. 22. γαλήνη hic proprie *vndae tranquillae.* vid. ad Odar. XXXVII, 4.

v. 23. ἄργυρος est idem hoc loco, quod λευκὸς, *albus, candidus*,

ὑπὲρ per Tmesin diuulsum est ab ὀχοῦνται. Sed ὑπερογεῖν est *inuehere.* ὑπεροχοῦνται ἀργύρῳ, *inuehuntur argento.*

v. 24. ἐπὶ δελφίσιν χορευταῖς, *in delphinis saltantibus*, hoc est, *in delphinis ex argento conspicuis.*

v. 25. δολερὸν νόον μερόπων. Corruptionem huius loci optime Heinsius pater sustulit sic: δολεροὶ νέον μέτωπον. Nam νέοι, *pueri*, sunt Ἔρως et Ἵμερος, in fronte autem *dolus* maxime se ostendit.

v. 26. Ἵμερος est *Iocus.* cf. Hesiod. *Theog.* 201. sq.

v. 27. χορὸς ἰχθύων κυρτὸς est *chorus curuatus piscium circumdans Venerem natantem.*

v. 28. κυβιςᾶν est *saltare in capite*, venuste hic dicitur de laetis piscibus natantem Venerem cingentibus.

v. 29. Παφία, *Paphia*, Venus dicitur a Papho, vrbe Cypri.

ἵνα νήχεται γελῶσα.

ODARIVM L.

Ἐπιλήνιος ᾠδή *).

ARGVMENTVM.

Hoc Odario continetur hymnus torcularius, quo Bacchi laudes celebrantur.

Τὸν μελανόχρωτα βότρυν
ταλάροις φέρουσιν ἄνδρες
μετὰ παρθένων ἐπ᾽ ὤμων·
κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες

μό-

---

pri. vid. supra ad Odar. XXIX, 37.

τὸ σῶμα verecunde pro *parte genitali*, siue *natura* Veneris. Sic etiam *corpus* Latinis dicitur, v. c. Horat. I. Sat. II, 43. *dedit hic pro* corpore *nummos.*

παίζειν, *ludere*, *titillare.*

ODARIVM L.

*) ἐπιλήνιος ᾠδὴ est carmen, quod torculatores inter calcandum vuas in honorem Bacchi canebant. vid. Rittershuſ. ad Oppian. Cyneg. I, 127.

v. 1. μελανόχρως, a χρόα, color, est colore niger. μελανόχρως βότρυς sunt *vuae rubentes*, *nigrae.*

v. 2. τάλαρος est *fiscella*, e viminibus facta, *geflochtnes Körbchen.* Suid. τάλαρος· καλάθισκος, κόφινος μικρός.

ἄνδρες, *iuuenes.*

v. 4. κατὰ hoc loco pro εἰς, *in.*

ληνὸς est *torcular.* Hesych. ληνός· ὅπου σαφυλὴ πατεῖται.

v. 5.

μόνον ἄρσενες πατοῦσι
ςαφυλὴν, λύοντες οἶνον,
μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
νέον ἐς ζέοντα Βάκχον,
ὃν ὅταν πίῃ γεραιὸς,
τρομεροῖς ποσὶν χορεύει
πολιὰς τρίχας τινάσσων·
ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
ἐρατὸς νέος μεθυσθεὶς,

ἀπα-

v. 5. πατεῖν est verbum proprium in hac re, vt latinum *calcare, keltern.* cf. Odar. XVII, 14.

v. 6. λύειν οἶνον est *vinum exprimere.* vid. ſupra ad Odar. XLVIII, 8.

v. 7. μέγα, *valde*, pro μάλα.

κροτεῖν est *plaudere, plauſu comprobare, celebrare, laudare,* vt h. l.

v. 8. ὕμνοι ἐπιλήνιοι ſunt *carmina, quae canuntur in honorem Bacchi, quum vuae calcantur.* De vocabulo ὕμνος ſupra diximus ad Odar. IX, 12.

v. 9. ἐρατὸς, *gratus, ſuauis, amabilis*, cohaeret cum voce πίθοις, *ipſis doliis gratum*, ſcilicet *muſtum.* Heſych. ἐρατόν· ἐράσμιον, ἡδὺ, ποθεινὸν, ἐπιθυμητόν.

v. 10. νέος Βάκχος, *recens Bacchus*, hoc est *muſtum, Moſt.* Nam Βάκχος hic ponitur pro *vino.*

v. 12. τρομερὸς, *tremulus, zitternd*, exquiſite hic dicitur de pedibus ſenis vacillantibus.

v. 13. τινάσσειν, *quatere, quaſſare.*

v. 14. λοχᾷν est *inſidiari, obſeruare.* Heſych. λοχᾷ· θηρεύει, λεληθότως ἐνεδρεύει. Est a λόχος, *inſidiae.*

v. 15. ἐρατὸς actiue accipi debet, *amans, amore ſaucius.*

v. 16.

ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
σκιερῶν ὕπερθε φύλλων,
βεβαρημένην ἐς ὕπνον,
ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει,
προδότιν γάμων γενέσθαι·
ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων

Ὁπότε

v. 16. δέμας pro κατὰ δέμας.

χυθεῖσαν, *fusam*, (a χύειν, *fundere*,) *hingegossen*. Sic etiam Ouid. *ex Pont.* III, 3. 8. *Fusaque erant toto languida membra vino.* Virgil. *Georg.* II, 572. fusus *per herbam.* Supra Odar. IV, 3. erat ϛορέσας, vbi vid. quae annotauimus.

v. 17. σκιερὸς proprie est *vmbrosus*, deinde *densus*, vt hoc loco. Sic supra Odar. XXXVII, 8. σκιαὶ νεφελῶν, *nubes densae.* φύλλα σκιερὰ est ergo *frons densa et viridis.*

ὕπερθε, *super.* Odar. IV, 1. est ἐπί.

v. 18. βεβαρημένην ἐς ὕπνον, *somno grauatam et oppressam*, *somno lapsam*, pro ὕπνῳ. cf. Virgil. Aen. VI, 520. vid. supra ad Odar. III, 5.

v. 19. ἄωρος idem est quod ἄκαιρος, *intempestiuus*, *indecenti tempore*, et ἄωρα hic vim habet aduerbii, vt supra Odar. IV, 7. οἷα pro οἷον et v. 12. μάταια pro ματαίως. vid. quae ibi notauimus. Hesych. ἄωρον· ἀπρεπὲς, ἄκαιρον.

θέλγειν, *allicere, pellicere*, et ἄωρα θέλγειν est *intempestiue pellicere*, subaudi θυμὸν λόγοις. Sic Homer. *Odyss.* I, 56. Vlyssem, vt obliuisceretur Ithacae, Calypso dicitur θέλγειν μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι. Est enim θέλγειν, Eustathio interprete, quasi εἰς τὸ θέλειν ἄγειν.

v. 20. προδότις γάμων, *proditrix nuptiarum*, hoc est, *quae noctem dat ante*, *quam dare eam debuerat*, *qui copiam corporis ante facit*, *quam par est.* Nam προδιδοῦναι saepenumero idem est, quod *prius dare*, *ante concedere.* Sed γάμος nonnumquam ponitur pro συνουσία, *coitus.* Spanhem. ad *Callim. hym. in Del.* 240.

v. 21. *Quum verbis nil efficeret.*

v. 22.

τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
μεθύων ἄτακτα παίζει.

ODARIVM LI.

Εἰς ῥόδον.

ARGVMENTVM.

Laudes rosae celebrantur.

Στεφανηφόρου μετ᾽ ἦρος
μέλπομαι ῥόδον τέρεινον·

σὺν,

v. 21. ἄγχειν est *vim inferre, vi cogere, comprimere, vitiare.*

v. 23. ὁ Βάκχος, hoc est, *vinum.*

v. 24. ἄτακτα pro ἀτάκτως, vt v. 19. ὥρα. Sed παίζειν ἄτακτα est *petulanter ludere, ad lasciuiam et petulantiam impellere.*

μεθύων actiue accipiendum est. *Vinum si ebrios reddidit iuuenes, ad lasciuiam eos impellit.*

ODARIVM LI.

Hoc odario continetur σκολιὸν, id est, carmen, quod cum amica poeta alternis canit, ita vt v. 1—10. loquatur poëta, v. 11. ad 15. puella, v. 16 — 18. iterum poëta, v. 19 — 28. rursus puella, v. 29—40. poëta et v. 41. denique ambo simul.

v. 1. στεφανηφόρος, *coronam gestans, corona cinctus.*

μετ᾽ ἦρος, *vna cum Vere, Vere socio et adiutore.*

v. 2. τέρεινον forma insolen-

σὺν, ἑταῖρα, δεῖ μέλπειν.
τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
τόδε καὶ βροτῶν χάρημα,
Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
πολυανθέων Ἐρώτων,
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα,

τόδε

lentior et obsoleta pro τέρεν. Sed τέρην est *tener*, *mollis*.

v. 3. σὺν pertinet ad μέλπειν et ex antecedente versu τὸ ῥόδον subintelligendum.

δεῖ, *decet*, *par est*, *iuuat*.

ἑταῖρα. vid. supra ad Odar. IV, 15. XXVIII, 5.

v. 4. ἄημα proprie *spiritus*, *flatus venti*, deinde, vt hoc loco, *odor*. Hesych. ἄημα· πνεῦμα, φύσημα. Suid. ἄημα· ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου. Sed rosa hic propterea vocatur θεῶν ἄημα, *deorum aura*, *odor*, quia dii auras carpunt odore vnguenti rosacei infectas, id est ambrosiae. Hinc v. 43. rosa φυτὸν ἄμβροτον vocatur. cf. Homer. *Iliad.* I, 528. V, 338.

v. 5. χάρημα et χάρμα, *voluptas*, *gaudium*. Et rosa est βροτῶν χάρημα, eo quod frequens rosarum vsus apud veteres fuit in conuiuiis. cf. Odar. V, 3. sqq.

v. 6. Χάρισιν. vid. supra ad Odar. V, 11.

ἄγαλμα proprie est *oblectamentum*, *voluptas*, *deliciae*, et idem quod χάρημα, vt hoc loco. Sed Gratiae et Venus quasi praecones finguntur veris, et inde hic rosa dicitur *voluptas Gratiarum*. cf. Fischer ad h. l.

ἐν ὥραις. vid. ad Odar. III, 1. ὧραι Ἐρώτων sunt *Ver* et *Aestas*; nam tum Amores saltant, vt Gratiae. Sed Amores vocantur πολυάνθεοι, quia gestant coronas roseas praesertim, cum saltant. cf. Horat. I. *od.* III, 6. sqq.

v. 8. ἄθυρμα, vti παίγιον, proprie est lusus puerilis. vid. supra ad Odar. VI, 10. Sed hoc loco idem est, quod ἄγαλμα v. 6. *deliciae*, *voluptas*.

v. 9.

τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν.
γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πεῖραν
ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς·
γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλπειν
μαλακαῖσι χερσὶ, κούφως
προσάγοντ' Ἔρωτος ἄνθος.
ὡς σοφῷ τόδ' αὐτὸ τερπνὸν

θα-

v. 9. μέλημα, *deliciae.* Hesych. μέλημα· οὗτινος ἄν τις φροντίζοι, ἀγάπημα. vid. supra ad Odar. V, 7.

μύθοι hic sunt *carmina.* Sensus est: *rosa etiam a poëtis celebratur.*

v. 10. Nam rosa sacra Musis erat.

v. 11. Iam incipit puella canere.

πεῖρα est *conatus*, *periculum*, et πεῖραν ποιεῖν est *periculum facere*, *tentare.* Sed *tentare rosam* hic nihil aliud est, quam eam *naribus admouere.*

v. 12. ἀταρπαὶ proprie sunt *deuerticula*, *Schleifwege*, quibus contrarii sunt λεωφόροι, *viae publicae*, *regiae*, *Heerstrassen.* ἀταρποὶ ἀκάνθιναι sunt *viae spinis obsitae.*

v. 13. αὖ, *vero*, cf. Odar. XVI, 2.

λαβόντι θάλπειν, *rosam decerpenti.* θάλπειν proprie est *calefacere.* Hesych. θάλπω· θερμαίνω. Sed hoc loco *terere*, *tractare.*

v. 14. μαλακαῖσι. vid. ad Odar. XXII, 4. κούφως, *leuiter.*

v. 15. προσάγεσθαι est *naribus admouere.*

Ἔρωτος ἄνθος, *flos Cupidinis*, est rosa: erat enim Cupidini sacra. vid. ad Odar. V, 1. Sensus est: *dulcis est rosa in semitis*, *si quis eam tentet*, i. e. se inclinet, vt eius odorem hauriat: *dulcis ea item est*, *si quis eam decerpat.*

v. 16. Hic poëta rursus loquitur.

ὡς referri debet ad τερπνόν. Sensus est: *quam grata est rosa poëtis!* Nam σοφὸς hoc loco est

θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠὼς,
ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι·
ῥοδόχρους δὲ κ' Ἀφροδίτα
παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
τόδε καὶ νήσοισιν ἀρκεῖ,

τόδε

est *poëta*, vti v. 23. vid. ad Odar. XLIII, 16.

v. 17. θαλίαι sunt *conuiuia publica* in festis deorum solemnibus fieri consueta et τράπεζαι sunt *conuiuia priuata*, cf. Euripid. *Orest.* 811. Aeschyl. *Prometh.* 530. Hesiod. *Theog.* 977. et Εργ. 115. 229. θαλίαι, quae lautae erant et splendide et opipare instructae, Vere ineunte celebrabantur, Theocrit. *Idyll.* VI, 3. Dicuntur inde a θάλλειν, *virescere.* Sed conuiuiis interesse solebant poëtae, artis musicae periti, qui carmina vel recitarent, vel canerent. cf. Pindar. *Olymp.* I, 18.

v. 18. Διονυσίαι ἑορταὶ sunt *Liberalia*, hoc est, sacra Bacchi maiora, quae mense Elaphebolione celebrabantur, in quibus foeminae coronas gestabant rosaceas. Nam flos rosae sacer erat Baccho.

v. 19. Hic rursus poeta loqui incipit.

v. 20. Ἠὼς, *Aurora*, dicitur ῥοδοδάκτυλος, *roseos digitos habens*, ist est, *pulcra*. cf. Clarck et Ernesti ad Homer. *Iliad.* I, 477.

v. 21. ῥοδόπηχυς, *roseas vlnas habens*, id est, *pulcra*, etiam *Aurora* dicitur apud Theocrit. *Idyll.* II, 148. et Homer. *hymn. in Sol.* 6. Sed hic Nymphae ῥοδοπήχεες vocantur.

v. 22. ῥοδόχρους, *roseus*, hoc est, *venustus.*

v. 23. σοφῶν. cf. Fischer ad h. l. vid. quae supra ad v. 16. notauimus,

v. 24. ἀρκεῖν est *opitulari, prodesse, mederi*, cf. Aelian.

cat.

τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
τόδε καὶ χρόνον βιᾶται·
χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
Φέρε δὴ Φύσιν λέγωμεν.
χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης
δεδροσωμένην Κυθήρην
ἐλόχευε Πόντος ἀφρῷ,
πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην

κορυ-

var. hist. XII, 1. Hesych. ἀρκεῖ· προσαρκεῖ, βοηθεῖ.

v. 25. νεκροῖς. Solebant Graeci demortuorum cadauera floribus ornare et rosaceo vngere, quo ostenderent, eos iam ab omnibus huius vitae incommodis ac miseriis esse liberatos. Ita de Hectoris cadauere a Venere curato Homer. *Iliad.* XXIII, 186. cf. Plin. *hist. nat.* XXI, 4. et *Guy's Litterar. Reise nach Griechenl.* Vol. 1. pag. 249.

ἀμύνειν hic est *defendere a putredine.*

v. 26. χρόνον βιᾶσθαι, *vim inferre tempori,* hoc est, *tempore confici non posse.* Nam rosa in senectute quoque suauem odorem emittit.

v. 28. ἔσχεν vim praesentis habet, *solet habere, habet.*

v. 29. φύσις hic est *origo.*

λέγωμεν. Spectat sodales et conuiuas, ad quos orationem poëta conuertit.

v. 30. χαροπὸς, *caeruleus.* χαροπὴ θάλασσα est hoc loco *mare placidum, tranquillum,* et idem quod Odar. XLIX, 14. ἁπαλόχρους γαλήνη.

v. 31. δεδροσωμένην, *rore adspersam, madidam.* vid. ad Odar. XXIX, 9.

v. 32. λοχεύειν, *parere,* Hesych. λοχεύει· τίκτει, γεννᾷ. De Venere e spuma maris nata vid. Hesiod. *Theogon.* 190. sqq. Sed de rosarum origine Bion *idyll.* I, 66. et *Bürger Gedichte* pag. 12.

v. 33. πολεμόκλονος, *bellicosus, pugnax,* Mineruae epitheton. cf. Homer. *Batrach.* 267.

Orph.

κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεύς,
Φοβερὴν θέαν Ολύμπῳ,
τότε καὶ ῥόδων ἀγητῶν
νέον ἔρνος ἤνθισε Χθὼν
πολυδαίδαλον λόχευμα.
μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
ἀγέ-

Orph. *hymn.* XXXI, 2. etiam Martis Orph. *hymn.* LXIV, 4. cf. Spanhem. *ad Callim.* pag. 575.

v. 34. κορυφὴ proprie est *vertex capitis*, deinde *caput*, vt hoc loco. Hesych. κορυφή· κεφαλή.

δεικνύειν, *ostendere*, hic est *proferre*.

v. 35. Ὄλυμπος est mons Thessaliae, qui sedes esse Deorum credebatur. vid. cel. Volborth *disput. de Olympo, Thessaliae monte, Deorum sede. Gottingae* 1776. 4to. Sed hoc loco ponitur pro *coetu deorum*, qui v. 39. μακάρων θεῶν ὅμιλος dicitur.

v. 36. ἀγητός, *admirabilis, praestans, nobilis.*

v. 37. ἔρνος ῥόδων, *spina rosarum ferax, Rosenstock.*

ἀνθίζειν est *edere, proferre.*

v. 38. λόχευμα πολυδαίδαλον est *opus artificiosum, ingeniose factum.*

v. 39. μάκαρες dii vocantur ob aeternitatem vitae. Nam μάκαρ venit a μᾶκος, dorice pro μῆκος, *longitudo*, vt μάκαρ et μακάριος sit, qui diu vitam protrahit. vid. supra ad Odar. XLIII, 1.

v. 40. νέκταρ, deorum potus, colore rubro fuit. Homer. *Odyss.* V, 93. et *Iliad.* XIX, 38. νέκταρ ἐρυθρὸν dicitur.

v. 41. ἐπιτέγγειν, *superfundere.*

ἀνατέλλειν hoc loco proprie est *propellere*, i. e. *proferre, iubere gigni et exsistere.*

ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.

ODARIVM LII.

Εἰς ἑαυτόν.

ARGVMENTVM.

Poëta oſtendit ſe maxime moueri delectationibus iuuenum.

Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον
ἐσορῶ, πάρεστιν ἥβα.
τότε δὴ, τότ' ἐς χορείην
ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
περίμεινόν με, Κυβήβα,

παρά-

v. 42. ἀγέρωχος, *ſuperbus, ſplendidus, inſignis.* Sed roſa hic dicitur propter formam amoenam et colorem eximium.

v. 43. Hoc verſu ambo canunt ſimul.

φυτὸν ἄμβροτον roſa dicitur ob ſuauitatem odoris, quem numquam omnino amittit, vid. ſupra ad v. 26.

ODARIVM LII.

v. 1. 2. Senſus eſt: *quando coetum conſpicio iuuenum, tum videor mihi repueraſcere.*

v. 3. 4. ἐς χορείην πτεροῦσθαι, *rapi ad ſaltationem, pronum ferri ad choreas ducendas, geſtire.*

v. 5. περίμεινόν με, *expecta me.* Poeta iubet puellam manere, et ſibi flores trade-

re,

παράδος, θέλω ςέφεσθαι.
πολιὸν ἑκὰς δὲ γῆρας.
νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δ' ἐμοί τις
φερέτω ῥόον ἀπ' ὀπώρης,
ἵν' ἴδη γέροντος ἀλκὴν
δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
δεδαηκότος δὲ πίνειν,
χαριέντως τε μανῆναι.

re, e quibus corollam nectat caputque cingat. Nam Κυβήβη hic puella, quam poeta cognouerat, fortaſſe ancilla eius.

v. 6. παράδος ſubaudi ῥόδα. Digito enim puellae indicabat poeta.

θέλω ςέφεσθαι, *cupio corona cingi.*

v. 7. ἑκὰς, ſubaudi ἔςω, eſt proprie particula, qua profani a ſacris arcebantur hoc modo: ἑκὰς, ἑκὰς ὅςις ἀλιτρὸς, *procul hinc, procul* eſte *profani.* cf. Callim. *hymn. in Apoll.* 2.

v. 8. νέος ἐν νέοις χορεύσω. Nam v. 2. dixerat πάρεςιν ἥβα.

v. 10. ῥόος ὀπώρης Διονυσίης, *liquor fructus Dionyſii,* eſt idem quod Odar. XXXVII, 12. νᾶμα Βρομίου, hoc eſt, *vinum.* De vocabulo ὀπώρη ſupra diximus ad Odar. XLVIII, 8.

v. 11. ἀλκὴ, *robur, vires.* Heſychius: ἀλκή· δύναμις, ἰσχύς.

v. 12. δεδαηκὼς eſt *qui nouit, qui poteſt.* Heſych. δεδάηκεν· ἔμαθεν, μεμάθηκέν, ἔγνω.

εἰπεῖν pro ᾄδειν, *canere,* vid. ſupra ad Odar. I, 1.

v. 14. χαριέντως μανῆναι eſt *ebrium ſaltare.* vid. ſupra ad Odar. XIII, 12.

ODARIVM LIII.

Εἰς ἐρῶντας.

ARGVMENTVM.

Notam esse certam quandam, qua amantes possint agnosci.

Ἐπ᾽ ἰσχίοις μὲν ἵπποι
πυρὸς χάραγμ᾽ ἔχουσι·
καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
ἐγνώρισεν τιάραις.
ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
ἰδὼν ἐπίςαμ᾽ εὐθύς.

ἔχουσι

ODARIVM LIII.

v. 1. ἰσχίον, coxa, ἰσχία, *clunes, Hüften.* Helych. ἰσχία· τὰ ὑπεράνω τῶν μηρῶν. Proprie ἰσχίον est os illud, in quod caput femoris inseritur. vid. Degen in indice Anacr. et qui ibi laudantur.

v. 2. χάραγμα, a χαράσσειν, scalpere, imprimere, est *nota*, *signum*, *vestigium impressum*. Hic est *nota inusta*. Nam clunibus equorum quondam inurebatur nota, cf. Fischer ad h. l. Instrumentum, quo ad eam rem vtebantur, dicebatur χαρακτὴρ, etiam πρυσίπτειον.

v. 3. Πάρθιοι, Parthi sunt Persae. Etiam apud Parthos morem obtinuisse inurendi notas, non modo equis, sed etiam seruis, auctor est Herodotus libro V.

v. 4. τιάρα erat *pileus turritus*, formam habens coni. Hesych. τιάρα· ἡ λεγομένη κυρβασία· ταύτῃ δὲ οἱ Πέρσαι βασιλεῖς μόνοι ἐχρῶντο ὀρθῇ· οἱ δὲ ςρατηγοὶ ὑποκεκλιμένῃ. Et Suidas: τιάρα· κόσμος ἐπικεφάλιος, ἣν οἱ βασιλεῖς μόνοι ὀρθὴν ἐφόρουν παρὰ Πέρσαις, οἱ δὲ ςρατηγοὶ κεκλιμένην. vid. Fischer et Degen ad h. l.

ἐγνώ-

ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ODARIVM LIV.

Εἰς ἑαυτόν *).

ARGVMENTVM.

Pia meditatio mortis.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
κρόταφοι, κάρη δὲ λευκόν·
χαρίεσσα δ' οὐκ ἔθ' ἥβη
πάρα, γηράλεοι δ' ὀδόντες·

γλυ-

ἐγνώρισεν, Aoriftus hic vim habet Praefentis, *poteft agnofcere.*

v. 7. 8. λεπτὸν χάραγμα eft *nota tenuis* animo impreffa amantium, cuius indicia et oculi funt, et vox et vultus.

ODARIVM LIV.

*) Sic titulus eft in omnibus editionibus, fi a Barnefii difcefferis, qui infcripfit: εἰς τὸ γῆρας.

v. 1. ἡμῖν ἤδη. cf. Homer. Odyff. XX, 272.

v. 2. κρόταφοι. vid. ad Odar. V, 4. VI, 1. XLII, 6.

κάρη pro κάρηνον, *caput.* vid. fupra ad Odar. XXXVI, 9.

λευκόν. Homer. Iliad. XXII, 74. dixit πολιὸν κάρη. Etiam Hefychius πολιὸς interpretatur voce λευκός.

v. 3. χαρίεσσα ἥβη eft *florens iuuentus.*

v. 4. πάρα, vt faepius, pro πάρεστι, *adeft.*

γηράλεος, a γῆρας fenectus, eft *fenio confectus*; γηράλεοι ὀδόντες funt dentes *luridi, atri, cariofi.* Etiam Hefychius γηράλεον explicat vocabulo μέλαν.

v. 5.

γλυκεροῦ δ' οὐκ ἔτι πολλὸς
βιότου χρόνος λέλειπται.
διὰ ταῦτ' ἀνασαλύζω
θαμὰ, Τάρταρον δεδοικώς.
'Αΐδεω γάρ ἐςι δεινὸς
μυχὸς, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον
καταβάντι μὴ 'ναβῆναι.

v. 5. et 6. βιότου. vid. ſupra ad Odar. IV, 8. Senſus eſt: *haud procul a morte abſum, breui moriendum eſt.*

v. 7. ἀνασαλύζω pro σαλύζω, *fleo, lacrymor.* cf. Fiſcherus ad h. l.

v. 8. θαμὰ, *adſidue.* Heſych. θαμά· θαμινὰ, συνεχῆ.

Τάρταρος, *Tartarus*, locus inferorum. Heſychius: Τάρταρος· ὁ ὑπὸ τὴν γῆν κατώτατος τόπος.

v. 9. ἀΐδεω dorice pro ἀΐδου. vid. ſupra ad Odar. XXIX, 20.

v. 10. μυχὸς, *locus profundiſſimus*, Abgrund, Tiefe. Heſychius: μυχοί· οἱ ἐνδότατοι καὶ ἀπόκρυφοι τόποι. 'Αΐδεω μυχὸς idem eſt, quod v. 8. Τάρταρος.

ἀργαλέος, moleſtus, h. l. *horribilis.* Heſych. ἀργαλέη· χαλεπὴ, δεινή.

v. 11. κάθοδος, *deſcenſus.*

v. 12. 'ναβῆναι pro ἀναβῆναι, vti ſupra Odar. IV, 17. 'νερτέρων pro ἐνερτέρων, XXI, 7. 'πικαίει pro ἐπικαίει et XXXIII, 5. 'πὶ pro ἐπί. Caeterum ordo verborum hic eſt: καὶ γὰρ μὴ ἕτοιμον καταβάντι ἀναβῆναι. Similis locus eſt Homer. *Iliad.* IX, 406. 'Ανδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λῃϊςὴ, οὔθ' ἑλετὴ, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων. Et Virgil. *Aen.* VI, 126. *Facilis deſcenſus Auerni; Sed reuocare gradum, ſuperasque euadere ad auras, Hoc opus, hic labor eſt.* cf. Horat. 2. od. XIV, 5.

Caeterum ſeruauit hoc odarium Stobaeus in eclogis ethicis.

ODA-

ODARIVM LV.

Εἰς τὸ πίνειν.

ARGVMENTVM.

Temperanter esse et hilariter vino fruendum.

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
προπίω· τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
κυάθοις, ὡς ἀνυβριστὶ
ἀναδεύων βασσαρήσω.

ODARIVM LV.

v. 2. κελέβη poculi genus lignei. cf. Athenaeus XI, 7. quem locum Fischerus excitat.

ἄμυστιν. vid. supra ad Odar. XXI, 2. et XXXI, 2.

v. 3. προπίω pro πίω. vid. supra ad Odar. IV, 3. IX, 29.

v. 4. ὕδατος. vid. supra ad Odar. XXXVI, 10.

v. 5. κύαθος erat vas figulinum vel aeneum, quo vinum hauriebatur, capiens duodecimam partem sextarii. Hesych. κύαθος· ἀντλητήριον.

ἀνυβριστὶ, ad formam ἀμυστὶ v. 2. *contumeliae expers*, h. e. tranquille, amice.

v. 6. ἀναδεύων, subaudi ἐμαυτὸν, irrigans me, hoc est, *vino madens*.

Βασσαρεὺς, cognomen fuit Bacchi, a voce Thracica βάσσαρις siue βάσσαρος, *vulpes*. Solebant enim Bacchae vti pellibus vulpinis pro vestibus in Bacchanalibus. Inde βασσαρεῖν, pellibus vulpinis vestitum esse, hoc est, *sacra Bacchi celebrare*. Sed hoc loco βασσαρεῖν ἀνυβριστὶ omnino est idem,

ἄγε δηὖτε, μηκέθ' οὕτω
πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

idem, quod Odar. LII, 14. χαριέντως μανῆναι, hoc est, *ita hilarem esse, vt neque rixere, neque vociferere.* vid. supra ad Odar. XIII, 12.

v. 8. πάταγος, a πατάσσειν, percutere, est proprie *fragor, strepitus.* Hesychius et Suidas interpretantur voce ψόφος, κτύπος. Sed hoc loco πάταγος est *rixae potatorum.*

ἀλαλητὸς proprie est clamor militum ante pugnam: Tum enim solebant inclamare ἀλαλὴ siue ἀλαλά. Inde ἀλαλάζειν clamorem in pugna tollere. cf. Sophocl. *Antig.* 133. Sed hic ἀλαλητὸς est *clamor, tumultuatio potatorum.*

v. 9. Σκυθικὴν πόσιν. Solebant enim Scythae et Thraces in compotationibus tumultuari et clamorem tollere, etiam rixari. cf. Perizon. ad Aelian. var. hist. II, 41. Inde Horat. I. *od.* XXVII, 1. sqq. *Natis in vsum laetitiae scyphis Pugnare, Thracum est: tollite barbarum Morem, verecundumque Bacchum Sanguineis prohibete rixis.*

v. 11. ὑποπίνειν pro simplici πίνειν.

ὕμνοι καλοὶ sunt *carmina casta, pudica.*

Est hoc odarium apud Athenaeum X, 7.

ODA-

ODARIVM LVI.

Εἰς Ἔρωτα.

ARGVMENTVM.

Adferuntur caussae, cur Cupido sit carminibus celebrandus.

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
μέλπομαι, βρύοντα μίτραις
πολυανθέμοις ἀείδων.
ὅδε καὶ θεῶν δυνάστης·
ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

ODARIVM LVI.

v. 1. ἁβρὸς, mollis, delicatus, hoc loco est *cultus*, *ornatus*: nam v. 2. dicitur Cupido βρύων μίτραις πολυανθέμοις, *plenus*, siue *abundans coronis e variis floribus contextis.*

v. 2. βρύειν proprie est *emanare*, *proruere*, deinde *fundere*, vti Odar. XXXVII, 2. tum denique omnino *plenum esse*; *abundare*, vt hoc loco.

μίτρα est proprie fascia, quo caput obligatur, diadema, sed hoc loco *corona*. cf. Fischerus ad h. l.

v. 3. πολυάνθεμος, *multis floribus instructus*, est in epithetis veris. cf. Odar. XXXIX, 10.

v. 4. δυνάστης θεῶν Cupido dicitur, fere vt supra Odar. IX, 10. Bathyllus τῶν ἁπάντων κρατέων καὶ τύραννος, *qui amorem omnibus instillat*, *omnes amore incendit.*

v. 5. δαμάζειν est *domare*, *subigere*. Sic Odar. X, 11. Cupido vocatur παντορέκτης, *qui animos hominum inflammat amore Veneris.*

Caeterum hoc fragmentum nobis seruauit Clemens Alexandr. *Stromat.* lib. VI.

ODARIVM LVII.

εἰς Ἄρτεμιν.

ARGVMENTVM.

Poëta Dianam, deam tutelarem Ephesiorum, inuocat, vt a ciuitate imminens malum auertat.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε
ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν.
ἵκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου

δίνῃσι,

ODARIVM LVII. De infortunio, quod caussam poëtae dederat carminis pangendi, silent historiae. In reliquis interpretum coniecturis proxime videtur ad veritatem accedere sententia Schneideri, qui hoc odarium Anacreontem fecisse putat tum, cum interfecto Polycrate Ephesum aufugerat, vnde sane poterant Ephesii vim Orontis metuere, qui Polycrati necem intulisset. cf. *Wahl Einleit. zu den Liedern der Liebe von Sappho und Anacreon* pag. 39. sq.

v. 1. γουνοῦμαι, a γόνυ, genu, genu flexo orare, *supplicari*. Hesych. γουνέομαι· ἱκετεύομαι. Sophocles *Antig.* 1230. dixit: ἱκέσιος λίσσομαι.

ἐλαφηβόλος, *ceruorum iaculatrix*, est proprium Dianae epitheton. cf. Spanhem. ad Callim. hymn. in Dian. v. 17. Hesych. ἐλαφηβόλος· κυνηγός.

v. 2. ξανθὴ, flaua, hoc est, *formosa*, *venusta*.

v. 3. δέσποινα, *hera*. Sic serui *heram* vocabant, vti herum ἄνακτα. cf. Aristoph. *Plut.* 644. vid. supra ad Odar. IX, 31.

v. 4. ἵκου, *fer opem*. Nam ἵκειν dicuntur Dii vel malos puni-

δίνῃσι, θρεσκαρδίων
ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν
χαίρουσ᾽· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

ODARIVM LVIII.

Εἰς κόρην.

ARGVMENTVM.

Comparatio superbae puellae cum equo ferociente.

Πῶλε Θρηϊκίη, τί δή με
λοξὸν

punientes, vel adflictos et suppressos iuuantes et liberantes.

Λήθαιος, *Lethaeus*, erat amnis Asiae minoris, Ephesum et Magnesiam praeterfluens.

v. 5. *δίνη, vortex.* δίναι Ληθαίου, *vortices Lethaei*, poëtice pro *Lethaeus.* Hesych. δίνη· συςροφὴ ὑδάτων.

θρεσκάρδιος, *timidus, pauidus.*

v. 6. ἐγκαθορᾶν est *respicere*, h. e. *opem ferre, tueri.*

v. 7. χαίρουσα, h. e. *propitia, fauens.*

ἀνήμερος, ex α priv. et ἥμερος humanus, est *inhumanus, barbarus, immitis, ingratus, impius.* Hesych. ἀνήμερον· ἄγριον.

v. 8. ποιμαίνειν est *regere, imperare.* Hesych. ποιμήν· βασιλεύς. Sensus est: *Ephesii tibi gratulabantur, gratum tibi animum probabunt.* Nam Ephesii et Magnesii erant in tutela Dianae.

ODARIVM LVIII.

v. 1. πῶλος proprie est *pullus equinus*, quemadmodum σκύμνος pullus leonis. Sed deinde de pullis animantibus cuiusque generis dicitur. Solent puellae a poëtis nonnum-

quam

λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ
μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;
5. ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν σοι
τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,

ἡνίας

quam conferri cum equabus. Sic apud Euripidem *in Hecub.* 143. et 205. filia Hecubae dicitur πῶλος. Potissimum vero amicae et meretrices dicuntur πῶλοι propter insatiabilem libidinem. Hesychius: πῶλος· ἑταῖρα· πώλους γὰρ αὐτὰς ἔλεγον, οἷον Ἀφροδίτης πώλους, ἢ τοὺς νέους καὶ τὰς νέας καὶ παρθένας. cf. Theocrit. *Idyll.* XVIII, 30. et Canticum Salom. I, 9. Id quod imitati poëtae Latinorum, velut Horat. 2. *od.* V, 1. 1. *od.* XXIII. et 3. *od.* XI. cf. etiam Aelian. *var. hist.* IV, 11. et Iani ad Horat. 2. *od.* V, 1. Sunt autem Thracii equi caeteris ferociores: propterea poëta puellam suam hic nominat πῶλον Θρηϊκίην, quod noluerit ipsius libidini obsequi. vid. Fischer ad h. l. et Schneider in *Anmerk. über den Anacr.* pag. 100.

δή, *quaeso, tandem*, in interrogationibus. Eamdem vim supra Odar. IX, 6. habet δέ, et Odar. XLIX, 1. 2. 5. ἄρα.

v. 2. λοξός, *limus*, *obliquus*. Hesych. λοξάς· πλάγιος, ἐπικαμπής.

βλέπειν hoc loco est *vultum habere*. λοξὸν ὄμμασι βλέπειν, *obliquis limis oculis spectare*, est *vultu contemnere ac spernere*. cf. Theocrit. *Idyll.* XX, 13.

v. 3. νηλεῶς, *dure*, *crudeliter*, *inhumane*. Hesychius: νηλεῶς· δεινῶς, ἀναιδῶς, καὶ τὰ ὅμοια.

v. 4. σοφός est hoc loco poëta. vid. supra ad Odar. LI, 23. Videris non nosse me esse poëtam, id est, *habes me pro insulso capitone et harum rerum imperita.*

v. 5. τοι, dorice pro σοι, habet vim adfirmandi, *ideo*, *propterea*, *sane*. cf. Harles ad *Anthol. gr. poët.* pag. 69. sq.

καλῶς, *scite*, *docte*.

v. 6. χαλινός est *frenum*, *habena*.

v. 7.

ἡνίας δ' ἔχων ςρέφοιμι
ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι,
κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

ODA-

v. 7. ἡνία est *lorum*, *retinaculum*.

ἔχων ἡνίας, tenens lora, id est, *cum loris*.

v. 8. τέρμα. De significatione huius vocabuli diximus supra ad Odar. XXIV, 7. Hoc loco est *meta*, versauerim circa metas curriculi. Sed *meta* fuit corpus ex vna basi adsurgens in acutum fastigium, quod positum erat in spina extrema circi, vt ne spinam aurigae tangerent. cf. Horat. 1. *od.* I, 4. Etiam Hesych. τέρμα interpretatur voce καμπτήρ. In stadio vero *meta* dicitur pro fine. Sed hic de *circo* sermo est.

δρόμος est *circus*, *curriculum*.

Sensus itaque verborum a v. 5—8. est *callide te subigam*.

v. 9. λειμῶνας pro κατὰ λειμῶνας, *per prata*. Nam λειμὼν est *pratum*. Hesych. λειμών· — ἀνθηρὸς τόπος.

v. 10. κοῦφα. adiect. neutr. plur. pro aduerbio, *petulanter*, *proterue*. Sic Odar. IV, 12. μάταια pro μάτην. vid. quae ibi monuimus.

σκιρτᾶν est *salire*, *saltu lascinire*, *exsultare*, et vsurpatur de *capris*, *vitulis* et *pullis equinis*. cf. Euripid. *Hecub.* 524. Theocrit. *Idyll.* I, 152. Homer. *Iliad.* XX, 226.

παίζεις σκιρτῶσα, *ludis exsultim*, vt ait Horat. 3. *od.* II, 10.

v. 11. δεξιός, dexter, hoc loco est *scitus*, *peritus*, *doctus*. Hesych. δεξιός· συνετός, ἀγαθός.

ἱπποπείρης, *peritus rei equestris*, est explicatio vocis δεξιός.

v. 12. ἐπεμβάτης, *vector equi*. Δεξιὸς ἱπποπείρης ἐπεμβάτης, *doctus sessor*. Sensus est: *nondum est subacta ac domita*.

Ser-

ODARIVM LIX. *)

Ἄτε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνὸν,
ὅς' ἐν ὕλῃ
κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ
μητρὸς ἐπτοήθη.

ODARIVM LX.

EX HEPHAESTIONE pag. 40.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'
οὐ γὰρ ἂν ἄλλη

Λύσις

Seruauit hoc odarium Heraclides Ponticus *Allegoriar. Homer.* pag. 414. Gal.

ODARIVM LIX.

*) Legitur hoc fragmentum apud Athenaeum IX, 12. et Aelian. *hist. anim.* VII, 39.

v. 1. νεβρὸς, *binnulus, cerva iunior.*

νεοθηλέαι vid. supra ad Odar. XLII, 15.

v. 3. κεροέσσῃ, a κέρας, *cornibus plena*, i. e. *vetula*, *senex.* Solent enim cum aetate cornua ceruorum augeri. Sed ceruae carent cornibus. Qui igitur poterit cerua dici κεροέσσῃ; cf. Horat. I. *od.* XXIII, I.

ODARIVM LX.

Est hoc odarium in Fischeri editione pag. 159. in Brunckii pag. 64. in Paui pag. 254. apud Baxterum Odar. LXIII.

v. 1. ἀπό μοι θανεῖν Tmesis pro ἀποθανεῖν μοι γένοιτο. *Mori mihi contingat.* Nam γίνεσθαι est *contingere, euenire.*

v. 2. ἄλλη, subaudi ὁδῷ.

v. 3.

Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ'
οὐδαμὰ τῶνδε.

ODARIVM LXI.

EX ATHENAEO XI, 4.

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
στεφάνους· ἔνεικον, ὡς μὴ
πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

v. 3. λύσις, *liberatio*, vti λύειν, *liberare*, *liberum dare*, de quo verbo fupra ad Odar. XXX, 7. difputauimus.

πόνοι, labores, funt *vitae moleftiae* atque incommoda. vid. ad Odar. XL, 1.

v. 4. οὐδαμὰ pro οὐδαμῶς, *nullo modo*, aduerbialiter.

ODARIVM LXI.

v. 1. φέρ' ὕδωρ κ. λ. cf. Odar. LV. et vid. quae fupra ad Odar. XXXVI, 10. attulimus.

v. 2. ἀνθεμεῦντες στέφανοι funt *coronae floreae*, *ferta florea*. cf. Odar. LII, 6.

ἔνεικον pro ἔνεγκον ab obfoleto ἐνείκω, *adfero*. Sic ἐνείκατε apud Homer. Odyff. VIII, 393.

v. 4. πυκταλίζειν eft *certare*, *dimicare*, proprie pugno. Senfus eft: *vt amem*, *vt amori indulgeam*.

ODA-

ODARIVM LXII.

EX ATHENAEO XV, 4.

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων
ςεφανίσκους θέμενοι, νῦν
θάλειαν ἑορτὴν
ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

ODARIVM LXIII.

EX ATHENAEO XIII, 2.

Ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,
δίζημαί σε, σὺ δ' οὐκ ἀΐεις
οὐκ εἰδὼς ὅτι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

ODARIVM LXII.

v. 1. ἐπὶ δ' ὀφρύσιν. vid. ſupra ad Odar. XXVIII, 13.

v. 2. ςεφανίσκοι σελίνων pro ἐκ σελίνων, *coronae ex apio nexae:* nam σέλινον eſt *apium*.

θέμενοι per Tmeſin diuulſum eſt ab ἐπὶ, pro ἐπιθέμενοι.

v. 3. θάλειος, virens, floridus, hic eſt, *laetus*, *hilaris*. θάλεια ἑορτὴ, *feſtum laetum*.

v. 4. ἀγάγωμεν pro διαγάγωμεν, *inſtituemus*, *celebremus*.

ODARIVM LXIII.

v. 1. παρθένιον βλέπων, *qui vultum habes virgineum*. Nam βλέπειν eſt *vultum habere*, vti ſupra Odar. LVIII, 2.

v. 2. δίζημαι, *quaero*, *inueſtigo*.

ἀΐειν eſt *audire*, *aduertere*.

v. 4. ἡνιοχεύειν proprie, habenis regere, hoc eſt, *imperare*, *imperium tenere*, *in poteſtate habere*.

ODA-

ODARIVM LXIV.

EX MAXIMO TYRIO DISS. VIII.

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἕνητι
οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν.
χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω,
χαρίεντα δ᾽ οἶδα λέξαι.

ODARIVM LXV.

EX HEPHAESTIONE, ENCHIR. pag. 40.

Μεγάλῳ δ᾽ ἦὖτέ μ᾽ Ἔρως
ἔκοψεν, ὥςε χαλκεὺς,
Πελέκει, χειμερίῃ δ᾽ ἔλουσεν
ἐν χαράδρῃ.

ODARIVM LXIV.

v. 1. ἕνητι idem est quod ἕνεκα, *caussa*, *gratia*, *propter*, *ob*.

v. 3. χαρίεντα, *venusta*.

ODARIVM LXV.

v. 1. ἦὖτε ionice pro εὖτε, *sicut*, *quemadmodum*.

v. 2. ὥςε χαλκεὺς, id est, *grauissime*.

v. 3. χειμέριος, hibernus, hoc est *frigidus*.

v. 4. χαράδρα, a χαράσσειν, scalpere, est *torrens*, qui ex praecipiti loco decurrens terram excauat.

ODARIVM LXVI.

EX HEPHAESTIONE pag. 34.

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ
μικρὸν ἀποκλάς,
Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον· νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω

ODARIVM LXVI.

v. 1. ἀριστᾶν, *prandere*, ab ἄριστον prandium, quod est ab Ἄρης Mars et proprie denotat cibum, qui sumitur a militibus pugnam inituris, quo tempore otium non suppetit ad cibum igne parandum. Itaque prandio cibus continetur vel aridus vel certe non emollitus igne. Contrarium est δεῖπνον, a δέπτειν mollire, cibus igne paratus, siue coctus sit, siue assatus. Ἄριστον siue prandium pro se quisque capiebat solus sub meridiem, sed δεῖπνον a tota familia communiter capiebatur, inde et σύνδειπνον et Latinis *coena* (a κοινὸν) vocatur. cf. Horat. I. *Sat.* VI, 122. et Martial. IV, 14. ad quem locum videantur notae Ramiresii.

ἴτριον est placentae genus ex melle. Etiamnunc Graecos maxime delectari placentis, docet Guy *litterar. Reise nach Griechenl.* P. I. pag. 119. ἴτριον λεπτὸν, *placenta tenuis.*

v. 2. μικρὸν, subaudi μέρος. Inde patet, cibum aridum, vel panis frustulum, vel placentae vino tinctum, ad prandium adhibitum esse.

v. 3. κάδος siue κάδδος, *cadus*, *situla*, erat mensurae genus liquidorum capiens sexaginta sextarios, (*dreyssig Kannen*). cf. Io. Casp. Eisenschmid *de ponderibus et mensur. ant.* Sect. 3. cap. 2. Sed hoc loco sine dubio est genus poculi, fortasse *scyphus*.

v. 4. ἐρόεσσαν, *dulcem*, *suauem*, *iucundam*.

v. 5.

ψάλλω πηκτίδα, τῇ φίλῃ
κωμάζων παιδὶ ἁβρῇ.

ODARIVM LXVII.

Εἰς Μύριλλαν.

ARGVMENTVM.

Epithalamium, quo laudes celebrantur nouae nuptae puellae formosissimae.

Θεαινῶν ἄνασσα, Κύπρι,
Ἵμερε, κράτος χθονίων,

Γάμε,

v. 5. πηκτίδα. vid. ad Odar. VI, 10.

τῇ φίλῃ, subaudi σὺν, *cum amasia, amica.* Nam φίλη idem est, quod supra Odar. XIII, 1. καλή.

v. 6. κωμάζων. vid. ad Odar. VI, 10.

παιδὶ pro σὺν παιδί.

ODARIVM LXVII.

Exstat hoc odarium in Stephani fragmentis poëtar. lyricor. pag. 296. in Paui edit. Anacr. legitur pag. 292. in Fischeri et plerisque libris est Odarium LXII. Neque Brunckius, neque Degenius illud receperunt.

v. 1. Θεαινῶν ἄνασσα hic Venus eodem sensu dicitur, quo supra Odar. LVI, 4. Cupido θεῶν δυνάστης. cf. Fischer. ad h. l.

v. 2. Ἵμερος est *Iocus.* vid. ad Odar. XLIX, 26.

κράτος, abstractum pro concreto, est hoc loco *dominus.* Sic supra Oder. LVI, 4. Cupido dicitur βροτοὺς δαμάζειν.

Γάμε, βιότοιο φύλαξ,
ὑμέας λόγοις λιγαίνω,
ὑμέας ςίχοις κυδαίνω,
Ἵμερον, Γάμον, Παφίην.
Δέρκεο τὴν νεανὶν, δέρκεο, κοῦρε.
Ἔγρεο, μή σε φύγῃ πέρδικος ἄγρα.
Στρατόκλεις φίλος Κυθήρης,
Στρατόκλεις ἄνερ Μυρίλλης,
ἴδε τὴν φίλην γυναῖκα·

κομάει,

v. 3. Γάμος est *Hymenaeus*, nuptiarum deus. vid. ad Odar. XVIII, 13.

βιότοιο φύλαξ vocatur Hymenaeus, quia nuptiis efficitur, vt ne hominum genus intereat sed vt propagetur et augeatur.

v. 4. λόγοι sunt *carmina*. Sic etiam λέγειν est *canere* Odar. I, 1.

λιγαίνειν, *canere*. vid. ad Odar. XXXIX, 3.

v. 5. ςίχοι etiam sunt *carmina*. Nam proprie ςίχοι sunt *lineae, ordines, series* rerum, v. c. arborum, literarum et similium. Inde *versus* et *carmina*.

κυδαίνειν, *laudare, celebrare*. Hesych. κυδαίνει· ἐγκωμιάζει.

v. 6. Παφίη. vid. supra ad Odar. XXIX, 37.

v. 7. δέρκεσθαι est videre. Hesychius exponit verbis ὁρᾷν, βλέπειν.

νεανὶς, *femina iuuenis*, siue puella virgo sit, siue nupta; hic Myrilla intelligitur, coniux vel sponsa Stratoclis.

κοῦρε, *marite*, vel *sponse*. v. 10. dicitur ἄνερ.

v. 8. ἔγρεο, pro ἔγρεσο, ab ἔγρω pro ἐγείρω, *excito*, *surge*, id est, *mature surge*. Hesych. ἔγρεο· ἀνίςασο.

μή σε φύγῃ πέρδικος ἄγρα, ne te fugiat perdicis captura, hoc est, *vt puellam capias*. Sed puella vocatur πέρδιξ ob calliditatem. Nam perdices sunt vafri et domitu difficiles.

v. 11. ἴδε τὴν φίλην γυναῖκα, vide vxorem vel sponsam *tuam*. Nam Graeci solent vti nomine φίλος pro pronomine

κομάει, τέθηλε, λάμπει.
Ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει·
ῥόδον ἐν κόραις Μύριλλα.
Ἥλιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνοι,
κυπάριττος πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ.

mine possessiuo, *meus, tuus, suus*. Sic Tyrtaeus I, 25. αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα, *pudenda* suis *manibus tegens*. Homer. *Iliad.* I, 20. παῖδα δέ μοι λύσαιτε φίλην. Callimach. *hymn. in Dian.* 25. ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων, *sine labore e* suo *deposuit vtero*. Inde hostes apud Homerum dicuntur φίλοι. ἐχθρὸς φίλος hostis *meus*, vel *tuus*, *suusne*.

v. 12. κομάει. vid. ad Odar. XVIII, 17. κομάει τέθηλε, floret, viget, id est, *matura viro est*.

λάμπει, egregie *venusta est*.

v. 13. 14. Sensus est: *rosa est flos omnium pulcherrimus; et Myrilla est puella omnium formosissima*.

v. 15. σέθεν, Aeolice pro σοῦ.

δέμνιον est *stratum, lectus*. Hesych. δέμνια· στρώματα, κοῖται.

φαίνοι sol cubilia tua illustret, hoc est, *cubes in lecto vsque ad ortum solis*.

v. 16. κυπάριττος πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ, scilicet Μυρίλλης· Cupressus tuus sit in horto Myrillae, id est, *eximia, qualis ipsa est, nascatur tibi proles ex Myrilla*. Nam κυπάριττος proprie est *Cupressus*, et hoc loco *membrum virile*. Sed κῆπος, hortus, est hic *pudendum*, siue *membrum genitale* Myrillae. Hesych. κῆπος· — τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν. cf. Theocrit. *Idyll.* XVIII, 28. sqq. vid. Fischer. ad h. l.

πεφύκοι, *nascatur, sit*.

ODA-

ODARIVM LXVIII.

πρὸς ζωγράφον.

ARGVMENTVM.

Odarium mutilum recentioris auctoris, forte odarium XXVIII. imitaturi.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
λυρικῆς ἄκουε Μούσης,
γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
ἱλαράς τε καὶ γελώσας·
φιλοπαίγμονάς τε Βάκχας

ἑτε-

ODARIVM LXVIII.

Hoc odarium, quod in aliis Anacreontis editionibus, v. c. Fischeri, XLIX. est, in aliis, velut Degenii, XLVIII, a Brunckio ex Anacreonticis relegatum et διαφόρων ποιητῶν ἡμιαμβίων Ἀνακρεοντείων tertio loco positum est pag. 69. editionis tertiae.

v. 1. ζωγράφων ἄριστε. vid. supra ad Odar. XXVIII, 1.

v. 2. Sensus est: *audi, pictor, poëtam lyricum, qui, quid pingi cupiat, te statim docebit.* Nam Μούση hoc loco est *poëta, vates.*

v. 3. τὰς πόλεις, *oppida,* id est, *incolas oppidorum,* per synecdochen.

τὸ πρῶτον. Quoniam nil amplius sequitur, manifestum est, hic aliquid deesse.

v. 4. γελώσας, *iocantes.* vid. supra ad Odar. VI, 3. Caussa laetitiae et hilaritatis versu 5. adfertur. Volebat enim poëta depingi incolas oppidi Bacchi sacra celebrantes.

v. 5. φιλοπαίγμονας. vid. ad Odar. XLII, 2.

Βάκχαι sunt mulieres, Bacchi sacerdotes, quae alias Μαινάδες dicuntur. vid. supra ad Odar. XVII, 14.

v. 6.

ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς.
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο
γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

v. 6. *ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς.* Αὐλοὶ, *tibiae*, erant vel *dextrae*, quae pauciora foramina habebant eorumque numerum imparem, et proinde sonum grauem edebant; vel *sinistrae*, quae plura foramina habebant, itemque etiam imparem numerum eorum et sonum acutum emittebant. Si duae pluresue dextrae solae, vel sinistrae solae inflarentur, dicebantur αὐλοὶ ὁμοπνόοι, siue ὁμόθροοι. Cum vero sinistrae cum dextris coniunctim inflabantur, αὐλοὶ ἑτεροπνόοι et διδυμόθροοι, etiam δίπτυχοι vocabantur. Illae Latinis *pares*, hae *impares* dicuntur. cf. Casp. Bartholinus *de tibiis*, edit. 2. Amstel. 1679. 12mo. it. Salmas. ad Scriptt. *hist. Aug.* pag. 494. sqq. idemque in *exercitt. Plin.* pag. 84. sqq.

v. 7. *Si per ceram fieri poterit.* vid. supra ad Odar. XXVIII, 8.

v. 8. *νόμοι* hoc loco sunt *modi musici*, carminis modulationes, vel *cantilenae.* Νόμοι φιλούντων sunt ergo *cantilenae amantium*, *carmina amatoria* et *nuptialia*, quae sane non magis possunt pingi, quam Odar. XXVIII, 8. vnguentorum odores.

DIVER-

DIVERSORVM POËTARVM ODAE ANACREONTICAE.

ODARIVM LXIX.

ΒΑΣΙΛΙΟΥ. *)

ARGVMENTVM.

Docta laus carminum Anacreontis.

Ἀνακρέων ἰδών με
ὁ Τήϊος μελῳδὸς,
ὄναρ λέγων προσεῖπε.
κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
περιπλάκην φιλήσας.
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δὲ,

καλὸς

ODARIVM LXIX.

*) Quis fuerit Basilius iste, cui tribuit hoc odarium codex Vaticanus, et quando vixerit, omnino latet. Caeterum hoc odarium in plerisque libris est LXVI, in Barnesii autem LXIII. In Paui editione deest.

v. 1. Sensus est: *Per quietem videre mihi videbar Anacreontem stantem coram, qui, cum me conspexisset, statim ad se aduocauit* etc. vid. supra ad Odar. I, pag. 3.

v. 2. μελῳδὸς, *poeta melicus*, siue *lyricus*. Nam μέλη sunt *carmina lyrica*.

v. 3. ὄναρ, subaudi κατά. κατ' ὄναρ, *per quietem*. cf. Odar. XLIV, 1.

λέγων plane abundat, cum illud verbo προσεῖπε iam contineatur.

v. 5. περιπλέκειν est *amplecti*, *complecti*.

φιλήσας, *deosculans*. vid. quae supra ad Odar. VIII, 11. et XIV, 1. disputauimus.

v. 7.

καλός τε καὶ Φίλευνος.
τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου.
τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
τὸ δ' ὦζ' Ἀνακρέοντος.
ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
ἐδησάμην μετώπῳ·
καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

v. 7. Φίλευνος, ab εὐνή, 1) cubile, 2) concubitus, proprie est *concubitum amans*, sed deinde *amori deditus*.

v. 8. τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου, *labrum redolebat vinum*. Supra Odar. IX, 5. erat πνέειν. cf. Aristophan. *Nub*. 52.

v. 9. τρέμοντα, *titubantem*, supra Odar. L, 12. erat τρομερός.

v. 10. χειραγωγεῖν, *manu ducere*. Hesych. χειραγωγῶ· τῇ χειρὶ ἄγω. Ordo verborum est: Ἔρως αὐτὸν ἤδη τρέμοντα ἐχειραγώγει.

v. 11. ὁ δὲ pro οὗτος δέ, scilicet Ἔρως.

ἐξελὼν, *sumsit*.

καρήνου, id est ἐκ τοῦ καρήνου, scilicet Ἀνακρέοντος.

v. 12. στέφος, στέφανος, στεφανίσκος est *corolla*. vid. ad Odar. XXX, 2.

v. 13. τὸ δ' pro τοῦτο δέ, scil. στέφος. ὦζ' Ἀνακρέοντος. Ingrata cogitatio et absona!

v. 14. ἐγὼ δ' ὁ μωρός. supra Odar. XIV, 3. ἐγὼ δ' ἔχων νόημα ἄβουλον.

v. 15. ἐδησάμην, *imposui, accommodaui capiti, frontem cinxi*.

v. 16. δῆθεν, *continuo, illico, ab eo inde tempore*.

v. 17. ἔρωτος οὐ πέπαυμαι, *vsque amaui, amare non desii*.

ODA-

ODARIVM LXX.

Τοῦ αὐτοῦ.

ARGVMENTVM.

Cantu se et poculis et choreis maxime delectari, poëta docet.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου
Φονίης ἄνευθε χορδῆς.
Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,

Φέρε

ODARIVM LXX.

Hoc odarium in plerisque libris locum XLVIII. occupat, in Degenii editione LXII.

v. 1. λύρην Ὁμήρου. vid. ad Odar. I, 3.

v. 2. Φονίης χορδῆς, singularis pro plurali Φονίων χορδῶν. Sed Φονίαι χορδαὶ, *chordae cruentae*, sunt chordae, ad quas mors heroum canebatur. Nam etiam heroum laudes canebantur ad lyram. cf. Homer, *Iliad.* IX, 189. Vult ergo poëta tradi sibi lyram Homeri, sed Φονίης ἄνευθε χορδῆς, hoc est, vt alii nerui et fila aptentur, vt chordae mutentur. Nam pro diuersa materia carminis fides etiam veteres immutasse, supra ad Odar. I, 5. monuimus. Itaque sensus est: *ego quidem carmen pangam, sed non epicum.*

v. 3. κύπελλον, poculi genus. Hesych. κύπελλα· ποτήρια.

κύπελλα θεσμῶν sunt *pocula rite ex legibus descripta et temperata.* Nam θεσμὸς est *lex, institutum.* Itaque θεσμοὶ et νόμοι sunt leges certae, quas sequebantur veteres in conuiuiis, et quibus praescriptum erat, quot pocula essent bibenda, quotque aquae partibus quot partes vini essent miscendae. cf. *Io. Frid. Christii progr. de magisteriis veterum in poculis* (Lipsiae 1745. 4to.) pag. 10. Hae leges dabantur a magistro conuiuii, qui etiam *rex* dicebatur, et *modimperator*, a Graecis autem συμποσίαρχος, qui

φέρε μοι νόμους κεράσσω,
μεθύων ὅπως χορεύσω·
ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
μετὰ βαρβίτων ἀείδων
τὸ παροίνιον βοήσω.

qui a conuiuiis eligebatur. cf. Lipſius lectr. antiqu. III, 1. pag. 150. vid. ſupra ad Odar. XXXVI, 10.

v. 4. νόμους κεράσαι, leges miſcere, eſt *miſcere vinum tot partibus aquae, quot miſceri illud leges compotationis iubent.* cf. Fiſcher ad h. l.

v. 5. μεθύων, *ex potu vini hilaris factus.* vid. ad Odar. VI, 3.

χορεύσω. Nam nemo ſaltat ſobrius. Cic. *pro Mur.* 6.

v. 6. λύσση proprie eſt rabies canum; deinde *furor*, *inſania* omnino. λύσση σώφρων, *inſania ſana*, per oxymoron dicitur *hilaritas ex vino*, cum quis tantum bibit, vt ſit hilaris et laetus: quod fit, cum vinum bibitur miſtum aqua.

v. 7. μετὰ, vti ὑπὸ Odar. VI, 4. pro πρὸς, *ad* lyram.

v. 8. τὸ παροίνιον, ſubaudi ᾆσμα, *cantilena.* Eſt ergo παροίνιον ᾆσμα, *carmen, quod inter pocula canitur.*

βοήσω, *clamabo.* Maxime hoc verbum accommodatum eſt perſonae hominis ex vino laetioris.

ODA.

ODARIVM LXXI.

Ἰουλιανοῦ Αἰγυπτίου.

ARGVMENTVM.

Lepidissimo hoc odario poëta ostendit, Amorem comitem adsiduum Baccho adhaerere.

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα,
καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,
λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν·
καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
πτεροῖσι γαργαλίζει.

ODARIVM LXXI.

Deest hoc odarium in collectione Paui: in reliquis fere omnibus est Odarium LIX. in Degenii LX. Caeterum parum innotuit Iulianus iste Aegyptius, cui haec ode in membranis tribuitur.

v. 1. et 2. cf. Odar. XL.

v. 3. πτερὰ sunt *alae*. Hesych. πτερά· πτέρυγες.

κατέχειν et κατασχεῖν, continere, hoc loco *capere*.

v. 5. λαβὼν, *statim, illico, continuo*. vid. supra ad Odar. XII, 4.

v. 6. ἔσω μελῶν pro τὸ ἔσω μελῶν. vid. supra ad Odar. XXVIII, 26. *intus in pectore*.

v. 7. γαργαλίζειν est *titillare*. Hesych. γαργαλίζει· ἐρεθίζει. Verbum huic rei accommodatissimum.

ODA-

ODARIVM LXXII.

Θεοκρίτου
εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν.

ARGVMENTVM.

Describitur luctus Veneris de morte Adonidis ab apro percussi.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
συγνὰν ἔχοντα χαίταν,
ὠχρὰν τε τὰν παρειὰν,
ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὑτὰν

ἔταξε

ODARIVM LXXII.

De hoc odario, quod perperam tribui videtur Theocrito, docte exposuit beatus Strothius in *noua Bibliotheca philologica*, Lips. 1777. Tom, 1. pag. 292.

v. 1. Adonis, Cynirae regis Cypri et Myrrhae ex incesto coitu filius, eximia pulcritudine sua ipsam Venerem in sui amorem inflammauerat, sed ictu apri inter venandum percussus interiit. Cuius mortem cum Venus vehementer lugeret, factum est, vt inde in Aegypto, Cypro aliisque regionibus festa, quae Ἀδώνια dicebantur, in illius honorem cum summa moeroris significatione a mulieribus celebrarentur. cf. Harles ad *anthol. gr. poët.* pag. 105. sqq.

v. 3. συγνὰν dorice pro συγνήν. Sed συγνὸν est terribilis, *tristis*. vid. ad Odar. XVII, 9.

χαίταν dorice pro χαίτην.

v. 4. ὠχρὸς, *pallidus, todtenblass*. Homer. *Iliad.* III, 35. ὠχρός δέ μιν εἷλε παρειάς. Hesych. ὠχρός· χλωρός.

v. 5. αὑτὰν dorice pro ἑαυτήν.

v. 7

ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
οἱ δὲ εὐθέως, ποτανοὶ
πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
συγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
δῆσάν τε κἀπέδησαν.
χὼ μὲν, βρόχῳ καθάψας
ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς
φοβεῖτο γὰρ Κυθήραν.
τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
πάντων κάκιστε θηρῶν,
σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·

ὄμνυμί

v. 7. ποτανὸς dorice pro ποτηνὸς, *volucris*, subaudi ὥσπερ, *velut volucres*, h. e. *ocyus*, *celerrime.*

v. 8. ὕλαν pro διὰ ὕλην, *per syluam.*

v. 9. ἀνεῦρον, composit. pro simplice εὗρον.

v. 11. χὼ dorice pro καὶ ὁ. vid. ad Odar. XXXI, 5.

βρόχος, *laqueus.*

v. 14 τόξον proprie *arcus* et plur. τόξα sunt *tela*,

v. 15. δειλῶς, *timide*, *triste.*

v. 17. τῷ dorice pro τούτῳ.

v. 19. ἴψω dorice pro ἴψασο ab ἴπτειν, *laedere.* cf. Homer. *Iliad.* I, 454. II, 193. hoc loco *percutere*, *ferire.* Hesych. ἴψαο· κατέβλαψας, ἔφθειρας. Infra v. 27. est πατάξαι.

v. 21. ὧδε pro τῷδε, subaudi τρόπῳ, *hoc modo*, *sic*, *ita.*

v. 22.

ὄμνυμί σοι, Κυθήρα,
αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ δεσμά,
καὶ τώσδε τὼς κυναγὼς
τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
οὐκ ἤθελον πατάξαι·
ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
ἐμαινόμαν φιλᾶσαι,
καί μευ ἔσινε κραντήρ.

τού-

v. 22. ὄμνυμι, subaudi σοι.

v. 23. αὐτάν σε, deest μά. μὰ αὐτήν σε.

v. 25. τώσδε τὼς κυναγὼς, dorice pro τοὺς δὲ κυναγοὺς, et κυναγοὺς pro κυναγωγοὺς, canum ductores, id est, *venatores*, scilicet Amores.

v. 27. cf. ad v. 19. Sic Homerus *Iliad.* III, 276. sqq. Menelaum iurantem facit, idemque Euripides in *Medea* 734—755. Aegisth. per Terram, Solem et omnes deos. Caeterum de more iurandi apud veteres cf. Harles ad *Anthol. gr. poet.* pag. 99. sqq.

v. 28. ἄγαλμα, *statua*, et proprie quidem ex lapide pretioso constructa.

ἐσεῖδον pro εἶδον.

v. 29. καῦμα, *ardor, Brunst.*

v. 30. τὸν pro ὅν.

μηρὸς, *femur.*

v. 31. ἐμαινόμην φιλῆσαι, *furore quodam eram abreptus ad deosculandum.* Nam μαίνεσθαι et μανία *de immoderata ac nimia cupiditate* cuiusque rei dicitur. cf. Spanhem. ad Callim. *hymn. in Cerer.* 30. et Harles ad *Anthol. gr. poët.* pag. 100.

v. 32. κραντὴρ, *dens*, et quidem *genuinus*, *Backenzahn.* Hesych. κραντῆρες· ὀδόντες.

αἱ

τούτους λαβοῖσα, Κύπρι,
τούτους κόλαζε, τέμνε,
(τί γὰρ φέρω περισσῶς;)
ἐρωτικῶς ὀδόντας,
αἱ δ᾽ οὐχί σοι τάδ᾽ ἀρκεῖ,
καὶ ταῦτ᾽ ἐμεῦ τὰ χείλη.
τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
τὸν δ᾽ ἠλέησε Κύπρις,
εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
τὰ δεσμά οἱ ᾽πιλῦσαι.
ἐκ τῶδ᾽ ἐπηκολούθει,
κἀς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
καὶ δὴ πυρὶ προσελθὼν
ἔκαιε τὼς ἔρωτας.

οἱ ὕστερον φυόμενοι, οἱ λεγόμενοι σωφρονιστῆρες. Sed hoc loco *ein Hauer.*

v. 33. λαβοῖσα dorice pro λαβοῦσα.

v. 35. περισσῶς dorice pro περισσούς.

v. 36. ἐρωτικὸς, *amatorius*, *buhlerisch.*

v. 37. αἱ dorice pro εἰ, *si.*

v. 41. εἶπεν, *iussit.* De hac notione verbi εἰπεῖν vid. Ducker. ad Thucyd. lib. VII. pag. 462.

v. 42. οἱ pro αὐτῷ.

᾽πιλῦσαι pro ἐπιλῦσαι. cf. Odar. IV, 17. XXI, 7. XXXIII, 5.

v. 43. ἐκ τῶδε, dorice pro ἐκ τοῦδε, subaudi χρόνου.

v. 44. κἀς pro καὶ εἰς.

v. 45. καὶ δὴ, *protinus, illico, continuo*, vel etiam *ideo.*

v. 46. ἔρωτας hoc est ὀδόντας ἐρωτικοὺς, *dentes amatorios* v. 36.

Caeterum iuuabit cum hoc carmine contulisse Bion. *Idyll.* I. Ouid. *Metam.* lib. X. *fab.* 12. et beati Clodii *Versuche aus der Litteratur* pag. 681.

ODA-

ODARIVM LXXIII.

Ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα.

ARGVMENTVM.

Poëta vanum Apollinis amorem canit.

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω·
Ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
μελέτη δ' ἔπεστι παντὶ
σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
[illegible] λιγυ-

ODARIVM LXXIII.

Extat hoc odarium in exemplis Anacreontis Stephani pag. 53. ſqq. Fiſcheri pag. 257. ſqq. et in Fragmentis poët. lyric. pag. 140. item in Paui exemplari pag. 230.

v. 1. ἀνὰ βάρβιτον δονήσω per Tmeſin pro ἀναδονήσω βάρβιτον, lyram ciebo, h. e. pulſabo. Nam δονεῖν eſt *agitare, mouere.* vid. ad Odar. XXXVII, 8. et XXXIX, 11.

v. 2. ἄεθλος et ἆθλον eſt *praemium certaminis.* vid. ad Odar. I, 7.

πρόκειται, hoc loco proprie de praemiis, vti Latinorum *proponere* et *oſtendere.*

v. 4. σοφία hoc loco eſt *poëtice.* vid. ad Odar. LI, 16.

ἄωτον, h. e. ἄνθος, flos, quod vocabulum ponitur pro quouis in ſuo genere praeſtanti et perfecto. ἄωτον σοφίης eſt ergo ſolertia ſumma pangendorum carminum. Sic Pindar. *Olymp.* I, 23. μουσικᾶς ἄωτον dixit. cf. Salmaſ. in *exercitt. Plin.* pag. 1082.

v. 5. ἐλεφαντίνῳ. Nam *plectra* erant eburnea.

πλήκτρα. vid. ad Odar. I, 3.

λιγυρὸν μέλος κροαίνων
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
ἅτε τὶς κύκνος Καΰςρου,
πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων
ἀνέμου σύναυλον ἠχήν.
Σὺ δὲ, Μοῦσα, συγχόρευε·
ἱερὸν γάρ ἐςι Φοίβου
κιθάρη, δάφνη, τρίπους τε.
Λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβου,
ἀνεμώλιον τὸν οἶςρον·

σαό-

v. 6. λιγυρὸν μέλος, *dulce carmen.* vid. ad Odar. XLIII, 14. cf. Spanheim. ad Ariſtoph. *Ranas*, 1358.

κροαίνειν eſt *pulſare.*

v. 8. ἅτε, *velut, quaſi, tamquam.*

κύκνος Καΰςρου, *olor Cayſtri. Cayſtrus* erat fluuius Lydiae, qui etiam ab Homero *Iliad.* II, 460. ſq. propter olores memoratur. cf. Herm. Schlichthorſt *Geographia Homeri* pag. 150. Sed de cygnis Cayſtri vid. Spanheim. ad Callim. pag. 307. 398. 460. 464. 472. 502. 522.

v. 9. πολιοῖς πτεροῖσι, ſubaudi μετὰ vel σὺν, *alis candidis.* Sic Sophocles *Antig.* 334. mare ſpuma candidum dixit πολιόν.

v. 10. ἀνέμου idem eſt quod πνεύματος. Sed ἠχὴ ἀνέμου opponitur τῇ ἠχῇ φωνῆς. Tibiae autem ſpiritu inflatae ſonum edunt. Collum vero cygnorum longum et arcuatum habet ſimilitudinem quandam cum tibiis.

v. 11. συγχορεύειν hoc loco eſt *una cantare.* Solebant enim choreas agentes ſimul cantare. Heſychius: χορεύει· μελῳδεῖ.

v. 12. ἱερὸν, ſubaudi πρᾶγμα.

v. 13. δάφνη. vid. ad Odar. XIII, 6.

v. 14. λαλέω, *cano.* vid. ad Odar. I, 1.

v. 15. ἀνεμώλιος, ab ἄνεμος, ventus, eſt *vanus.* Dicitur

σαόφρων γάρ ἐςὶ κούρη·
τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον,
φύσεως δ᾽ ἄμειψε μορφὴν,
φυτὸν εὐθαλὲς δ᾽ ἐπήχει.
ὁ δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος,
κρατέειν κόρην νομίζων.
χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.

Ἄγε,

tur amor Apollinis ἔρως ἀνεμώλιος, quia arborem ceperat pro homine.

οἶςρον, *inſaniam amoris*. Nam οἶςρος de quouis vehementiore appetitu dicitur. cf. Sophocl. *Antig*. 1002. vid. ſupra ad Odar. III, 28.

v. 16. σαόφρων, ſiue σώφρων, eſt hoc loco *caſtus*.

v. 17. κέντρον, *aculeus*, hoc eſt, *laeſio pudicitiae*.

v. 18. ἄμειψε, *mutauit*. vid. ad Odar. I, 5.

φύσεως, *corporis formam*; vel formam naturalem.

v. 20. ἦε pro ᾔει, *ibat*. Pauus legit ἦε pro ἦ, *erat*, vt ſenſus ſit: Phoebus vero *erat* Phoebus, id eſt, *manebat* Phoebus, et formam non mutabat, vt virgo pudica. Sed praeſtat ſuperior lectio.

v. 21. κρατέειν κόρην νομίζων. Haec verba arcte cohaerent cum ſuperioribus verbis ἦε Φοῖβος.

v. 22. χλοερὸς viridis, a χλόα ſiue χλόη herba. cf. Salmaſ. in *exercitt. Plin*. pag. 594.

δρέπειν, *decerpere*, de fructibus, quos ad comedendum decerpimus, itemque de floribus dicitur. cf. Theocrit. *idyll*. XI, 27. vbi Schol. κυρίως ἐπὶ βοτανῶν καὶ ἐπὶ φύλλων δένδρων. καὶ λέγεται ἀεὶ παθητικῶς — σημαίνει δὲ τὸ τέμνω. Hic de re venerea vſurpatur. Inde certum genus oſculorum laſciuorum dicitur δρεπτόν. Heſych. δρεπτόν· εἶδος φιλήματος.

v. 23. τελεῖν Κυθήρην, *vacare Veneri*. vid. ſupra ad Odar. XXIII, 16.

Ἄγε, θυμὲ, πῆ μέμηνας,
μανίην μανεὶς ἀρίςην;
τὸ βέλος φέρε κρατύνων,
σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθῃς·
τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
ἄφες, ᾧ θεοὺς ἐνίκα.
τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ,
τὸν ἀοίδιμον μελιςήν·
φιάλην πρόπινε παισὶν,
φιάλην λόγων ἐραννὴν,
ἵνα νέκταρος ποτοῖο
παραμύθιον λαβόντες,
φλογερὸν φυγόντες ἄςρον,
(νοερὸν πίωσιν οἶνον).

v. 24. πῆ; *qua ratione? qui? cur?*

v. 25. μανίην dicit ardorem poëticum, quo Phoebi amores celebrauerat.

v. 27. σκοπὸς est is, qui ad aliquid attendit, custos; Sophocl. *Antig.* 215. deinde denotat rem ipsam, ad quam quis attendit, *metam*, vt hoc loco. cf. Sophocl. *Antig.* 1033.

v. 29. ᾧ, scilicet τόξῳ.

ἐνίκα pro ἐνίκας. Sensus est: mitte amores aliorum Deorum: de humanis est tibi agendum.

v. 30. 31. Sensus est: Anacreontem imitare, qui vitae humanae gaudia cecinit, iisque ad gaudium homines et laetitiam excitauit.

v. 31. ἀοίδιμος est *celeber.*

μελιςὴς cantor, *poeta lyricus.*

v. 33. λόγοι sunt *carmina.* Sic λέγειν supra Odar. I, 1. XVI, 1. LI, 29. pro ᾄδειν.

v. 35. παραμύθιον, solatium, *recreatio.* Refertur ad φιάλην λόγων ἐραννήν.

ODA-

ODARIVM LXXIV.

Εἰς Χρυσόν.

ARGVMENTVM.

Perfidiam Chrysi poëta detestatur.

Ὁ δραπέτης ὁ Χρυσὸς
ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς,
διηνέμοις τε, ταρσοῖς,
ἀεί δ', ἀεί με φεύγει·
οὔ μιν δίοιμι· τίς γὰρ
μισοῦν θέλει τι θηρᾶν;
ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθεὶς
τοῦ δραπέταο Χρυσοῦ,

ἐμῶν

ODARIVM LXXIV.

Legitur hoc odarium in exemplo Stephani pag. 52. Fischeri pag. 259. sq. et in Paui pag. 229.

v. 1. δραπέτης, a διδράσκειν, fugere, est fugitiuus seruus, qualis Chrysus iste fuit, cuius amore poëta exarserat, a quo tamen spernebatur, vti ex versu 4. manifestum est.

v. 2. κραιπνοῖς ταρσοῖς plantis velocibus, διηνέμοις τε et ventos aequantibus, h. e. *celerrime.*

v. 5. οὔ μιν δίοιμι. *Nolo me illi obtrudere.*

v. 6. θηρᾶν hoc loco est *captare* gratiam alicuius, in amorem illicere.

v. 7. ἄφαρ, *statim, illico, continuo.*

v. 7. 8. λιασθεὶς τοῦ δραπέταο Χρυσοῦ pro ὑπὸ τοῦ δραπέταο Χρυσοῦ, *relictus a Chryso ac desertus.*

v. 9.

ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
φέρειν ἔδωκα λύπας·
λύρην δ' ἑλὼν ἀείδω
ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
Πάλιν δ' ὅταν μὲ θυμὸς
ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
προσεῖφ' ὁ δραπέτης με,
φέρων Μέθην ἄφροντιν,
ἑλών μιν ὡς μεθήμων
λύρης γένοιμι δηρόν.
ἄπις', ἄπιςε Χρυσὲ,

ἐς

v. 9. 10. *Moerores mentis meae ferendos ventis trado.* Similis locus est apud Horat. I. od. XXVI, I. sq. *Tristitiam et metus Tradam proternis in mare Creticum portare ventis.*

v. 13. θυμὸς, *ira feruens*, siue, vt Cicero *Tusc.* IV, 9. vertit, *excandescentia.* cf. Schol. ad Aristoph. *Ranas*, 252. et Salmas. *ad Simplic.* pag. 115. et 124. sqq. Differt ab ὀργὴ, quae cernitur in libidine vlciscendi et puniendi eum, a quo quis laesus est. Etiam Latinorum *animus* sic vsurpatur, v. c. Horat. I. *ep.* II, 62. *animum regere.*

v. 16. Μέθην ἄφροντιν. Steph. Mor. Faber et Pauus legunt: Μέθαν φροντίδων, *ebrietatem curarum*; quae lectio minus idoneum sensum parit.

v. 17. μεθήμων, a μεθίημι, *remissus, negligens.* Ita cod Vatic. vulgaris lectio est: μεθ' ἡμῶν.

v. 18. δηρὸς, a δὴν diu, *diuturnus.* Pauus corrigit λαρὸν, *suaue, iucundum*, vt sensus sit: *vt eum cupiens dulcis lyrae fiam negligens.* Atque ita θέλων μιν interpretatur eo sensu, quo supra Odar. XXIX, 37. sq. occurrit, Παφίην θέλουσαν. vid. quae ibi attulimus.

v. 20.

ἐς τ᾽ ἂν δόλοις μὲ θέλγεις;
πλέον τὰ νεῦρα χρυσοῦ,
πόθους πλέον τ᾽ ἀείδειν.
Σὺ γὰρ δόλῳ φθόνῳ τε
ἔρωτ᾽ ἔθης ἄφαντον,
λύρην τε χρυσόπαστον·
φιλημάτων δὲ κεδνῶν,
πόθων, κύπελλα κίρνης
ὅταν θέλεις δὲ, φεύγεις
ξένοισι δ᾽ ἄγχι Μυσῶν
δολίοις, ἄπιστ᾽, ἀρέσκεις·
ἐμοὶ δὲ τῷ λυρῳδῷ
Μούσας ποιεῖς ἀποίκους.
λύρης δ᾽ ἐμῆς ἀοιδὴν

οὐκ

v. 20. ἐς τ᾽ pro εἰς τί; *quamobrem, quamdiu?*

θέλγειν est *demulcere, decipere.*

v. 21. τὰ νεῦρα, nerui, chordae, fides; id est *lyra.* vid. ad Odar. I, 5.

v. 22. πόθους, *amores.* vid. ad Odar. XXXII, 20.

v. 23. Σὺ γὰρ δόλῳ κ. λ. Poëta Chrysum alloquitur.

v. 24. ἔθης· *excitasti.* vid. supra ad Odar. IX, 36. Sic Homer. *Iliad.* I, 2. ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε.

v. 26. φιλήματα κεδνὰ sunt *oscula suauia, dulcia.*

v. 27. πόθων. vid. ad v. 22.

κίρνειν hoc loco positum est pro ἐπιλέγειν, *seligere.* Sensus est: *nihil lyra suauius est.*

v. 29. ξένος, *peregrinus,* a Lacedaemonibus dicebatur, qui a caeteris Graecis βάρβαρος vocabatur.

ἄγχι, *prope, iuxta.*

v. 32. ἄποικος, proprie domo abiens, est hic *alienus.*

v. 34.

οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
(Σὺ, Χρυσὲ, γοῦν ἄπελθε,)
ἀχανδέας δ' ὀρίνοις,
αἴγλην τε λαμπυρίζοις.

ODARIVM LXXV.

Εἰς τὸ ἔαρ.

ARGVMENTVM.

Dulce est, cum suaui puella per vireta ambulare.

Τί κάλλιόν ἐςι βαδίζειν,
ὅπου λειμῶνες κομῶσιν
ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτην
ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην;

κλῆ-

v. 34. τυτθὸν, *paululum*, neutrum pro aduerbio. cf. Bion. *Idyll.* I, 45.

v. 36. ἀχανδὴς, a χανδάνειν capere, est proprie nihil capiens, nihil recipiens.

ODARIVM LXXV.

Extat hoc odarium in exemplis Stephani pag. 55. et Fischeri pag. 261.

v. 2. Λειμῶνες, *prata*. cf. Odar. LVIII, 9.

κομῶσιν, *luxuriant*, graminibus et floribus abundant. vid. supra ad Odar. XVIII, 17.

v. 3. λεπτὸς, *tenuis*. Hesych. λεπτόν· ἀσθενές. cf. Odar. LXVI, 1.

v. 4. Ζέφυρος. Inde quod hic mentio fit Zephyri, patet, hoc odarium esse a poëta sequio-

κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,
χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
ἁπαλὴν παῖδα κατέχειν,
Κύπριν ὅλην πνέουσαν;

ODARIVM LXXVI.

Fragmentum, quod seruauit Strabo libro III. pag. 151. edit. Casaub.

Ἐγὼ δ' οὔτ' ἂν Ἀμαλθείης
βουλοίμην κέρας, οὔτ' ἔτεα
πεντήκοντά τε χ' ἑκατὸν

(Ἀρ-

quioris aetatis profectum. vid. quae ea de re supra ad Odar. XXII, 8. monuimus.

v. 5. κλῆμα τὸ Βάκχειον est *palmes, sarmentum.*

v. 6. χ' pro καί. cf. Odar. XXXI 5. XLIII, 7. L, 10.

v. 7. ἁπαλὴν παῖδα, *teneram puellam.* cf. Odar. VIII, 8. XXVIII, 7. XXIX, 24. vid. ad Odar. XXII, 3. 4.

v. 8. πνέουσαν. cf. Odar. IX, 5.

ODARIVM LXXVI.

v. 1. Ἀμαλθείη, *Amalthea,* vna ex Nymphis, Melissi regis Cretensium filia, Iouem lacte caprino nutriuit. cf. Ouid. *Fast.* V, 115. sqq. Hygin. *fab.* 139. Sed κέρας Ἀμαλθείης, *cornu Amaltheae,* dicitur cornu ipsius caprae, cuius lacte Iupiter fuerat innutritus. Est etiam alia Amalthaea, quae fuit Sibylla illa Cumana, alias Herophile dicta, quae ad summam senectutem peruenit. Sed κέρας, quod pro cuiusuis rei extremitate sumitur, hic notat *summam senectutem.*

v. 4.

(Ἀργανθώνιος ὡς ἄναξ)
Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι.

ODARIVM LXXVII.

Fragmentum, quod exſtat apud Euſtathium ad Hom. Odyſſ. XV. pag. 1012. edit. Rom.

Μεὶς μὲν δὴ Ποσιδηϊὼν
ἕϛηκεν· νεφέλαι δ' ὕδει
βαρύνοντο, καὶ ἄγριοι
χειμῶνες παταγοῦσι.

v. 4. Hunc verſum e ſuo ingenio addidit Barneſius, loco innitens Plin. *hiſt. nat.* VII, 48. *Anacreon poëta Arganthonio, Tarteſſiorum regi, CL tribuit annos.*

v. 5. Ταρτησσὸς, *Tarteſſus*, oppidum Hiſpaniae quondam fuit, ſita ad oſtium Baetis fluuii, cuius iam Strabonis aetate nullum amplius veſtigium apparuit. cf. Sil. Ital. III, 299.

ODARIVM LXXVII.

v. 1. μεὶς pro μὴν, *menſis.* Ποσιδεὼν erat menſis Atticus, qui ad noſtram rationem poſterius dimidium Decembris et prius Ianuarii efficiebat, a Ποσιδῶν, *Neptunus.* Gloſſ. vett. *December.*

v. 3. 4. ἄγριοι χειμῶνες ſunt *horridae tempeſtates.*

παταγεῖν eſt *ſtrepere*, a πάταγος, de quo vid. ad Odar. LV, 8.

ODA-

ODARIVM LXXVIII.

Fragmentum, quod legitur apud Athen. X, 13.

Μήδ', ὥςε κῦμα πόντιον
λάλαζε, τῇ πολυκρότῳ
σὺν Γαςροδώρῃ, καταχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίςιον.

ODARIVM LXXIX.

Fragmentum, quod est apud Athen. XV, 3.

Μεγιςῆς δ' ὁ φιλόφρων,
δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ
ςεφανοῦται τῇ τε λύγῳ,
καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

ODARIVM LXXVIII.

v. 1. κῦμα πόντιον. vid. ad Odar. XXXV, 6 et XXXVII, 3.

v. 2. πολύκροτος, *clamosus.*

v. 3. καταχύδην, *affatim.*

v. 4. ἐπίςιον, Ionice pro ἐφίςιον. Sed ἐφίςιος, ab ἑςία domus, est domesticus. ἡ ἐπίςιος est poculum, quod conuiuae conuiuis alii post alios propinant.

ODARIVM LXXIX.

v. 1. Μεγιςῆς fuit ex amasiis Anacreontis.

φιλόφρων, *comis, benignus.*

v. 3. λύγος est vitex, vimen, *Weinreben.* Sed λυγὸς est prelum.

τῇ τε λύγῳ, subaudi σὺν vel μετά.

v. 4. τρὺξ, vinum recens, *mustum.*

ODA-

ODARIVM LXXX.

Fragmentum ex Athenaeo XIV, 8.

Ψάλλω δ' εἴκοσι, πάσαις
χορδαῖσιν Μαγάδην ἔχων.
Ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾷς.

ODARIVM LXXXI.

Fragmentum, quod est apud Schol. Aristoph. ad Aues pag. 420. Froben.

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον,
πτερύγεσσι κούφαις,
διὰ τὸν ἔρωτα·
οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾷν.

ODARIVM LXXX.

v. 1. ψάλλω. cf. Odar. LXVI, 5.

v. 2. Μαγάδην. vid. supra ad Odar. VI, 10.

v. 3. ἡβᾷν, iuuenescere, est hoc loco *inebriari*. Hesych. ἡβᾷν· ἀκμάζειν, νεάζειν, εὐωχεῖσθαι, μεθύσκεσθαι.

ODARIVM LXXXI.

v. 2. κούφαις. vid. ad Odar. XII, 3.

v. 4. συνηβᾷν, *ludere*.

ODA-

ODARIVM LXXXII.

Seruauit Athenaeus XII, 9.

Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει
ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.
πρὶν μὲν ἔχων βερβέρια
καλύμματ' ἐσφυκωμένα,
καὶ ξυλίνους ἀςραγάλους
ἐν ποσὶ, καὶ ψιλὸν
περὶ πλευρῇσι βοὸς
νεόπλυτον εἴλημα
κακῆς ἀσπίδος·
ἀρτοπώλῃσι κἠθελοπόρνοισιν ὁμιλέων
ὁ παμπόνηρος Ἀρτέμων
κίβδηλον εὕρισκεν βίον,
πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς

αὐ-

ODARIVM LXXXII.

v. 4. κάλυμμα hoc loco idem est, quod καλύπτρα, *tegumentum*, et quidem *capitis*; et κάλυμμα βερβέριον est tegumentum capitis e concharum testis confectum.

σφυκοῦν, *acuminare.*

v. 5. ἀςράγαλος, *talus lusorius.*

v. 6. ψιλὸν, *tenue*, *vile.*

v. 8. νεόπλυτον εἴλημα, *tunica recens lota.*

v. 9. κακὸς hoc loco proprie *vitiosus*, vitio quodam in suo genere laborans, *cariosus.*

v. 12. κίβδηλος βίος est *victus sordidus et tenuis.*

v. 13. δόρυ est hic *furca.*

v. 14.

αὐχένα, πολλὰ δ' ἐνὶ τροχῷ,
πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνα
μάστιγι θωμιχθεὶς, κόμην
πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·
νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων,
χρύσεια φορέων καθέρματα
παῖς Κύκης,
καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην
φορεῖ γυναιξὶν αὔτως.

v. 14. ἐνὶ τροχῷ. Forte poëta hic ad supplicium rotae respicit.

v. 16. θωμίζειν est *flagris caedere.*

v. 17. ἐκτίλλειν, *euellere.*

v. 18. σατίνη, *plaustrum, vehiculum.*

v. 19. κάθερμα, *ornamentum collare.*

v. 20. παῖς Κύκης, *filius Cycae*, fortasse cuiusdam ancillae, quod Casaubono placet. Pauus corrigit: παῖς κάκης, filius improbitatis.

v. 21. σκιαδίσκη est *vmbella*, quae cernitur in herbis quibusdam, vt cicuta, aniso et similibus.

v. 22. αὔτως, *pariter, tamquam.*

ODA-

ODARIVM LXXXIII.

Seruauit Dio Chrysost. orat. 2. de regno.

Ὦ 'ναξ, πανδαμάτωρ Ἔρως,
ὦ νύμφαι κυανώπιδες,
πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη,
χρυσῷ δὴ εἰκασμένη,
συμπαίζουσιν· ἐπιςρέφεαι
δ' ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων·
γουνοῦμαί σε· σὺ δ' εὐμενὴς
ἔλθ' ἡμῖν· κεχαρισμένης δ'
εὐχωλῆς ἐπάκουσον.
Κλευβούλῳ δ' ἀγαθὸς γένου
σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρον
οἶδ', εὖ νῦν σε δέχεσθαι.

ODARIVM LXXXIII.

v. 1. 'ναξ pro ἄναξ.

πανδαμάτωρ Ἔρως. Etiam a Musaeo v. 200. Cupido dicitur Ἔρως πανδαμάτωρ. cf. supra Odar. X, 10. et LVI, 4. 5.

v. 2. κυανώπιδες, id est, *pulcrae, formosae.* vid. ad Odar. XXIX, 11.

v. 3. πορφυρέη, *venusta, formosa.* vid. ad Odar. XXVIII, 11. cf. Aelian. *var. hist.* IV, 2.

v. 5. συμπαίζουσιν. vid. ad Odar. XI, 10. et XXIV, 8. συμπαίζειν est *colludere.* Dicitur etiam συμπαίσδειν. cf. Theocrit. *idyll.* XI, 77. et Mosch. *idyll.* I, 11. vid. Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. pag. 349.

v. 7. γουνοῦμαι. vid. ad Odar. LVII, 1. εὐμενὴς, *beneuolus.*

v. 10. γένου. vid. ad Odar. XLVI, 5.

ODA-

ODARIVM LXXXIV.

Exstat apud Athen. XIII, 8.

Φέρ᾽ αἶρέ με πορφυρέῃ
ἐνιβάλλων, χρυσοκόμης
Ἔρως, ἐν νεφέλῃ,
ποικίλῃσι λαμβάνων πτερύγεσσι·
σὰ γὰρ φίλτρ᾽ ἐμὸν ἦτορ
συμπαίζειν προκαλεῖται·
ἣ δ᾽, ἐστὶν γὰρ ἀπ᾽ εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
λευκὴ γάρ, καταμέμφεται·
πρὸς δ᾽ ἄλλον τινὰ χάσκει.

ODARIVM LXXXIV.

Eſt hoc Odarium in edit. Anacr. Stephani pag. 152. in exemplo Fiſcheri pag. 274.

v. 2. χρυσοκόμης Ἔρως, id eſt, *pulcher*, *formoſus* Cupido. vid. ad Odar. VI, 12. vbi dicitur χρυσοχαίτης.

v. 5. σὰ γὰρ φίλτρα. vid. ad Odar. XXXIV, 5.

v. 6. προκαλεῖν eſt *inuitare*. vid. ad Odar. XXVIII, 25.

v. 8. Λέσβος eſt inſula maris Aegaei, diuitiis olim et formoſis mulieribus celeberrima. cf. Homer. *Iliad.* XXIV, 544. et IX, 148. ſqq. Inde apud Homer. *Odyſſ.* III, 169. dicitur ἐϋκτιμένη· hic a poëta vocatur εὔκτιτος, bene ſtructa, id eſt, *pulcra*.

ODA-

ODARIVM LXXXV.

Legitur apud Athen. IV, 24.

Τίς ἐρασμίη σ', ὦ θέραψ,
μανίη θυμὸν εἰσέβη,
τερένων ἡμιόπων
ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι;

ODARIVM LXXXVI.

In edit. Anacr. Stephani est pag. 58.

Εἴθε λύρη καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον ἐς χορόν.
εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

ODARIVM LXXXV.

v. 1. ἐρασμίη μανίη, *dulcis insania.* vid. ad Odar. IX, 1.

v. 3. ἡμιόπαι αὐλαὶ sunt *tibiae* paucioribus foraminibus instructae, id est, *dextrae.* vid. ad Odar. LXX, 4.

τερένων. vid. ad Odar. IV. 1.

v. 4. ὑπ' αὐλῶν. ὑπὸ est hoc loco *ad*, et ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι, *ad tibias saltare*, dictum est, vt supra Odar. VI, 4. ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύειν. vid. quae ibi monuimus.

ODARIVM LXXXVI.

v. 1. λύρη ἐλεφαντίνη est *lyra*, *cuius cornua* sunt *eburnea.* cf. ad Odar. I, 3.

v. 2. χορὸς Διονύσιος est *coetus bacchantium.*

ANACREONTIS EPIGRAMMATA.

I.

Εἰς Τιμόκριτον.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα·
"Αρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

II.

Εἰς Ἀγάθωνα.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαιῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις,

οὗ

Epigr. I.

v. 1. καρτερὸς, *fortis.*

σᾶμα, *signum, monumentum, sepulcrum.* Hesychius: σᾶμα· μνῆμα.

v. 2. ἀγαθὸς est hoc loco *fortis, imperterritus, strenuus.* Sic Xenoph *Memor Socr.* I, 7. 7. στρατηγὸς ἀγαθός. Tyrt. I, 2. ἀνὴρ ἀγαθὸς, *vir fortis.* cf. Perizon. ad Aelian. *var. hist.* VII, 8.

κακὸς est *ignauus, timidus.* cf. Xenoph. *Mem Socr.* III, 1. 9. Sic etiam Latini vocabulo *bonus* vtuntur. Horat. 1. *od.* XV, 28. *Tydides* melior *patre*, hoc est fortior. cf. Heyne ad Virg. Aen. VII, 656.

Epigr. II.

v. 1. Ἀβδήρων. Abdera fuit oppidum Thraciae ciuium ineptiis diffamata, vnde a Iuuen. *Sat.* X, 50. *veruecum patria* appellatur. cf. Cic. *ad Attic.* IV, *ep.* 6.

αἰνοβίης, *fortis, strenuus.*

v. 2. πυρκαϊὰ, *rogus*, in quo cadauera cremantur. Dicitur etiam πυρή. cf. Homer. *Iliad.* I, 52.

οὔ τινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισε συγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

III.

Εἰς Κλεηνορίδην.

Καί σε, Κλεηνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης
θαρσήσαντα Νότου λαίλαπι χειμερίῃ.
ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὑγρὰ δὲ τὴν σὴν
κύματ' ἐφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

IV.

Εἰς τρεῖς Βάκχας.

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ', Ἑλικωνιάς· ἡ δὲ παρ' αὐτὴν,
Ξανθίππη· Γλαύκη δ', ἡ σχεδὸν ἐρχομένη·
ἐξ

v. 3. φιλαίματος, ab αἷμα sanguis, est epitheton Martis.

v. 4. συγερὸς et συγνὸς, *terribilis*, *tristis*. vid. ad Odar. XVII, 9.

στροφάλιγξ, *vortex*, *orbis*.

EPIGR. III.

v. 1. αἴη est idem quod γαίη siue γῆ, *terra*.

v. 2. θαρσεῖν, *sese committere*.

λαῖλαψ, *procella*, *tempestas marina*.

χειμέριος, *impetuosus*, *procellosus*.

v. 3. ἀνέγγυος, de quo nemo cauere potest, satisdationi haud obnoxius.

v. 4. ἱμερτὸς, *desiderabilis*, *amabilis*.

EPIGR. IV.

v. 1. θύρσον. vid. ad Odar. VI, 6.

ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διονύσῳ δὲ φέρουσι
κισσὸν, καὶ ςαφυλὴν, πίονα καὶ χίμαρον.

V.

Εἰς τὴν Μύρωνος βοῦν.

Βουκόλε, τὴν ἀγέλην πόῤῥω νέμε· μὴ τὸ Μύρωνος
βοίδιον, ὡς ἔμπνουν, βουσὶ συνεξελάσῃς.

VI.

Εἰς τὸ αὐτό.

Βοίδιον, οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ᾽ ὑπὸ γήρως
χαλκωθὲν, σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

VII.

Εἰς συμπότας.

Οὐ φίλος, ὃς κρατῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νεί-

v. 4. κισσὸς, *apium.* vid. ad Odar. XXVI, 5.

ςαφυλὴ, *vua.* cf. Odar. I, 6.

πίων, *pinguis.*

χίμαρος, *hoedus, caper.*

EPIGR. V.

v. 1. νέμειν, eſt *paſci.*

v. 2. βοίδιον, *bucula.*

EPIGR. VI.

v. 1. χόανος, vas argillaceum, quo argentarii vtuntur in liquefaciendis et fundendis metallis, fornax fuſoria.

EPIGR. VII.

v. 1. κρατὴρ, *crater*, vas, ex quo vinum trullis hauriebatur et in pocula infundebatur,

νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
ἀλλ᾽ ὅϛις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ᾽ Ἀφροδίτης
συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

VIII.

Ἀνάθημα τῷ Διῒ παρὰ Φειδόλα
Ἀνακρέοντος.

Οὗτος Φειδόλα ἵππος, ἀπ᾽ εὐρυχόροιο Κορίνθου,
ἄγκειται Κρονίδῃ μνῆμα ποδῶν ἀρετῆς.

IX.

Τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Ναυκράτους
τοῦ αὐτοῦ.

Πρόφρων, ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ,
Ναυ-

tur, tribus partibus conſtans, 1) ipſo vaſe, quod vinum continebat, 2) baſi, quae craterem ſuſtinebat, et ἐπίϛατον et ὑποκρητηρίδιον ſiue ὑπόδυμα κρατῆρος dicebatur, et 3) denique operculo, quo contegebatur. cf. Pauſan. XIV, 16.

οἰνοποτάζειν, *vino ſe beare*, etiam apud Homer. legitur *Iliad.* XX, 84. et *Odyſſ.* XX, 262.

v. 4. *εὐφροσύνη*, *laetitia*, *hilaritas*.

Epigr. VIII.

v. 1. *εὐρύχορος* et *εὐρύχωρος* eſt *magnus, late patens*, amplus.

v. 2. *ἄγκειται* per ſyncopen pro *ἀνάκειται*, *ſacrum, dicatum eſſe*.

Epigr. IX.

v. 1. *πρόφρων*, *praeuidens futuri*, eſt epitheton Apollinis, cuius oracula potiſſimum Delphis conſulebantur.

ἀργυ-

Ναυκράτει, εὐχολὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

X.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πρηξαγόρης τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίου
υἱός· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρης.

XI.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολέμοιο
ἀσπὶς; Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

ἀργυρότοξος, argenteum arcum tenens, etiam Apollinis epitheton, apud Homerum frequenter obuium.

v. 2. εὐχολὴ, *votum*, deinde etiam id, quod *voto pollicemur*, vt hoc loco.

EPIGR. XI.

v. 1. ῥύειν et ῥύεσθαι est *custodire*, *tueri*.

δυσηχὴς, proprie sonum horridum edens, id est, *terribilis*.

v. 2. ἀσπὶς, *clypeus*. vid. ad Odar. II, 10.

τέμενος, *templum*. cf. Schol. ad Homer. *Iliad*. II, 696.

κρεμᾶν, *suspendere*. vid. ad Odar. XXIX, 17.

XII.

XII.

Ἀνάθημα παρὰ Λεωκράτους.

Στοίβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
Ἑρμῆ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
οὐδ' Ἀκαδημίην πολυγηθέα· τῆς ἐν ἀγοςῷ
σὺν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

XIII.

Εἰς παῖδα Ἀριςοκλέους.

Ἀλκίμων σ', ὦ 'ριςοκλείδη, πρῶτον οἰκτείρω φίλων·
ὤλεσας δ' ἥβην, ἀμύνων πατρίδος δουλήϊην.

XIV.

Τοῦ Ἀνακρέοντος.

Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις εἷμα

Epigr. XII.

v. 2. καλλικόμους, *pulcram comam habentes*, id eſt *formoſas*, pars pulcritudinis pro tota pulcritudine. vid. ſupra ad Odar. V, 14. et VI, 7.

v. 3. πολυγηθὴς, *beans, exhilarans.*

Epigr. XIII.

v. 1. ὦ 'ριςοκλείδη pro ὦ Ἀριςοκλείδη.

οἰκτείρω, *miſereor.*

v. 2. ἥβη, *aetas iuuenilis.* vid. ad Odar. LII, 2.

Epigr. XIV.

v. 1. ῥέζειν eſt hoc loco *ſacrificare, ſacrare.*

v. 2.

εἶμι τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων φιλίη.

XV.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἱδρύσατο· τόνδε δ' ἐκείνου
ἔκγονοι ἐστήσανθ'· οἷς χάριν ἀντιδίδου.

XVI.

Τοῦ αὐτοῦ.

Παιδὶ Φιλοστεφάνου Σεμέλης ἀνέθηκε Μέλανθος,
μνῆμα χοροῦ νίκης, υἱὸς Ἀρηϊφίλου.

v. 2. ξυνὸς, *communis.*

Epigr. XV.

v. 1. ἱδρύσασθαι, *collocare*, *erigere*, de aris, imaginibus, ſtatuis in honorem deorum factis dicitur. cf. infra *epigr.* XIX, 1.

v. 2. ἔκγονοι ſunt *cognati.*

Epigr. XVI.

v. 1. Σεμέλη, *Semele*, Cadmi ex Hermione filia, quae Bacchum ex Ioue peperit. cf. Ouid. *Metam.* III, 261. ſqq. *Faſt.* III, 715. et Hygin. *Fab.* 167. et 179. vnde Bacchus apud Horat. 1. *od.* XIX, 2. puer Semelae vocatur.

v. 2. χορὸς, *chorus*, hic ponitur pro *tragoedia* Melanthi. Antiquiſſimis enim temporibus chorus caput erat tragoediae. cf. elegantiſſimus libellus Heerenii *de chori Graecorum tragici natura et indole, ratione argumenti habita.* Gottingae 1784. 4to.

XVII.

XVII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Σύν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστεϊ κόσμον
Θεσσαλίης μ' ἀνέθηκ' ἀρχὸς Ἐχεκρατίδης.

XVIII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εὔχεο, Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι
ἤπιον· ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις,
Ἑρμῇ τε κρείοντι καθέσσατο· τὸν δ' ἐθέλοντα
ἀστῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

Epigr. XVII.

v. 1. ἄστεϊ, sine dubio intelligitur *Lariſſa*, quae erat inter Argiſſam et Gyrtonem, Theſſaliae oppida, media. Id quod colligi poteſt ex Pauſan. X, 16. qui de Echecratide, Theſſaliae principe, Ἐχεκρατίδης, ἀνὴρ Λαρισσαῖος, τὸν Ἀπόλλωνα ἀνέθηκε τὸν μικρὸν, καὶ ἁπάντων πρῶτον τεθῆναι τῶν ἀναθημάτων τοῦτο φασὶν οἱ Δέλφοι.

Epigr. XVIII.

Loquens hic inducitur ſtatua Mercurii, quae ante quoddam gymnaſium poſita erat. Nam commune omnium gymnaſiorum inſigne Hermetem fuiſſe, docet Cicero ad *Attic.* I, 4.

v. 2. ἤπιος, *lenis*, *mitis*, *placidus*, *propitius*.

πρόθυρον, *veſtibulum*.

v. 3. ἐθέλοντα, ſubaudi δεχθῆναι.

XIX.

XIX.

Τοῦ αὐτοῦ.

Βωμοὺς τούσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἱδρύσατο πρῶτος,
ὃς πλεῖϛον Μούσης οἶδε κλέος τραγικῆς.

XX.

Ἀνακρέοντος.

Τελλίᾳ ἱμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱὲ,
ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος·
δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
ναίειν, αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθῆς.

Epigr. XIX.

v. 1. βωμὸς, *ara.* ἱδρύσατο. cf. ad *epigr.* XV, 1.

v. 2. Μούσῃ τραγικὴ est *carmen tragicum*, Tragoedia.

Epigr. XX.

v. 1. ἱμερόεις, *amabilis, suauis.* πόρε pro ἔπορε. Sed πόρειν est *praebere, concedere, suppeditare.*

v. 2. χάριν θέμενος, *gratiam referens.*

v. 3. εὐθύδικος, *qui recte iudicat*, non partium studio mouetur.

v. 4. ναίειν, *habitare.*

SAP-

SAPPHVS ODARIA.

ODARIVM I.

Εἰς Ἀφροδίτην.

ARGVMENTVM.

Poëtria Venerem innocat, vt sese liberet cruciatibus amoris infelicis, amasiique animum ad amorem sui flectat reciprocum.

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,

Μή

ODARIVM I.

v. 1. ποικιλόθρονε, hoc est, *praepotens, quae multos vbique gentium thronos habes*, vti Tanaqu. Faber interpretatur. Commendat idem aliam interpretationem, qua ποικιλόθρονος verti possit, *florida et varia veste vtens*, Hesychium excitans, qui θρόνα, inquit, ἄνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα, cui quidem sententiae fauet Harlesius in *Anthol. gr. poët.* pag. 201. Sed quoniam poëtria hic potissimum respicit ad potentiam deae, quod caetera quoque, quae Veneri tribuit, epitheta docent, ἀθάνατε, παῖ Διὸς, et similia; satius duco et conuenientius, priorem interpretationem sequi. Eadem de caussa etiam Baxteri ratio a vero videtur abhorrere, qui ποικιλόθρονος explicat verbis: *picto curru.* Hinc porro manifestum est, lectionem ποικιλόφρονε, quam Vrsinus et Vossius in membranis inuenerant, esse reiiciendam, etiamsi non idem significaret, quod δολοπλόκε versu sequenti.

v. 2. δολοπλόκε, *dolos nectens.*

v. 3.

Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θῦμον.
Ἀλλὰ τυίδ' ἔλθ', αἴ ποκα κάτερῶτα
Τὰς ἐμὰς αὔδας ἀΐοισα πόλλυ
Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,
Χρύσεον ἦλθες.
Ἅρμ' ὑποζεύξασα, κάλοι δέ σ' ἆγον
Ὠκέες ϛροῦθοι, περὶ γᾶς μελαίνας
Πύ-

v. 3. ἄσαισι, *fastidiis.*

ἀνίαισι, *aerumnis.* vid. supra ad *Anacr. Odar.* XLI, 10.

δαμνᾷν, *domare.*

v. 4. Πότνια proprie est *venerabilis* et est Deorum epitheton.

θῦμον, Aeolice pro θυμόν.

v. 5. τυίδ', Aeolice pro ὧδε, id est ἐνταῦθα, *huc.* Hesych. τυΐ· ὧδε· Κρῆτες.

αἴ ποκα, Aeolice pro εἴ ποτε, *si quando.*

κάτερῶτα, Aeolice pro καὶ ἑτέρωθε, *alias.* Fischerus Baxterum secutus, scribit: κατ' ἔρωτα, id est *libenter.*

v. 6. αὐδὴ proprie *vox humana.*

ἀΐοισα, Dorice pro ἀΐουσα a verbo ἀΐω, *audio*, poëtis consueto. cf. supra *Anacr. Odar.* LXIII, 2. et Callim. *hymn. in Cerer.* 98.

πόλλυ, Aeolice pro πολὺ, *multum, valde, crebro.*

v. 7. δόμος, ab obsoleto δέμειν, struere, est *domus.*

v. 8. χρύσεον, hoc est *pulcram.* vid. suprà ad *Anacr. Odar.* XIV, 6.

v. 9. ἅρμ' ὑποζεύξασα, *currum subiungens.*

κάλοι, Dorice pro καλοί.

ἆγον pro ἦγον, *egerunt.*

v. 10. ὠκέες ϛροῦθοι, *veloces passeres.* Hesych. ὠκέες ϛρουθοί· ταχεῖς, εὐπρεπεῖς, κοῦφοι. Caussas, quare passeres ad currum Veneris fingantur iuncti, docet Athenaeus IX, 10. extr. Est enim propter coniunctionis libidinem omnium volucrium passer maxime insignis, quippe qui quater per annum pullos solet excludere. cf. Eustath. ad *Iliad.* II, pag. 171. edit. Basil.

περὶ

Πύκνα δινῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
Ρος διὰ μέσσω.
Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσασ' ἀθανάτω προσώπω,
Ἤρε' ὅ ττι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅ ττι
Δή σε κάλημι.
Κ' ὅ ττι ἐμῶ μάλις' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θύμω, τίνα δ' αὖτε πειθη-
Μι σαγήνεσσαν φιλότατα· τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ὑβρίζει;

Καὶ

περὶ γᾶς μελαίνας, in vel *super terra foecunda.* cf. *Anacr.* Odar. XIX, 1.

v. 11. πύκνα δινῦντες πτέρα, *crebras alas vibrantes.*

ἀπ' οὐρανοῦ, *de coelo.*

v. 12. αἰθέρος διὰ μέσσω, *per medium aethera.*

v. 13. αἶψα, *protinus, illico, statim.* Hesych. αἶψα· εὐθέως, ὠκέως, ταχέως.

ὦ μάκαιρα. Epitheton deorum est, qui beatissimi censebantur. cf. supra ad *Anacr.* Odar. XLIII, 1.

v. 14. μειδιᾶν est *subridere.* Sic Horat. 1. *od.* II, 33. *Erycina ridens.* Ouid. *Heroid.* XV, 83. *Dulce Venus risit.* Apud Homer. *Odyss.* VIII, 362. est φιλομειδής.

v. 15. ἦρε' pro ἤρεο, quod Ionice pro ἤρου, *interrogabas.*

τὸ pro ὅ, *quod.*

κ' ὅ ττι, Aeolice pro καὶ ὅ ττι.

v. 17. ὅ ττι μάλιστα ἐθέλω γενέσθαι, *quod maxime cupiam fieri.*

v. 18. μαινόλᾳ θύμῳ, *insano, furioso animo.* Hesych. μαινόλης· παράκοπος, ἔνθεος.

v. 19. τίνα δ' αὖτε πείθημι σαγήνεσσαν φιλότατα; *cuius iterum amore teneris?* Nam σαγήνη est rete piscatorium, *verriculum, euerriculum;* et σαγηνεῖν, vnde σαγηνεύειν, est *pisces capere.* Bene itaque σαγηνεύειν de illecebris amantium dicitur: quemadmodum enim

Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει,
Ἢ οὔ κεν ἐθέλλοις.
Ἔλθ' ἐμοὶ καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν, ὄσσα δ' ἐμοὶ τελέσσαι
Θῦ-

enim piſcatores verriculo et retibus ſuis piſces venantur et capiunt; ita amatores quoque verborum illecebris capere conantur eos, quorum amore flagrant. cf. Harles ad *anthol. gr. poët.* pag. 205. Heſych. σαγηνεύειν· θηρεύειν, αἰμαλωτίζειν, ἢ ἁλιεύειν.

v. 21. καὶ γὰρ, *etenim.*

αἰ, Aeolice pro εἰ, *ſi.*

v. 22. δέκεται, id eſt δέχεται.

ἀλλὰ δώσει, *quin ipſe dabit.*

v. 23. φιλάσει, Aeolice pro φιλήσει.

Caeterum an Phaon is qui fuit iuuenis Lesbius omnium longe formoſiſſimus, an alius adoleſcens hic intelligatur, qui Sapphus illecebras ſpreuerat, valde dubium eſt atque incertum.

v. 24. ἢ οὔ κεν ἐθέλλοις, *aut nolueris.* Sic Brunckius emendauit ex ratione grammatica, quia particula potentialis ſaluo ſenſu vix poteſt abeſſe; cum Aldinus codex, quem Baxterus ſecutus eſt, haberet: κ' ὤυκι ἐθέλοις, et in Voſſii membranis eſſet: ἢ οὐκὶ ἐθέλοις, quod verbum mutauerat in ἐθέλλοις.

v. 25. ἔλθ' ἐμοὶ καὶ νῦν, *veni ad me et nunc.* Ita Brunckius ſcripſit pro vulgari ἐλθέ μοι, quae ſcriptura magis ad rationem Aeolicam accedit. Caeterum ἔρχεσθαι et ἥκειν dici de deo, adflictis opitulante, ſupra ad *Anacr. Odar.* LVII, 4. oſtendimus.

χαλεπᾶν, aptiſſimum epitheton τοῦ μεριμνᾶν. Nam μέριμναι (de quo verbo vid. ſupra ad *Anacr. Odar.* XXV, 2.) ſunt hoc loco *ſollicitudines ex infauſto amore natae*, quae ſolent eſſe χαλεπαὶ, hoc eſt, *graues, dirae, ſaeuae.* vid. ad *Anacr. Odar.* VII, 2.

v. 27.

Θῦμος ἰμέῤῥει, τέλεσον· τὺ δ' αὔτα
Σύμμαχος ἔσσο.

ODARIVM II.

Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην.

ARGVMENTVM.

Celebrat poëtria venustatem puellae, cuius ea amore ardebat.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν ὤνὴρ ὅςις ἐναντίος τοι
Ἰσδάνει, καὶ πλάσιον ἆδυ φωνά-
Σαι σ' ὑπακούει,
5. Καὶ γελάϊς ἰμερόεν· τό μοι 'μὰν
Καρ-

v. 27. ἰμείρειν, *desiderare*, ab ἵμερος desiderium, quod nascitur ex amore.

τὺ, Dorice pro σύ.

v. 28. σύμμαχος est *adiutrix*. Sic etiam verbum συμμαχεῖν, quod proprie significat pugnare, saepenumero notat *adiuuare*, vel esse a partibus alicuius; v. c. Sophocl. *Antig.* 740 ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ.

ODARIVM II.

v. 1. κῆνος Aeolicum est pro κεῖνος, et hoc pro ἐκεῖνος, *ille*.

ἴσος θεοῖσιν, *par diuis*, id est, *felicissimus, beatissimus.* vid. ad *Anacr. Odar.* XLIII, 1.

v. 2. ἔμμεν et ἔμμεναι pro εἶναι.

ὤνὴρ, Aeolice pro ὁ ἀνήρ.

τοι, Dorice pro σοι.

v. 3. ἆδυ φωνᾶσαι, *dulce loqui.* Sic Horat. 1. *od.* XXII, 23. *dulce ridentem Lalagen amabo, dulce loquentem.* cf. *Anacr. Odar.* V, 5. ἁβρὰ γελῶντες.

v. 5. γελάϊς est infinitiuus for-

Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
Ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔτ' ἵκει·
Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ'
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
Σιν δ' ἀκοαί μοι·

Καδδ'

formae Aeolicae pro γελᾶν. Pendet enim a verbo ὑπακούει. Sed γελᾶν ἱμερόεν, amabiliter ridere, est *dulce ridere*, hoc est *suauiter iocari.* vid. supra ad *Anacr. Odar.* V, 5. et VI, 3. it. XVIII, 15.

ˀμὰν pro ἐμὰν et hoc pro ἐμήν.

v. 6. πτοεῖν, *obstupefacere, attonitum reddere.*

v. 7. ὡς γὰρ εἴδω σε, *quando enim te conspicio.*

βροχέως, Aeolicum est pro βραχέως, quod idem est atque ἐν βραχεῖ, *breui, cito, statim, continuo.*

v. 9. καμμέν, Aeolice pro κατὰ μέν. Et κάμμεν γλῶσσα ἔαγε, per Tmesin positum est pro κατέαγε μὲν γλῶσσα, *fracta lingua est.* Sed κατέαγε ionicum est pro κατῆγε, a κατάγνυμι, *frango.* Similis locus est Liv. I, 25. *certantibus Curiatiis et Horatiis, neutro inclinata spe*, torpebat vox et *spiritus*; quem locum excitat Harles ad *anthol. gr. poët.* pag. 209.

λεπτὸς est *tenuis.* Hesych. λεπτόν· ἀσθενές. vid. supra ad *Anacr. Odar.* LXVI, 1.

v. 10. πῦρ est hic ignis, qui colorem rubeum efficit iis, qui aliqua re adficiuntur. *Protinus cutem ignis dimanauit.*

χρῶ, hoc est, *per corpus.* vid. supra ad *Anacr. Odar.* XX, 10.

v. 11. ὀππάτεσσιν, Aeolice pro ὀμμάτεσιν. ὀππάτεσσιν οὐδὲν ὄρημι, *oculis nihil video.*

βομβεῖν hic est proprie sensu de tinnitu aurium. βομβεῦσιν ἀκοαί μοι, *tinniunt mihi aures, die Ohren gellen mir.* cf. Harles ad *anthol. gr. poët.* pag. 210.

v. 12. ἀκοὴ est h. l. *auris.*

v. 13.

Καδδ' ἴδρως ψύχρος χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
Ἐμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεῦσα,
Φαίνομαι ἄπνους.

ODARIVM III.

Πρὸς πλουσίαν, ἀλλ' ἀμαθῆ καὶ ἄμουσον γυναῖκα.

Fragmentum, quod exstat apud Stobaeum Floril. Grotii pag. 29.

Κατθανοῖσα δὲ κείσεαι·

οὐδὲ

v. 13. καδδ' Doricum est pro κατὰ δὲ, et καδδ' ἴδρως ψύχρος χέεται Tmesis et pro καταχέεται ἴδρως ψύχρος, *sed gelidus sudor defluit.* Caeterum similia loca, in quibus perturbationum descriptiones occurrunt, ex Theocrit. *Idyll.* II, 103. 106. et Lucret. VI, 1181. adfert Harles. ad *anthol. gr. poët.* pag. 210. qui ibidem prouocat ad Dorvillii obseruationem ad Chariton. pag. 380. et 381.

v. 14. πᾶσαν, scil. με, τρόμος ἀγρεῖ, *tremor me totam occupat.* ἀγρεῖ Aeolicum est pro αἱρεῖ.

χλωρὸς est proprie color *viridis* eiusmodi, qui vergit in pallorem, siue *pallidus*, qualis color herbarum est flaccentium et arescentium. cf. Salmas. in *exercitt. Plinian.* pag. 594.

ποία Aeolice et Ionice pro πόα, *herba,* vid. supra ad *Anacr. Odar.* IV, 2.

v. 15. ἐμμὶ Aeolice pro εἰμί. Sensus est: *herba sum pallidior.*

τεθνάκην Aeolicum est pro τεθνᾶναι.

ὀλίγω Aeolice pro ὀλίγου.

'πιδεῦσα est forma Aeolica pro ἐπιδεύουσα. Sensus est: *parum videor abfore a moriendo.*

Caeterum venustates huius odarii exposuit Longinus pag. 66—68. edit. Mori.

ODARIVM III.

v. 1. κατθανοῖσα Aeolice pro καταθανοῖσα.

 κεί-

οὐδέ τι μναμοσύνα σέθεν
ἔσσεται, οὐδέ ποκ' ὕςερον·
οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων,
τῶν ἐκ Πιερίας· ἀλλ' ἀφανὴς
κὴν Ἀΐδα δόμοις φοιτάσεις.
οὐδεὶς δέ σε βλέψει πέδαυρον
νεκύων ἐκπεποταμέναν.

ODARIVM IV.

Exstat in Brunckii exemplo Anacreontis pag. 77.

Ἐλθὲ, Κύπρι, χρυσέίαισιν
ἐν κυλίκεσσιν ἁβροῖς
συμμεμιγμένον θαλίαισι
νέκταρ οἰνοχοεῦσα
τούτοισι τοῖς ἑταίροις
ἐμοῖς γε καὶ σοῖς.

κείσεαι. κεῖσθαι, *iacere*, verbum proprium est mortuorum. Sic Anacr. *Odar.* IV, 9. ὀλίγη δὲ κεισόμεθα κόνις, ὀστέων λυθέντων. vid. quae ibi diximus.

v. 2. μναμοσύνα pro μνημοσύνη, *memoria*.

σέθεν, Aeolice pro σοῦ.

v. 3. πόκα pro ποτέ, *olim*.

v. 4. πεδέχεις βρόδων Aeolicum est pro μετέχεις ῥόδων.

v. 5. Πιερίη, *Pieria*, regio Macedoniae.

v. 6. κὴν Aeolice pro καὶ ἐν. φοιτᾷν, *venire*.

v. 7. πέδαυρον Aeolice pro μετέωρον. μετέωρος est *sublimis*.

ODARIVM IV.

v. 2. κύλικες ἁβροὶ est idem quod apud *Anacr. Odar.* XVIII, 2. κύπελλον ἡδὺ, *suaues calices, dulcia pocula*.

v. 3. θαλίαισι. vid. supra ad *Anacr. Odar.* LI, 17. et LXII, 3.

ODA-

ODARIVM V.

Legitur in Brunckii libro pag. 78.

Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔ τι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱςὸν,
Πόθω δαμεῖσα παιδὸς, βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

ODARIVM VI.

Seruauit Hephaestion in enchir. pag. 38.

Δέδυκε μὲν ἁ Σελάνα
καὶ Πληϊάδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὤρα·
ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

Odarivm V.

v. 1. γλυκὺς, *dulcis*, est in verbis blandiendi. Sic apud Theocrit. *Idyll.* XI, 39. Polyphemus Galateam suam vocat φίλον γλυκύμαλον, suum *dulce pomum.*

κρέκειν τὸν ἱςὸν est *lanam ducere, tractare.*

Iam hos versus imitatus est Horatius 3. *od.* XII.

v. 2. Πόθος est Amor, Cupido. vid. supra ad *Anacr. Odar.* XXXIII, 8.

Caeterum cum hoc fragmento poterit comparari Guy in *Litter. Reise nach Griechenl.* P. I, pag. 38.

Odarivm VI.

v. 1. Σελάνα Aeolice pro Σελήνη. Δέδυκε ἁ Σελάνα, *Luna occidit.*

v. 2. Πληϊάδες, *Pleiades* siue *Vergiliae*, sidus in dorso Tauri septem stellis constans. cf. Serv. ad Virg. Georg. I, 138. vid. supra ad *Anacr. Odar.* XVII, 10.

μέσαι δὲ νύκτες sc. εἰσὶ, *nox est media.* vid. supra ad *Anacr. Odar.* III, 1.

v. 3. παρὰ δ' ἔρχεται ὤρα, Tmesis pro παρέρχεται δὲ ὤρα, *hora praeteriit.*

Illustrauit hoc odarium epigrammate quodam Asclepiadae Zeune in *animaduerss. ad Anacr.* pag. 111.

ΗΡΙΝΝΗΣ ΩιΔΗ

εἰς τὴν ῥώμην.

Fragmentum elegantissimi carminis, quod seruauit Stobaeus tit. de fortitudine.

Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρηος,
Χρυσεομίτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
Σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὄλυμπον
Αἰὲν ἄθραυστον.
Σοὶ μόνᾳ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα
Κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
Ὄφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
Ἀγεμονεύῃς,
Σᾷ δ' ὑπὸ σδεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
Στέρ-

v. 1. Ῥώμα f. ῥώμη hoc loco idem est atque ἀνδρία, *fortitudo*, non vrbs Roma, vti quibusdam placet: si quidem hoc carmen vere tribuendum sit Erinnae Lesbiae: quamquam omnia ad vrbem Romam possunt referri.

v. 2. δαΐφρων ἄνασσα, *regina belli perita*, hoc est *Magistra belli, summa virtus militiae.*

v. 6. κῦδος βασιλῆον ἀρχᾶς ἀῤῥήκτου est *imperium summum et perpetuum.*

v. 7. κάρτος pro κράτος.

κοιράνιος, *excellens.* Nam κοίρανος, dominus, magister, dicitur de quocumque, qui in aliqua re excellit. vid. supra ad *Anacr. Odar.* XXVIII, 3. Sic etiam τύραννος, *Odar.* IX, 10. et βασιλεὺς, *Odar.* XLIII, 4.

v. 9. λέπαδνα sunt lora lata, quibus equi collum religatur ad iugum.

σδεύγλα, Aeolice et Dorice pro ζεύγλη, iugum.

Στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
Σφίγγεται. σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
Ἄστεα λαῶν.
Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
Καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως,
Σοὶ μόνᾳ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
Οὐ μεταβάλλει.
Ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
Ἄνδρας αἰχματὰς, μεγάλους, λοχεύεις,
Εὔσταχυν Δάματρος ὅπως συνοίσῃς
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

v. 10. πολιᾶς θαλάσσας, h. e. *ſpumantis maris.* Sic etiam apud Sophoclem in Antig. 334. mare dicitur πόντος πολιὸς, *das ſchaumende Meer.*

Senſus eſt: *virtute animoque omnia terra marique domantur et coërcentur.*

v. 13. σφάλλειν, *euertere.*

v. 15. πλησίστιον, ab ἱστίον velum, eſt proprie is, qui vento implet velum. Sed, cum vento velis impletis nauis curſum velocem et proſperum accipiat, idem etiam eſt, ac proſpero curſu nauigans; οὖρος autem eſt ventus ſecundus, hoc eſt is, quo nauis in curſu propellitur ac promouetur.

v. 18. λοχεύεις, paris, id eſt *efficis.* vid. ſupra ad *Anacr. Odar.* LI, 32. et XLI, 7.

v. 19. εὔσταχυς, *ſpicis plenus, abundans.*

Δάματρος, Dorice pro Δήμητρος, *Cereris.*

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΑΝ. *)

Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ
Θήραμα κάλλιςον βίῳ,
Σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
5. Καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
Τοῖ-

*) Παιὰν, Paean proprie eſt *Apollo*, deinde hymnus in honorem illius, qui canebatur poſt pugnam peractam, cui opponitur is, qui ante pugnam in honorem Martis decantabatur, et proprio nomine ἐνυάλιος dicebatur; denique etiam hymnus quisque dicitur *Paean.* Heſych. Παιάν· εἶδος ᾠδῆς. Atque haec poſterior ſignificatio hoc loco obtinet.

v. 1. ἀρετὴ, *virtus*, latiſſime patet et omnino quamlibet cuiusque rei praeſtantiam denotat, potiſſimum animum fortem et interritum ſalutis publicae et priuatae ſingulorum probitatisque ſtudioſum.

v. 3. Σᾶς περὶ μορφᾶς, *propter formam*, h. e. pulcritudinem, *tuam*.

v. 4. ζαλωτὸς pro ζηλωτὸς, proprie aemulatione, inuidia dignus, hoc eſt, *beatus*. cf. Sophocl. *Antig.* 1161.

Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοὶ, ποτὲ,
σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
λαβὼν δὲ χώρας παντελῆ μοναρχίαν.

πότμος, fatum, deinde *interitus*, *exitium*, *mors*, vt h. l.

v. 5. πόνοι μαλεροὶ ſunt ſollicitudines et perpeſſiones anxiae et graues, quaſique animum vrentes.

v. 9.

Τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις,
Καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον,
Χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων
Μαλακαυχητοῖό θ' ὕπνου.
Σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης,
Λήδας τε κοῦροι πόλλ' ἀνέτλασαν,
Ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν
Σοῖς τε πόθοις Ἀχιλλεὺς,
Αἴας τ' Ἀΐδαο δόμους ἦλθον·
Σᾶς δ' ἕνεκα φιλίου μορφᾶς
Ὁ Ἀταρνέως ἔντροφος
Ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.
Τοιγὰρ ἀοίδιμον ἔργοις

Ἀθά-

v. 9. ὕπνος μαλακαυχήτης, *ſomnus iactatus dulcis.*

v. 10. Διὸς, ſubaudi υἱὸς vel κοῦρος. οὐκ i. e. ὁ ἐκ.

v. 11. Λήδη, *Leda*, filia Theſtii, et vxor Tyndari, regis Lacedaemonii, quae ab Ioue compreſſa, peperit Pollucem et Caſtorem. cf. Hygin. fab. 77.

v. 13. σοῖς πόθοις, *deſideriis, amoribus tui.* vid. ſupra ad *Anacr. Odar.* XLVIII, 2.

v. 14. Αἴας, *Aiax*, vid. ſupra ad *Anacreont. Odar.* XXXI, 13.

v. 15. φιλίου μορφᾶς. vid. ad v. 3.

v. 16. ὁ Ἀταρνέως ἔντροφος eſt Hermias, qui ſine dubio rex fuit Myſiorum, quorum regia erat Atarnea. Is cum defeciſſet a rege Perſarum, pelle eſſe inſutus bouina fertur. cf. Ouid. *in Ibin* 319. Unde hoc loco de illo dicitur: ἀελίου χήρωσεν αὐγὰς, *caruiſſe*, id eſt carere voluiſſe, *radiis ſolis*, hoc eſt, vitam detrectaſſe.

v. 19.

Ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες,
Διὸς Ζενίου σέβας αὔξουσαι,
Φιλίας τε γέρας βεβαίου.

v. 19. Μοῦσαι Μναμοσύνας θύγατρες, *filiae Mnemosynae, ex Ione conceptae*, numero nouem. cf. Cic. *de nat. Deor.* III, 21. quarum cuiusque munera eleganter descripsit Ausonius *idyll.* XX.

Caeterum de hoc hymno eleganti videri poterit Degenius in notis ad Anacr. gr. theodisc. pag. 288. sqq.

INDEX

INDEX
ODARIORVM ANACREONTIS,

QVAE

IN HOC NOSTRO EXEMPLO

EXSTANT.

A.

Γ.

Γ.

Δ.

Ε.

Ἔρως

Μεγι-

Π.

Π.

Τοῦ

CORRIGENDA.

Pag. 6. in annott. columna I. lin. 8. pro odar. *LXII.* lege odar. *LXX.*

— 10. in textu lin. 3. poſt ἁπάντων ponatur nota puncti.

— 16. in textu lin. 3. poſt τόξον ſcribatur comma.

— 19. in annott. col. 1. lin. 16. pro *enim* lege *etiam.*

— 29. in annott. col. 2. lin. 11. pro ἀσελῆ lege ἀσελγῆ.

— 30. in annott. col. 2. lin. 15. poſt verba: *ad Anacr. pag.* adde: *9.*

— 33. in annott. col. 1. lin. 2. pro ἑανθὴν lege ξανθήν.

— 35. in textu lin. 3. poſt ἀναύρων ponatur *comma,* et lin. 6. poſt ἱδρὼς ſcribatur *comma.*

— 36. in textu lin. 2. poſt ἀνέβαινε ponatur comma.

— 37. lin. 5. pro *ſomnium* capientis lege *ſomnum* cap.

— 41. in annott. col. 2. lin. 22. pro *columbas* lege *columbam.*

— 42. in annott. col. 1. lin. 4. poſt *pedibus* deeſt *epiſtolas*, et col. 2. lin. 12. poſt *Aſiaticis* deeſt *non modo.*

— 56. in annott. col. 1. lin. 2. pro *imitationem* lege *imitatio.*

— 57. in annott. col. 1. lin. 1. pro *Sacon* lege *Gacon.* et lin. 13. Poſt *veterum* deeſt *confirmant.*

— 83. in annott. col. 1. lin. 26. pro *demulcendas* lege *demulcendos.*

Pag. 93. in annott. col. 2. lin 7. pro *Senae* lege *Ienae.*

— 124. in annott. col. 1. lin. 22. poſt *opera* pro ; ponatur ,

— 140. lin. 5. pro *amori* lege *amore.*

— 144. in annott. col. 2. lin. 3. pro *monet* lege *mouet.*

— 155. in annott. col. 2. lin. 18. pro *qui* lege *quae.*

— 170. in annott. col. 1. lin. 11. pro *Orontis* lege *Oroetis.*

— 173. in annott. col. 2. lin. 25. pro *eſt* lege *es.*

— 185. in annott. col. 1. lin. vlt. pro *ſumfit* lege *ſumſit.*

— 187. in annott. col. 1. lin. 1. pro *conuiuiis* lege *conuiuis*, et col. 2. lin. 5. pro *ſit* lege *fit.*

Anacreon
Anacreontis et Sapphus
carmina graece